Compromisul inimii

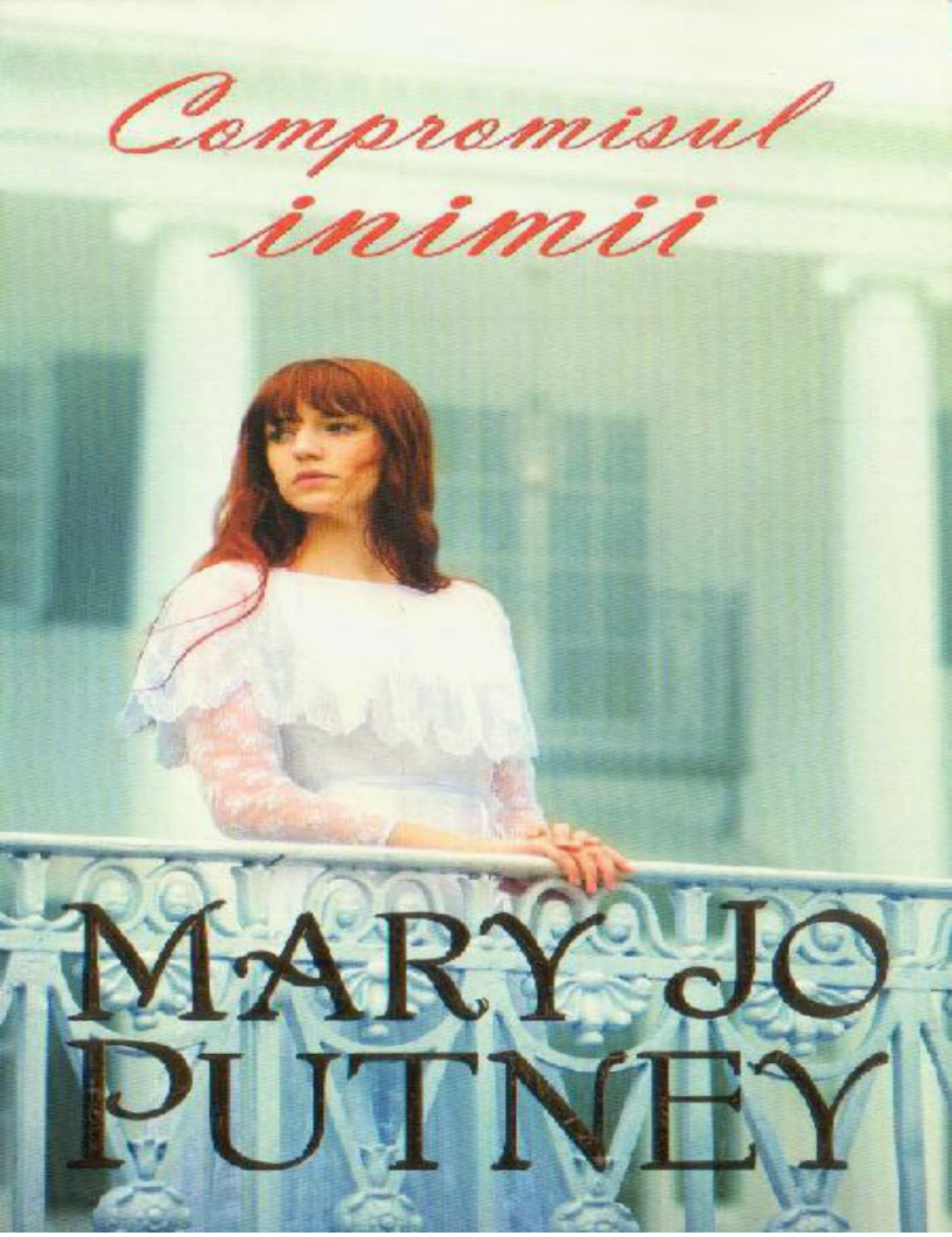

MARY JO PUTNEY

MARY JO PUTNEY
Compromisul inimii

PROLOG

Charlton Abbey, primăvara anului 1812

Cel de-al patrulea conte de Cromarty a fost înmormântat cu toată pompa şi demnitatea cuvenite rangului. Clopotul bisericii din sat bătu solemn în timp ce sicriul era coborât sub o ploaie pâcloasă şi privirile sumbre ale servitorilor, îmbrăcaţi toţi în negru. Defunctul fusese un bărbat chipeş, puternic, corect şi jovial. Toţi cei din subordine fuseseră întotdeauna foarte mândri de el.

Lady Jocelyn Kendal, singurul copil al contelui, prezidă întreaga ceremonie. La agapa de după înmormântare îşi îndeplini sarcinile cu graţie impecabilă, vălul negru transparent lăsând să se întrezărească trăsăturile sale palide, perfecte, asemenea unui înger de marmură. Fusese foarte apropiată de tatăl său.

Aceasta avea să fie ultima îndatorire oficială a lui Lady Jocelyn la Charlton Abbey, întrucât unchiul Willoughby era de acum proprietar. Dacă o nemulţumea faptul că fusese transformată din stăpână în oaspete al casei în care copilărise, avea grijă să nu o arate.

Deşi unele doamne mai în vârstă comentau că firea ei independentă ar fi fost privită drept încăpăţânare în cazul unei fete de condiţie mai umilă, pe bărbaţi nu părea să-i deranjeze. La cei douăzeci şi unu de ani ai săi era de o frumuseţe şi un farmec fără margini, astfel că, pe când se plimba prin sala cea mare, bărbaţii nu se puteau împiedica s-o admire şi să viseze apoi cu ochii deschişi.

Ultimul ritual al zilei îl constituia lectura testamentului. Avocatul familiei, domnul Crandall, venise tocmai de la Londra în acest scop. Citirea listei păru interminabilă, numeroase bunuri fiind lăsate servitorilor şi unor cauze caritabile speciale.

Lady Jocelyn stătea nemişcată în mulţimea de ascultători. Ca fiică nu putea duce mai departe titlul tatălui său, însă avea să-i revină mare parte din averea sa, suficient pentru a deveni una dintre marile moştenitoare ale Angliei.

Noul conte, un bărbat cu chip solemn fără nici măcar a zecea parte din energia răposatului său frate, asculta cu un aer grav. Odinioară se presupunea că al patrulea conte avea să se recăsătorească şi să aibă un fiu, dar se părea că experienţa conjugală nefericită îi tăiase orice poftă. Fusese mulţumit cu singura sa fiică, iar Willoughby beneficia de pe urma acestei decizii. Cu toate că noul conte îşi plângea sincer fratele, era îndeajuns de conştient pentru a se bucura de accederea la titlu.

Testamentul nu aduse nicio surpriză – până la final. Domnul Crandall îşi drese glasul şi aruncă o privire agitată înspre frumuseţea

sculpturală din primul rând înainte de a da citire ultimelor prevederi.

— Iar dragei mele fiice, Jocelyn, îi las moştenire şi hotărăsc…

Vocea răsunătoare a avocatului umplu încăperea, pironindu-i pe ascultători. Când termină, se auzi un murmur de voci surprinse şi oftaturi, iar capetele se întoarseră către Lady Jocelyn.

Aceasta stătu complet nemişcată timp de o clipă nesfârşită. Apoi sări în picioare, îşi dădu la o parte voalul negru de pe faţă şi lăsă vederii furia aprinsă din frumoşii săi ochi căprui.

— Ce a făcut?

CAPITOLUL 1

Londra, iulie 1815

În vis, maiorul David Lancaster galopa peste dealurile spaniole pe calul său, Acvila, care alerga cu graţia tizului său din neamul vulturilor. Între coapsele sale, muşchii puternici ai calului răspundeau la cea mai mică presiune. David râdea zgomotos, cu pletele biciuite de vânt, simţind că ar fi putut să alerge astfel pentru totdeauna, bucurându-se de exuberanţa tinereţii şi vigorii.

Îl trezi un strigăt îndepărtat de agonie. Anii de război îl învăţaseră să sară în picioare şi să apuce arma în timp ce ieşea din cort pentru a para atacul. Dar în loc de zvâcnet, simţi doar o durere sfâşietoare în clipa în care trupul său pe jumătate mort se dovedi incapabil să reacţioneze. Nimic nu se mişca de la brâu în jos, picioarele inerte îl ancorau de pat.

Deschizând ochii, dădu de realitatea urâtă a spitalului Duke of York. Acvila murise la Waterloo, la fel şi David, deşi trupul său se încăpăţâna să se agaţe de ultimele scăpărări de viaţă. Într-un final a fost părăsit de norocul care îl călăuzise ani de-a rândul în război ferindu-l de răni grave. O lovitură directă de artilerie ar fi fost mai iute şi mai blândă decât această moarte lentă.

Dar nu avea să mai dureze mult. Îşi încleştă fălcile aşteptând ca valurile de durere să descrească până la un nivel suportabil.

Deşi încăperea întunecoasă nu era cine ştie ce, măcar gradul de ofiţer îi permitea să sufere în singurătate.

Recunoscu clinchetul blând, regulat al andrelelor şi întoarse capul pe pernă, zărind silueta micuţă a surorii sale pe fundalul luminii slabe ce răzbătea prin singura fereastră. Se simţi năpădit de afecţiune.

Sally venise în fiecare zi de la întoarcerea lui în Londra, aranjându-şi treburile astfel încât să poată petrece cât mai mult timp cu fratele său aflat pe moarte. Fusese mult mai dificil pentru ea decât pentru el. David nu simţea teamă, doar o resemnare stoică. În final avea să-şi găsească liniştea. Pe Sally o aşteptau singurătatea şi o viaţă nesigură de guvernantă fără o familie care să o sprijine.

Atentă la cea mai mică mişcare a sa, Sally ridică privirea să vadă dacă se trezise.

— Ţi-e foame, David? Am adus o supă de vită grozavă de la familia Launceston.

Ştia că ar fi trebuit să facă un efort de dragul lui Sally, dar numai gândul la mâncare îi făcea rău. Stomacul era unul dintre numeroasele sale organe care îşi pierduseră orice interes faţă de viaţă.

— Nu, mulţumesc. Poate mai târziu.

Se uită spre fereastră.

— E timpul să pleci, înainte să se întunece.

Sally ridică din umeri. Îmbrăcată într-o rochie cenuşie simplă, era imaginea perfectă a guvernantei modeste. David se întristă la gândul că în urma lui nu va mai rămâne nimeni care să-şi amintească de ea pe când era ca un băieţoi, luându-se la întrecere pe poneiul ei, alergând pe pajişti în picioarele goale, chicotind de bucurie. Fuseseră fericiţi atunci, crescând pe dealurile verzi din Hereford. La depărtare de o viaţă.

Interpretând corect gestul ei, rosti cu asprime:

— Acasă, Sally. Nu vreau să te apuce noaptea pe străzi.

Ea zâmbi, cunoscându-l de prea multă vreme pentru a se lăsa intimidată de tonul ofiţeresc.

— Foarte bine, îţi dau medicamentele şi plec.

Ridicând sticluţa de laudanum de pe noptieră, turnă cu grijă o lingură, apoi i-o duse lui David la gură. Acesta înghiţi repede, abia remarcând gustul de vin şi condimente menite să mascheze amăreala opiului ce avea să-i potolească durerea.

Sally îşi puse braţul pe după umerii lui şi îi înălţă capul cât să poată sorbi puţină apă. Când termină, îl aranjă înapoi între perne. La început, îl deranjase faptul că rolurile lor se inversaseră, întrucât fusese întotdeauna treaba lui să aibă grijă de ea. Mândria i se domolise însă repede în condiţiile în care era neputincios, iar Sally părea să accepte calm realitatea sordidă a meseriei de infirmieră.

— Noapte bună, David.

Aranjă pătura peste trupul său inert.

— Ne vedem mâine după-amiază.

Dintr-o privire se asigură că supa, apa şi sticluţa de laudanum se aflau la îndemâna lui. Cel puţin de laudanum urma să aibă nevoie până dimineaţă. Apoi plecă, cu spatele drept şi o expresie controlată. Încăperea era, din fericire, prea întunecată pentru a i se vedea mohorârea din privire.

Culorile începură să se intensifice, formele se contorsionară, iar durerea cedă pe măsură ce opiul îşi făcea efectul. Pleoapele i se închiseră. Slavă Domnului pentru laudanum.

Deşi nu l-ar fi deranjat să mai trăiască vreo câteva decenii, nu se putea plânge. Avusese parte de treizeci şi doi de ani plini de satisfacţii. Călătorise, luptase onorabil pentru ţară, îşi făcuse prieteni mai apropiaţi decât nişte fraţi. Singurele sale regrete o priveau pe Sally. Era o tânără extrem de capabilă, dar viaţa era nesigură. Dacă i-ar fi putut lăsa îndeajuns cât să-i asigure viitorul. Dacă ar fi putut…

Căldura anestezică a opiului îi calmă durerea şi, pe nesimţite, David adormi.

Încruntată, Lady Jocelyn intră în camera de zi, costumul

voluminos de călărie zornăind în jurul ei. Era timpul să i se confeseze mătuşii sale favorite, care ar fi putut avea informaţii folositoare.

— Mătuşă Laura?

Era pe cale să-şi înceapă istorisirea, dar îşi dădu seama că Lady Laura Kirkpatrick nu era singură. Lady Cromarty, care se servea cu ceai şi prăjituri, îi era tot mătuşă, dar cu siguranţă nu se număra printre cele preferate. Era prea târziu să scape, aşa că Jocelyn îşi reprimă suspinul şi înaintă, exclamând cu vădită ipocrizie:

— Mătuşă Elvira, ce plăcere… neaşteptată!

Contesa îi întoarse un zâmbet la fel de prefăcut şi un şir ameninţător de dinţi.

— Dacă tot eram în oraş la cumpărături, m-am gândit să trec să vă salut. Nu pot rămâne prea mult, pentru că îmi ia două ore pe drum până la Charlton.

— Ştiu foarte bine cât de lung este drumul până la Charlton.

Jocelyn se aşeză faţă în faţă cu ele. Detesta să se gândească la casa copilăriei sale. Moşia îi era foarte dragă şi chiar cochetase cu ideea de se mărita cu vărul său, Will, moştenitor al titlului de conte. Asemenea tatălui lui, Will era împăciuitor şi uşor de manevrat, iar prin el ar fi putut ajunge din nou stăpână la Charlton. Din fericire însă, raţiunea prevalase ca întotdeauna. Will nu era băiat rău, dar cu siguranţă nu şi-l dorea de soţ.

Lady Laura turnă o ceaşcă de ceai şi i-o oferi lui Jocelyn.

— Mă bucur că te-ai întors la timp ca să ni te alături.

Ca soţie de militar, devenise expertă în calmarea apelor tulburi, iar pe unde călca Lady Cromarty apele se agitau frecvent.

Luând ceaiul, Jocelyn speră în gând, ca de atâtea alte dăţi, că avea să fie la fel de frumoasă ca mătuşa ei la patruzeci de ani. Amândouă aveau trăsăturile şi culoarea familiei Kendal, cu ochi căprui şi păr castaniu cu strălucire roşcate, dar mătuşa sa fusese binecuvântată cu seninătatea adusă de cei peste douăzeci de ani de căsnicie fericită. O binecuvântare pe care Jocelyn era posibil să n-o cunoască niciodată.

Elvira, contesa de Cromarty, mătuşă prin alianţă, nu de sânge, era o altă poveste. Deşi nu se născuse într-o familie înstărită, îşi acceptase ascensiunea în straturile superioare ale societăţii ca pe o dovadă a faptului că Dumnezeu era drept. Acum, privirea ei se rotea prin camera elegantă cu un interes de proprietar în timp ce savura prăjitura.

Jocelyn strânse din buze.

— Încetează să mai evaluezi mobilierul, mătuşă Elvira, spuse ea cu o voce calmă. Nu vei pune mâna pe casa asta.

O femeie mai slabă de înger ar fi fost jenată de o asemenea candoare, dar Lady Cromarty se mulţumi să zâmbească binevoitor.

— Te deranjează că se apropie ziua ta de naştere şi eşti tot nemăritată?

Subiectul care le frământa minţile tuturor ateriză în mijlocul camerei asemenea unei pisici în mijlocul unui stol de porumbei. Hotărât ca lucrurile să fie cum voia el, chiar şi după moarte, tatăl lui Jocelyn îi lăsase fiicei sale mare parte din avere – cu condiţia ca ea să se mărite până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. În caz contrar, majoritatea investiţiilor şi Cromarty House, imobilul magnific din Londra unde luau acum ceaiul, aveau să-i revină lui Willoughby.

— De ce să mă deranjeze? întrebă Jocelyn la fel de binevoitoare. Recunosc, mi-e greu să mă decid asupra ofertei pe care s-o accept, dar nu mă tem. Mă voi căsători cu siguranţă la timp pentru a îndeplini condiţiile din testamentul tatei.

— Sunt sigură că ai avut propuneri, dragă, murmură Elvira, sugerând prin ton că nu era defel convinsă. Dar când o femeie ajunge la vârsta ta fără să se mărite, lucrul ăsta te pune pe gânduri… Făcu un gest vag. Ai totuşi consolarea că dacă alegi celibatul, vei avea o rentă bunicică, suficient cât să trăieşti într-un loc de bonton precum Bath.

— Bine că nu se va ajunge acolo, pentru că detest Bath, replică Jocelyn cu suavitate.

Masca politicoasă a Elvirei se transformă în ameninţare.

— Nu e ca şi cum ai avea nevoie de bani. Noi avem cinci copii de crescut. A fost chiar josnic din partea tatălui tău să-i lase lui Willoughby abia cât să poată întreţine proprietăţile.

De fapt, cel de-al patrulea conte îi lăsase fratelui său un venit îndestulător ca să-şi întreţină familia şi să-şi păstreze demnitatea corespunzătoare rangului, însă contesa era genul de om care nu se mulţumea niciodată cu cât avea. Înainte ca Jocelyn să cedeze tentaţiei de a-i spune acest lucru, Elvira scoase un ţipăt. Un trup roşiatic sări din spatele divanului şi ateriză în poala ei, ţintuind-o pe contesă cu nişte ochi aurii şi o expresie sadică.

Jocelyn îşi reprimă un rânjet. Isis avea acel obicei tipic felinelor de a se repezi la cei care le plăceau cel mai puţin. Notându-şi în minte să comande stridii pentru cina pisicii, trase de cordonul clopoţelului înainte de a traversa camera pentru a o lua pe Isis din poala contesei.

— Îmi pare rău, mătuşă, gânguri ea. Se pare că Isis a prins drag de tine. Sau poate de chifla cu unt pe care o ţii în mână. Ruşine, Isis!

Pisica rămase impasibilă, conştientă că dojana nu era sinceră. Isis fusese cadoul unuia dintre peţitorii lui Jocelyn, un navigator care pretindea că o adusese din Egipt; într-adevăr, blana sa catifelată, de o nuanţă leonină, şi eleganţa mişcărilor aminteau de felinele reprezentate în templele egiptene. Pisica avea de departe mai mult stil aristocratic decât contesa de Cromarty.

Când valetul veni la chemarea lui Jocelyn, aceasta spuse:

— Dudley, mătuşa doreşte să plece. Te rog să-i chemi trăsura.

Până şi Elvira înţelese o asemenea aluzie, dar când se ridică avea o expresie mulţumită de sine. Evident considera că vânătoarea de soţi fusese întârziată prea mult.

— La revedere, Laura. Şi te rog să ne inviţi la nuntă, Jocelyn. Dacă va avea loc.

Cunoscând prea bine privirea nepoatei sale, Laura o însoţi în grabă pe contesă în afara camerei.

Pe punctul de a avea una dintre rarele, dar incendiarele, răbufniri temperamentale, Jocelyn se ridică şi se duse să se uite în stradă, străduindu-se să se controleze. Elvira fusese întotdeauna enervantă şi era o greşeală să-i dea satisfacţie pierzându-şi controlul.

Câteva minute mai târziu recunoscu paşii liniştiţi ai mătuşii Laura care intră în cameră. Întorcându-se de la fereastră, spuse:

— Mai degrabă m-aş mărita cu un cerşetor de pe Seven Dials decât să las banii pe mâna lui Willoughby şi a acestei… acestei gospodine bărbătoase.

— Willoughby ar fi putut alege o femeie mai rafinată, recunoscu Laura aşezându-se din nou. Trebuie totuşi să recunoşti că Elvira are dreptate. Nu mai ai timp. Nu te-am presat cu măritişul pentru că eşti o fată deşteaptă care îşi cunoaşte interesul. Renunţarea la mare parte din moştenire e preferabilă unei căsnicii nefericite; oricum, nu înseamnă că ai rămâne fără niciun ban.

— Nu intenţionez să renunţ la averea la care am dreptul, replică Jocelyn tăios. Cu siguranţă nu în favoarea Elvirei.

— Ai avut mai bine de trei ani la dispoziţie ca să găseşti un soţ pe placul tău. Acum ţi-au mai rămas doar câteva săptămâni.

Aducându-şi aminte ce dorise să discute, Jocelyn oftă şi luă loc.

— Dar ştiu cu cine vreau să mă mărit. Din nefericire nu am reuşit încă să-i stârnesc interesul. Cel puţin nu în sensul căsătoriei.

— Ce… interesant. Nu ştiam că ai pus ochii pe cineva. Cine este acest tânăr prostuţ care nu şi-a recunoscut norocul?

Jocelyn se întinse către cutia de cusut de lângă scaunul ei şi scoase un gherghef de broderie cu materialul întins peste cadru.

— Ducele de Candover.

— Candover! Pentru numele lui Dumnezeu, Jocelyn, omul e un celibatar convins, exclamă Lady Laura. Nu se va căsători niciodată.

— Faptul că nu s-a căsătorit până acum nu înseamnă că nu o va face niciodată. Jocelyn vârî în ac un fir de mătase albastră, apoi împunse meticulos.

— Noi doi ne potrivim foarte bine, iar atenţiile sale au fost foarte pronunţate în ultimele câteva luni.

— E adevărat că pare să-ţi aprecieze compania. Tocmai ai fost cu el la călărie, nu-i aşa? Dar s-a păstrat în limitele bunei-cuviinţe. Vizite

matinale şi dansuri la baluri, plus ocazionalele plimbări cu calul sau cu maşina. Sau poate mai e ceva ce nu ştiu?

Intonaţia finală îi transformă întrebarea într-o expresie a îngrijorării.

— A fost întotdeauna un gentleman perfect, spuse Jocelyn cu o anume părere de rău. Păcat că ducele nu încălcase limita bunei-cuviinţe; nu era genul care să se comporte astfel, decât dacă ar fi avut intenţii serioase.

— Dar a petrecut mai mult timp cu mine decât cu orice altă posibilă aleasă. Are puţin peste treizeci de ani şi e timpul să se aşeze la casa lui.

Mătuşa ei se încruntă.

— Ţi-ai stabilit un ţel imposibil, draga mea. Candover are destui veri, deci nu e nevoie să se însoare pentru a avea moştenitori. E pe piaţă de ani de zile şi niciodată nu a fost pe punctul de a se căsători. A avut multe iubite, dar întotdeauna văduve sau nevestele altor bărbaţi, niciodată o tânără la vârsta măritişului. Gura ei se strâmbă într-o grimasă. Dacă ţi-l doreşti ca iubit, căsătoreşte-te cu altcineva şi va fi la picioarele tale, cel puţin pentru o vreme, însă nu va fi niciodată un soţ.

— O discuţie directă, într-adevăr.

Afectată de evaluarea mătuşii sale, Jocelyn reflectă la ultimele luni în timp ce brodă o duzină de puncte. Oare interesul ducelui exista doar în imaginaţia ei? Nu, o considera atrăgătoare; avea suficientă experienţă cu bărbaţii pentru a recunoaşte admiraţia autentică. Iar atracţia era mai mult decât simpla conştientizare fizică a unui individ de sex opus.

— Simt… simt că există o legătură între noi, mătuşă Laura, poate pentru că amândoi am fost urmăriţi ani de-a rândul de vânătorii de avere. Dar e mai mult decât atât. Cred că ar putea fi mult mai mult.

— E posibil, spuse mătuşa sa cu blândeţe. Dar nu mai ai timp, draga mea. Dacă încă nu te-a cerut, nu-mi pot imagina că vei reuşi să-l determini să o facă în doar patru săptămâni. În cazul în care eşti hotărâtă să te căsătoreşti cu el şi nimeni altcineva, poţi să începi să-ţi faci bagajele. Elvira va dori să se mute în casă a doua zi după aniversarea ta. Desigur, nu ar îndrăzni să te dea afară, dar presupun că nu-ţi doreşti să stai din mila ei.

— Nu îi voi da satisfacţia să pună mâna pe ceea ce-mi aparţine.

Jocelyn înfipse acul în broderie cu o forţă exagerată. Nu era toantă, îşi dăduse deja seama că erau puţine şanse ca ducele Candover să treacă de la admiraţie la căsătorie în săptămânile care mai rămăseseră.

— Am un plan… alternativ.

— Unul dintre ceilalţi peţitori? Lordul Mackenzie te-ar lua de

nevastă într-o clipită, şi cred că ar fi un soţ minunat. Lady Laura făcu gropiţe în obraji. Desigur, sunt subiectivă, îmi aminteşte de Andrew.

Jocelyn dezaprobă din cap. Mackenzie va fi fost plăcut şi arătos, însă nu era pentru ea.

— Mă gândesc să accept propunerea lui Sir Harold Winterson. E ca un joc între noi, mă tot cere de soţie din când în când, dar ar fi încântat dacă aş accepta. Cred că are vreo şaptezeci de ani – prea bătrân pentru a-l mai interesa să-şi exercite drepturile conjugale. Aş îndeplini condiţiile din testamentul tatălui meu şi nu ar dura prea mult până mi-aş recăpăta din nou libertatea. Dacă voi fi văduvă, Candover mă va privi într-o cu totul altă lumină.

Lady Laura era să scape ceaşca de ceai.

— Ce gând îngrozitor! Să te căsătoreşti cu cineva ca să-i doreşti moartea e imoral. Şi o nebunie curată. Cunosc o tânără care s-a căsătorit cu un domn de vârsta lui Sir Harold, sperând să devină curând o văduvă bogată. Asta se întâmpla acum douăzeci de ani, iar soţul ei încă mai trăieşte, în vreme ce tinereţea ei s-a dus.

Văzând expresia de pe faţa lui Jocelyn, Laura adăugă:

— În plus, nu există o vârstă anume la care să presupui că un bărbat nu mai e interesat de exercitarea drepturilor conjugale.

Fata se cutremură la acest gând.

— M-ai convins. Sir Harold e un bătrân gentleman simpatic, dar nu doresc să-i fiu soţie. Îşi muşcă buza de jos. Deşi ideea de a mă căsători cu un bărbat în pragul morţii este tentantă, Sir Harold e foarte în putere pentru vârsta lui. Ar trebui să fiu foarte sigură că nu mai are mult de trăit.

— Mi-ar plăcea să cred că te-am convins prin logica morală, dar am sentimentul deprimant că doar problemele practice te-au descurajat. Dacă mai ai şi alte planuri revoltătoare în minte, nu-mi mai spune nimic. Laura îşi privi nepoata cu seriozitate. Căsătoriile de convenienţă se practică, dar speram să găseşti ceva mai bun. O potrivire autentică în minte şi spirit, aşa cum avem eu şi Andrew.

Încercând să nu îşi arate invidia, Jocelyn remarcă:

— Puţini oameni sunt atât de norocoşi.

Neputând să nege acest lucru, mătuşa sa o întrebă:

— Trebuie să fie neapărat Candover? Dacă nu Mackenzie, poate lordul Cairn. Sunt sigură că ar fi un soţ bun şi iubitor.

— Dar îmi place Candover, mătuşă Laura. Bărbaţii nu sunt nişte perechi de mănuşi interschimbabile. În cei şapte ani de când am ieşit în lume nu am întâlnit pe nimeni, cu excepţia lui Candover, pe care să mi-l imaginez drept soţ. Dumneata ai avut o mulţime de peţitori. Ai fi fost de acord să te căsătoreşti şi să împărţi patul cu oricine altcineva în afară de unchiul Andrew?

— Nu după ce l-am întâlnit pe Drew.

Lady Laura îşi împreună mâinile, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să mai spună ceva sau nu.

— Scumpa mea, mă întreb uneori. Repulsia ta faţă de căsătorie… are de-a face în vreun fel cu mama ta?

— Nu discutăm despre mama mea! răspunse Jocelyn pe un ton tăios.

Dându-şi seama cât de excesiv sunase, adăugă mai calm:

— Abia dacă mi-o aduc aminte. De ce ar avea vreun efect asupra deciziilor mele în privinţa măritişului?

Mătuşa sa se încruntă, dar nu mai adăugă nimic. Dorind să schimbe subiectul, ridică o scrisoare de pe masa de alături.

— Tocmai am primit asta de la Andrew. E instalat în siguranţă, împreună cu regimentul, la Paris. Presupun că Aliaţii vor ocupa oraşul o vreme, până se restaurează ocârmuirea franceză.

— A pomenit de vreunul dintre ofiţerii pe care i-am întâlnit în Spania? întrebă Jocelyn îngrijorată. Împreună cu mătuşa ei se uitaseră pe listele cu victime după Waterloo, în săptămânile care trecuseră, unii dintre răniţi era posibil să fi murit.

Laura parcurse rapid scrisoarea, citind cu voce tare comentariile despre ofiţerii pe care îi cunoştea Jocelyn.

— Iată o veste bună. Căpitanul Dalton a fost trimis la spitalul Duke of York de aici, din Londra. Are o rană gravă la picior, dar e în afara pericolului.

— Într-adevăr, o veste bună. Jocelyn zâmbi. Îţi aminteşti cum m-a salvat Richard când m-am pierdut încercând să găsesc reşedinţa de iarnă a unchiului Andrew?

— Cum să nu? Laura dădu ochii peste cap prefăcându-se îngrozită. Îţi pot arăta exact firele de păr cărunte care mi-au ieşit când ai plecat cu soldaţii aceia la Fuente Guinaldo fără să te însoţească nimeni.

— Camerista mea de atunci era aşa de fricoasă, se apără Jocelyn. De unde era să ştiu că va refuza categoric să părăsească Lisabona?

— Fata aceea avea mai multă minte decât tine, ripostă Lady Laura. E o minune că nu ai fost jefuită şi ucisă de trupele franceze, de bandiţi, gherile, sau Dumnezeu mai ştie ce altceva. A fost o nebunie să pleci aşa într-o zonă de război.

În sinea ei, Jocelyn era de acord. Fusese una dintre ocaziile în care încăpăţânarea îşi spusese cuvântul, în ciuda nesfârşitelor sale eforturi de a o reprima.

— Întrebasem şi părea că nu va fi o călătorie periculoasă. Recunosc, am fost puţin îngrijorată atunci când ghidul a dat bir cu fugiţii şi nu aveam nici cea mai mică idee unde să găsesc regimentul, dar eram înarmată şi ştii că ţintesc foarte bine. După ce căpitanul Dalton şi patrula sa m-au găsit, am fost în deplină siguranţă.

— Tot ce pot să spun e că ai un înger păzitor pe cinste.

Lady Laura se uită din nou peste scrisoare.

— Şi maiorul Lancaster este la spitalul York, dar nu cred că-l cunoşti. A fost detaşat în misiune cu armata spaniolă în iarna pe care ai petrecut-o cu noi. Privirea i se posomori. Mi-e teamă că e pe moarte.

Jocelyn se aplecă şi o luă de mână pe mătuşa sa. Listele cu victime de la Waterloo o întristaseră amarnic, dar cu atât mai mult pe mătuşa sa, care fusese toată viaţa soţie de militar, iar acum îşi vedea prietenii decimaţi.

Deoarece întâlnise mulţi ofiţeri prin Lady Laura, Jocelyn o înţelegea perfect, căci ajunsese să-i aprecieze sincer. Spre deosebire de galanţii parfumaţi din Londra, ceea ce făceau ei conta. Poate de aceea fusese atrasă de ducele de Candover, ale cărui costume bine croite nu-i mascau inteligenţa sau hotărârea. Ştia că era considerat un moşier exemplar, ceea ce spunea multe despre caracterul său, şi se remarcase prin susţinerea unor reforme principiale în Camera Lorzilor. Vederile politice erau un alt punct comun între ei doi.

Da, Candover era alesul. Îi plăcea foarte mult – dar nu prea mult.

Ar fi fost bine dacă ar fi avut mai mult timp pentru ca relaţia dintre ei să se dezvolte şi să se adâncească, îl observase pe duce cu atenţie şi trăsese concluzia că s-ar fi căsătorit dacă ar fi găsit femeia potrivită. O femeie de rangul său, cu un temperament la fel de sănătos.

Dar timpul aproape că se terminase şi dacă mai aştepta mult ca el să se dea pe brazdă avea să-şi piardă averea.

În plus, dacă rămânea cu renta modestă pe care i-o alocase tatăl ei, ar fi pierdut majoritatea ocaziilor de a-l întâlni pe Candover în societate. Nu ar mai fi fost o moştenitoare încântătoare, dorită, ci o femeie nu prea avută, trecută de prima tinereţe. Acest gând o cutremură. Era de-a dreptul inadmisibil. Rangul fusese până atunci o certitudine.

Blestemat fie tatăl ei! Fuseseră atât de apropiaţi – dar în final o trădase, la fel ca mama sa…

Îşi alungă ideile sumbre cu o dibăcie îndelung exersată. Mai bine să se gândească la ce putea face pentru a-şi asigura deopotrivă moştenirea şi soţul pe care îl dorea. Mai avea la dispoziţie o lună, iar familia Kendal de Charlton nu renunţa niciodată, chiar dacă ea nu mai putea revendica titlul nobiliar.

Întorcându-se la treburile lumeşti, spuse:

— Cred că o să-l vizitez mâine pe căpitanul Dalton la spital. Ai vrea să mă însoţeşti?

— Nu pot nici mâine, nici poimâine, dar spune-i că vin negreşit în ziua următoare.

Lady Laura se ridică şi se scuză, întrucât voia să răspundă la scrisoarea soţului său.

Rămasă singură în cameră, Jocelyn se întoarse la dilema sa. Soluţia evidentă era să se mărite cu unul dintre pretendenţi şi să aibă o căsnicie de formă, fiecare văzându-şi de treburile lui după aducerea pe lume a unui moştenitor. Însă această idee îi provoca repulsie. Nu voia să fie iapa de prăsilă a unui bărbat pe care abia dacă îl cunoştea şi nici să fie una dintre numeroasele amante trecătoare ale lui Candover. Voia să fie soţia lui. Se resemnase cu gândul că puţini soţi erau fideli, însă ducele măcar ar fi fost discret dacă şi-ar fi făcut de cap. În cele din urmă, dacă totul mergea bine, şi-ar fi dat seama că soţia lui era singura femeie de care avea nevoie.

În ciuda reacţiei mătuşii sale, văduvia ar fi fost preferabilă unei căsătorii de convenienţă lipsită de dragoste, pentru că i-ar fi oferit libertate şi timpul necesar ca să câştige inima lui Candover. Dar nu Sir Harold Winterson. Lady Laura avea dreptate în privinţa asta – nu era de dorit să se mărite cu bătrânul gentleman, şi apoi să se găsească în situaţia dezonorantă de a-i dori moartea ca să-şi poată recăpăta libertatea.

Jocelyn îşi dădu capul pe spate ca să admire tavanul pictat şi splendid ornamentat. În copilărie obişnuia să se aşeze pe podea şi să inventeze poveşti despre picturile din medalioanele elaborate. Iubea această casă aproape la fel de mult ca Charlton Abbey.

Latura neascultătoare a firii sale ieşi din nou la suprafaţă, îndemnând-o să facă un legământ pe care strămoşii săi războinici l-ar fi aprobat. Poate că nu avea să câştige iubirea ducelui, iar Charlton era pierdut pentru totdeauna, dar Cromarty House era a ei. Indiferent de preţ, avea să găsească o modalitate de a-şi ţine casa departe de mâinile strângătoare ale Elvirei.

CAPITOLUL 2

Zgomotul abia auzit al paşilor cameristei o trezi pe Jocelyn dintr-un somn agitat. Se întoarse căscând şi se ridică în capul oaselor, astfel încât să poată ţine în poală tava cu ciocolată caldă şi cornuleţe.

— Mulţumesc, Marie. Remarcând privirea încruntată a fetei, adăugă: Totul este în ordine jos?

Marie Renault spuse cu un încântător accent franţuzesc:

— Valetul, Hugh Morgan?

Jocelyn aprobă încurajator. Morgan era un tânăr galez chipeş care făcuse ravagii în rândul cameristelor de când îşi luase în primire slujba, în urmă cu câteva luni. Marie părea să fie cea care-i acaparase interesul.

— Fratele său, Rhys, un dragon rănit la Waterloo, tocmai a sosit la spitalul York aici, în Londra. Hugh este nerăbdător să îl viziteze, dar următoarea jumătate de zi liberă nu o poate lua decât peste mai bine de-o săptămână.

Fata îi aruncă stăpânei sale o privire plină de speranţă.

Oare Rhys Morgan venise pe acelaşi vas cu Richard Dalton? Erau atâţia răniţi.

Oprindu-şi un oftat, Jocelyn sorbi din ciocolata savuroasă şi fierbinte.

— La ţanc, în această dimineaţă o să-mi vizitez un prieten la spitalul York. Morgan poate să mă însoţească şi să-şi vadă fratele cât stau eu cu prietenul meu.

— Minunat, milady! Va fi nespus de bucuros. Cu o privire fericită, Marie trecu în camera garderobei pentru a pregăti hainele de dimineaţă ale stăpânei sale. Jocelyn rupse cornuleţul cald, dorindu-şi ca toate problemele să se rezolve la fel de uşor ca aceea a lui Hugh Morgan.

Spitalul militar Duke of York era un monolit sumbru, murdar, dedicat tratării soldaţilor grav răniţi. Jocelyn se întrebă cu umor negru dacă obiectivul era să instituie o atmosferă atât de deprimantă încât pacienţii să facă toate eforturile pentru a se însănătoşi degrabă. Îmbărbătându-se, urcă pe scările largi, urmată îndeaproape de valet. Hugh Morgan era înalt, cu umeri laţi şi voce melodioasă. Era o prezenţă agreabilă în gospodărie, dar în acea zi grija pentru fratele său îi întuneca privirea.

Clădirea era plină de răniţi şi dură ceva până să găsească salonul lui Rhys Morgan. Priveliştea şi mirosurile îi puseră lui Jocelyn un nod în stomac, iar culoarea mai închisă a tenului lui Hugh căpătă o tentă verde-albicioasă.

Rhys Morgan era întins în colţ, într-unul dintre cele vreo patruzeci de paturi îngrămădite într-o încăpere prea mică pentru atâţia oameni. Unii pacienţi stăteau pe paturi sau vorbeau în grupuleţe, dar majoritatea zăceau într-o tăcere stoică. Pereţii goi amplificau un zumzet neliniştit, iar în aer plutea o miasmă de boală şi moarte.

Hugh aruncă o privire înăuntru.

— Rhys, flăcăule!

Instinctiv, dădu să treacă de Jocelyn, apoi o privi spăşit, cerându-şi scuze pe tăcute. Cu un semn din cap, îi dădu voie să meargă la fratele său.

Rănitul se uita în tavan, dar îşi îndreptă ochii spre uşă când îşi auzi numele. Deşi semăna uluitor cu fratele său, Rhys Morgan avea o expresie de disperare pură, risipită doar parţial când Hugh se năpusti şi îi luă mâna, vorbindu-i în velşă.

Sentimentele vii de pe faţa lui Hugh o făcură pe Jocelyn să nu se simtă în largul ei. Întorcându-şi privirea, se opri la capătul patului lui Rhys. Acolo unde trebuia să fie două picioare sub pătură, era numai unul. Cel stâng fusese amputat chiar de sub genunchi.

Înghiţi în sec înainte de a se apropia şi de a atinge braţul lui Hugh. Acesta se întoarse speriat.

— Îmi cer iertare, milady. Am uitat de mine.

Le zâmbi amândurora.

— Nu e nevoie de scuze. Domnule caporal Morgan, dă-mi voie să mă prezint. Sunt Lady Jocelyn Kendal şi am onoarea de a fi patroana fratelui dumitale.

Rhys se ridică sprijinindu-se de peretele din spatele patului, alarmat de viziunea elegantă din faţa sa.

Dând din cap, îngăimă:

— Îmi pare bine, doamnă.

Hugh şuieră:

— Spune-i milady, nătăfleţule.

Un val de roşeaţă se zări sub pielea celtică deschisă la culoare, în timp ce soldatul încercă să se scuze.

Dorind să-i aline sfiala, Jocelyn îl linişti:

— Nu contează, caporale. Spune-mi, sunteţi gemeni?

— Nu, eu sunt cu un an mai mare, răspunse Rhys. Dar lumea ne crede adesea gemeni.

— Semănaţi foarte mult, remarcă Jocelyn.

— Nu prea mai semănăm, spuse Rhys amar, uitându-se la cuvertura plată acolo unde trebuia să-i fie piciorul.

Jocelyn se îmbujoră. Hotărând că fraţii s-ar fi simţit mai bine fără prezenţa ei inhibantă, îi anunţă:

— Merg să îmi caut prietenul şi vă las singuri. Când termin, mă

întorc aici, Morgan. Hugh păru încurcat.

— Ar trebui să vin cu dumneavoastră, milady.

— Nici vorbă, ce mi se poate întâmpla într-un spital militar? răspunse ea. Caporal Morgan, ştii cumva unde se află ofiţerii?

Din reflex, tânărul se îndreptă de spate.

— Etajul de deasupra, doamnă. Milady.

— Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Jocelyn părăsi salonul, conştientă de privirile care o urmăreau.

Era imposibil să nu-şi aducă aminte că, pe când ea locuia confortabil în Londra, oamenii aceştia stătuseră în bătaia puştii pentru ţara lor.

Urcă scările până la etajul următor, unde găsi un coridor lung, gol, cu uşi separate în loc de saloane deschise. Văzând-o că ezită, un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, se apropie cu un aer hotărât.

Presupunând că era doctor, Jocelyn i se adresă:

— Îl caut pe căpitanul Richard Dalton din regimentul 95 Carabinieri. Se află la acest etaj?

— La capătul coridorului.

Doctorul arătă vag cu mâna în spatele său, apoi plecă înainte ca ea să ceară indicaţii suplimentare.

Lăsându-se la voia întâmplării, Jocelyn deschise prima uşă. O duhoare de nedescris o făcu să se retragă rapid. Mătuşa Laura, care fusese infirmieră în Spania, îi descrisese odată cangrena, dar realitatea era mult mai dezgustătoare decât îşi imaginase Jocelyn. Din fericire, silueta nemişcată de pe pat nu era a celui pe care îl căuta.

Următoarele uşi ascundeau paturi goale sau bărbaţi prea grav răniţi pentru a-i remarca intruziunea. Nici urmă de căpitanul Dalton. Din ce în ce mai neliniştită, deschise ultima uşă de pe coridor. Câţiva oameni stăteau în jurul unei mese pe care era întins un pacient. Văzu un bisturiu, urmat de un urlet de agonie cutremurător.

Jocelyn trânti uşa şi fugi în spaţiul deschis de la capătul coridorului. Crezuse că avea să fie uşor să-şi găsească prietenul. În schimb, dăduse peste cea mai mare suferinţă pe care o văzuse în viaţă.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, nici măcar nu îl observă până nu se izbi de ceva tare. Se auzi un zgomot de lemn căzând pe podea, apoi o mână puternică o apucă de braţ. Jocelyn gâfâi, fiind pe punctul de a ţipa isteric.

— Îmi cer scuze că vă stau în cale, rosti o voce slabă. Îmi puteţi da şi cealaltă cârjă?

Clipind pentru a-şi alunga lacrimile, Jocelyn se aplecă să ridice cârja care alunecase pe jos. Se îndreptă şi constată extrem de uşurată că se afla în faţa celui căutat.

— Căpitane Dalton! Mă bucur să te văd pe picioare.

Richard Dalton era un tânăr cu părul şaten, de înălţime medie, cu

ochi căprui asemănători cu ai ei.

Deşi era tras la faţă de oboseală şi durere, zâmbetul îi era cald.

— Ce plăcere neaşteptată, Lady Jocelyn. Ce te aduce în acest loc jalnic?

— Dumneata, după ce mătuşa Laura a aflat că eşti aici. Se uită cu tristeţe la cârje. Nu intenţionam să te trimit înapoi pe patul de spital.

— E nevoie de mai mult decât o coliziune cu o femeie frumoasă ca să mă rănesc, o linişti el. Pot spune fără ezitare că ciocnirea cu dumneavoastră a fost cea mai mare distracţie de săptămâni întregi.

Tachinarea lui Richard ajută la calmarea spiritelor. Deşi nu fusese nimic romantic între ei, se bucuraseră întotdeauna de compania reciprocă. Poate că tocmai lipsa unei aventuri romantice îi transformase în prieteni.

— Mătuşa Laura te roagă să o ierţi că nu m-a putut însoţi azi, dar te va vizita poimâine.

— O aştept cu drag.

Se mută caraghios de pe o cârjă pe alta.

— Te-ar deranja foarte tare dacă m-aş aşeza? Nu pot să mai stau în picioare.

— Desigur, spuse ea jenată. Mi-e teamă că nu voi ajunge niciodată un înger al milosteniei. Se pare că nu aduc decât probleme.

— Plictiseala e una dintre cele mai mari probleme ale spitalului, iar dumneata alini plictiseala foarte bine.

Căpitanul se opinti până la foaierul de lângă fereastră şi îşi trase un scaun. Îi făcu semn spre scaunul din faţa lui, aşezându-se cu greu.

Jocelyn examină pereţii murdari, mobila şi ferestrele care dădeau spre o altă aripă deprimantă a spitalului. Locul nu era propice pentru convalescenţă.

— Rămâi mult timp aici?

— S-ar putea. Chirurgii caută periodic schije şi oase pe care e posibil să le fi ratat. Am avut o dispută lungă despre amputare, pe care am câştigat-o, dar acum încearcă să mă convingă de faptul că nu voi putea scăpa de cârjele astea niciodată. Normal că nici nu mă gândesc să-i iau în serios.

— În astfel de situaţii, eu pariez pe tine.

— Mulţumesc.

Privirea i se întunecă.

— Sunt norocos în comparaţie cu mulţi alţi pacienţi.

— Mătuşa Laura pomenea de maiorul Lancaster în particular, spuse Jocelyn, aducându-şi aminte de scrisoare. Ai veşti despre el pe care să i le transmit?

— Nimic de bine. Are răni grave la coloana vertebrală şi este paralizat de la brâu în jos.

Richard se lăsă pe spătarul înalt al scaunului, arătând mult mai în

vârstă decât era.

— Abia poate să mănânce şi încă nu se ştie dacă va muri de inaniţie, de durere, sau din cauza opiului pe care i-l administrează ca să-i aline suferinţa. Medicii nu înţeleg cum de mai e în viaţă, dar toţi spun că e doar o chestiune de timp.

— Îmi pare rău. Ştiu că nu sunt cuvintele potrivite, dar nu cred că există vreunele adecvate, murmură Jocelyn plină de compasiune. Sunteţi prieteni apropiaţi?

— Din prima zi în care m-am alăturat regimentului, când m-a luat sub aripa sa şi m-a transformat într-un ofiţer adevărat.

Privirea lui Richard era întoarsă spre trecut, spre zilele şi anii care le cimentaseră prietenia.

— Chiar şi pe moarte este un exemplu pentru noi toţi. Extrem de calm, cu excepţia preocupării faţă de viitorul surorii sale mai mici. Este guvernantă şi are o situaţie bună, momentan, dar când el nu va mai fi, va rămâne singură pe lume, fără nimeni şi nimic care să o sprijine. Clătină uşor din cap. Îmi pare rău. Nu ar trebui să te deprim cu povestea unei persoane pe care nici măcar nu o cunoşti.

Jocelyn dădu să spună că nu era nevoie să-şi ceară scuze, dar îi veni o idee şi cuvintele rămaseră nerostite. Ea avea nevoie de un soţ, iar soldatul aflat pe moarte voia siguranţă pentru sora sa. Spre deosebire de Sir Harold Winterson, nu se punea problema de „drepturi conjugale”, întrucât bietul om era pe patul de moarte, în schimbul căsătoriei, ar fi putut să-i acorde surorii lui o rentă care să-i asigure o viaţă confortabilă. Era soluţia perfectă: ea ar fi primit moştenirea, iar el ar fi putut închide ochii liniştit.

— Richard, tocmai mi-a venit o idee bizară care mi-ar putea rezolva o problemă şi, în acelaşi timp, l-ar ajuta pe maiorul Lancaster.

Îi prezentă pe scurt condiţiile din testamentul tatălui ei, apoi îi explică soluţia ei.

Spre consolarea ei, căpitanul nu păru deloc dezgustat de propunere.

— Planul este neobişnuit, dar apoi, nici situaţia ta nu este una obişnuită. Se prea poate ca David să fie interesat. Ar fi o mare uşurare pentru el dacă Sally s-ar afla pe mâini bune. Doreşti să vă fac cunoştinţă, dacă e treaz?

— Ar fi minunat.

Jocelyn se ridică, sperând ca maiorul să nu doarmă. Dacă ar fi avut destul timp să reflecteze la ideea sa, era posibil să-şi piardă curajul de a o duce până la capăt.

Richard îşi luă cârjele şi o conduse către una dintre încăperile în care intrase ceva mai devreme, unde pacientul nu părea să fie conştient. După ce deschise uşa pentru Jocelyn, traversă salonul bălăbănindu-se.

Studiind trupul descărnat de pe pat, lui Jocelyn îi veni greu să creadă că o făptură atât de slabă şi imobilă putea fi în viaţă. Maiorul Lancaster, la vreo patruzeci de ani, avea părul brunet şi tenul palid, pometii înalţi ieşind în evidenţă pe faţa osoasă.

— David? şopti căpitanul.

Maiorul Lancaster deschise ochii la auzul vocii prietenului său.

— Richard…

Căpitanul se uită la Jocelyn.

— A venit o doamnă care doreşte să te cunoască.

— Orice pentru a face plăcere unei doamne, spuse Lancaster, cu o urmă de umor în glas. Nu mă grăbesc nicăieri.

— Lady Jocelyn Kendal, dă-mi voie să ţi-l prezint pe maiorul David Lancaster din regimentul 95 Carabinieri.

Richard îi făcu semn să se apropie de el.

— Domnule maior.

Jocelyn intră în raza vizuală a bolnavului şi, la rândul ei, putu să-l vadă mai bine. Constată cu surprindere că, deşi trupul îi era distrus, privirea îi era cât se poate de alertă. Ochii de un verde viu trădau durere, dar şi inteligenţă. În mod uimitor, nici umorul nu lipsea din ei.

O studie cu apreciere sinceră.

— Deci aceasta este legendara Lady Jocelyn. Îmi pare bine să vă cunosc. Toţi membrii regimentului au ţinut să-mi spună ce am pierdut petrecând iarna cu armata spaniolă.

— Plăcerea e de partea mea, domnule maior.

Jocelyn îşi dădu seama că ochii lui erau uimitori nu doar din cauza nuanţei neobişnuite de verde transparent, ci şi pentru că pupilele erau ca două gămălii de ac, scoţând şi mai mult irisul în evidenţă.

Opiu. Mai văzuse astfel de ochi la doamnele din înalta societate dependente de laudanum.

Intenţionase să îşi prezinte propunerea numaidecât, dar, stând lângă epava unui fost războinic, gâtlejul i se uscă, lăsând-o fără glas. Îi era imposibil să-l privească pe maiorul Lancaster în ochii săi verzi şi să-i spună că venise pentru a se tocmi, în aşteptarea morţii.

Observându-i expresia încordată, Richard Dalton spuse:

— Lady Jocelyn a venit cu o propunere foarte neobişnuită, pe care cred că o vei găsi interesantă. Vă las să discutaţi.

Îşi poziţionă cârjele mai confortabil, apoi plecă.

Jocelyn inspiră adânc, recunoscătoare lui Richard pentru că spărsese gheaţa. De unde să înceapă? Nedorind să îl obosească inutil pe maior, făcu o prezentare succintă.

— Tatăl meu a murit în urmă cu câţiva ani, lăsându-mi o moştenire substanţială, cu condiţia să mă căsătoresc până să împlinesc douăzeci şi cinci de ani. Voi aniversa această vârstă peste câteva

săptămâni şi sunt încă nemăritată. Richard a pomenit despre situaţia dumneavoastră şi m-am gândit că poate aţi fi interesat să facem un târg benefic pentru amândoi. Dacă… dacă vă căsătoriţi cu mine, voi aranja un venit stabil pentru sora dumneavoastră, asigurându-i viitorul.

Când termină, se aşternu o linişte deplină, tulburată doar de zgomotul îndepărtat al traficului din stradă. Jocelyn avu nevoie de toată stăpânirea din lume pentru a nu ceda sub privirea surprinsă a lui Lancaster. Însă când vorbi, vocea sa trăda doar curiozitate, nu furie faţă de aluzia la moartea sa iminentă.

— Îmi este greu să cred că nu vă puteţi găsi un soţ de o manieră mai convenţională. Să fie bărbaţii londonezi nebuni, sau orbi, sau poate ambele?

— Cel pe care îl doresc a dat dovadă de o lipsă neonorantă de interes pentru mine, recunoscu Jocelyn, simţindu-se datoare să nu-i ascundă adevărul. Poate că într-o zi se va răzgândi. Sper. Între timp, nu vreau să mă căsătoresc doar de dragul moştenirii, iar apoi să regret toată viaţa. Înţelegeţi?

Ultimele sale cuvinte fuseseră o rugăminte; devenise subit important ca el să îi accepte demersurile ca fiind raţionale.

— Ar fi curată nebunie să vă căsătoriţi cu un bărbat nepotrivit din cauza unui testament ridicol, încuviinţă el. Închise ochii, iar faţa lui dobândi un aspect cadaveric înfricoşător. Jocelyn îl urmări îngrijorată, sperând să nu-l fi suprasolicitat.

Deschise ochii.

— Despre ce rentă ar fi vorba?

Tânăra moştenitoare nu gândise atât de departe. După o evaluare rapidă a venitului său şi a costurilor cotidiene, întrebă ezitând:

— Cinci sute de lire pe an ar fi acceptabil?

El ridică sprâncenele.

— Ar fi foarte generos. Suficient pentru ca Sally să trăiască o viaţă liniştită dacă îşi doreşte, deşi nu-mi pot imagina că se va mulţumi să stea cu mâinile în sân. Poate va înfiinţa o şcoală.

Tăcu, ridurile cauzate de durere devenind mai evidente în timp ce gândea.

— Fără îndoială aveţi nevoie de timp pentru a vă gândi, spuse Jocelyn stânjenită.

— Nu, răspunse el cu o voce puternică. Nu avem… timp de pierdut.

Cuvintele o liniştiră. Preţ de o clipă nesfârşită, privirile lor se îngemănară. Jocelyn nu văzu nicio urmă de teamă cauzată de moartea iminentă, doar o sinceritate fermă şi o linişte câştigată din greu. Cu fiecare suflare, acest bărbat o făcea să se simtă din ce în ce mai umilă.

Alegând cu grijă fiecare cuvânt, Lancaster rosti:

— Lady Jocelyn, îmi faci onoarea de a deveni soţia mea? Buzele sale schiţară un zâmbet slab şi strâmb. Deşi nu am nimic să-ţi ofer în afară de numele meu, cred că pentru dumneata va fi de ajuns.

Puterea sa de a glumi în astfel de circumstanţe aproape o făcu pe Jocelyn să îşi piardă stăpânirea de sine. Stăpânindu-şi sentimentele, îşi puse mâna peste a lui. Era osoasă, aproape scheletică, dar pulsa încă de viaţă.

— Onoarea e de partea mea, domnule maior Lancaster.

— David, spuse el. La urma urmei, suntem pe cale să ne căsătorim.

— David, repetă ea.

Era un nume frumos, emanând fermitate, care i se potrivea.

Îşi apropie sprâncenele, concentrându-se.

— Va trebui, bineînţeles, să ne căsătorim aici. Mi-e teamă că va trebui să faci rost de o dispensă, dar dacă ai vreo cunoştinţă în domeniu, ar trebui să o poată obţine până mâine.

— Îl voi ruga pe avocatul meu să se ocupe. Tot el va putea redacta acordul cu privire la sora dumitale. Se numeşte Sally Lancaster?

— Sarah Jane Lancaster.

Închise din nou ochii.

— Avocatul dumitale va trebui să redacteze şi un act de cedare prin care renunţ la orice pretenţie asupra bunurilor dumitale.

— Este necesar?

— În mod legal, bunurile dumitale ar deveni ale mele după căsătorie, iar la moartea mea jumătate s-ar duce către moştenitoarea mea, Sally. Întrucât scopul acestei înţelegeri este ca dumneata să îţi păstrezi moştenirea, nu am vrea să se întâmple asta.

— Dumnezeule, nici nu mi-a trecut prin minte!

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi făcut această propunere unui om mai puţin scrupulos decât maiorul Lancaster? Ar fi fost un dezastru.

Cu o voce abia auzită, el comentă:

— Dacă avocatul dumitale îşi merită banii, ţi-ar fi apărat interesele.

Dându-şi seama că ajunsese la limita puterii, Jocelyn spuse:

— Până mâine voi avea dispensa şi toate cele necesare. E bine pentru dumneata la aceeaşi oră?

Studiind trupul slab de sub pătură, ea se întrebă dacă a doua zi avea să-l mai găsească în viaţă.

— Nu-ţi face griji, voi fi încă aici, replică el, citindu-i gândurile.

Îi strânse uşor mâna, apoi îi dădu drumul.

— Mulţumesc, David. Ne vedem mâine.

Puţin zăpăcită de iuţeala evenimentelor, părăsi încăperea, închizând cu atenţie uşa în urma ei. Richard şedea în foaier la capătul

coridorului, astfel că i se alătură, făcându-i semn să nu se ridice pentru ea.

— Maiorul Lancaster a fost de acord. Ceremonia va avea loc mâine. Mulţumesc, Richard. Mi-ai… mi-ai oferit şansa de a-mi recăpăta controlul asupra propriei vieţi.

— Mă bucur că am putut ajuta doi prieteni dintr-un foc, spuse el liniştit. Poate chibzuinţă şi-a spus cuvântul.

— Mi-ar plăcea să cred asta. Cu un zâmbet doar pe jumătate vesel, îşi luă rămas-bun de la el.

Întrebându-se dacă David arăta la fel de tulburat ca Lady Jocelyn, Richard îşi luă cârjele şi se îndreptă spre salonul prietenului său.

— Înţeleg că totul e în regulă? întrebă el intrând.

David deschise ochii. Deşi era cenuşiu din cauza oboselii, zâmbea.

— Chiar foarte în regulă. Vrei să-mi fii martor?

— Desigur.

Richard se aşeză în scaunul de lângă pat.

— Ai nevoie să te ajut cu ceva pentru nuntă?

— Vrei te rog să îmi scoţi inelul de pe degetul mic şi să îl păstrezi pentru ceremonie?

Întinse mâna dreaptă peste aşternuturile murdare.

— Cred că e de-ajuns de mic pentru a i se potrivi.

Richard trase inelul, care ieşi lesne de pe degetul osos al lui David.

— Mireasa mea cea destoinică va face toate aranjamentele, îl informă maiorul cu o scânteie de amuzament. Îţi mulţumesc că ne-ai făcut cunoştinţă.

— Căsătoria de convenienţă e o tradiţie veche, însă nu am auzit niciodată până acum de o astfel de situaţie, spuse Richard. Dar toată lumea are de câştigat.

— Sunt alţi bărbaţi aici ai căror familii ar avea mai mare nevoie de bani decât Sally, dar sunt îndeajuns de egoist să mă bucur că este pe mâini bune. O femeie fără familie e la un pas de un posibil dezastru. Un accident sau o boală ar putea-o împinge în sărăcie lucie. Măcar aşa va fi la adăpost.

David respiră cu zgomot.

— E din nou timpul pentru laudanum. Acolo, pe masă…

Richard turnă o doză de medicament, apoi ţinu lingura pentru ca David să poată înghiţi.

— Sora ta nu e chiar singură pe lume.

— Ar muri de foame înainte să ceară ajutor vreunuia dintre fraţii noştri. Nu pot să o învinovăţesc. Aş face la fel. David închise ochii. Acum nu va mai trebui să ceară ajutor vreodată de la nimeni.

Crezând că prietenul său adormise, Richard se înălţă în cârje, dar înainte să plece, David murmură:

— Aş fi ajutat-o chiar şi fără rentă. Îmi place ideea de a fi însurat cu Lady Jocelyn, chiar şi doar pentru câteva zile.

Vocea sa se transformă într-o şoaptă.

— Ceva de aşteptat cu nerăbdare…

Richard părăsi încăperea satisfăcut, recunoscător că Lady Jocelyn aducea puţină bucurie în viaţa lui David, atât cât mai rămăsese din ea. Singura persoană care ar fi putut obiecta faţă de înţelegere era Sally Lancaster, care avea grijă de fratele său aşa cum are grijă o pisică de puii săi. Cel puţin venitul avea să-i dea un motiv de gândire după moartea lui.

CAPITOLUL 3

După ce se despărţi de căpitanul Dalton, Jocelyn intră în casa scării şi se aşeză pe o treaptă, nepăsându-i de rochia scumpă. Îngropându-şi faţa în palme, se strădui să se adune, mintea fiindu-i o învălmăşeală de gânduri şi sentimente. Era extrem de uşurată că problema se rezolvase – cu condiţia ca maiorul Lancaster să nu moară peste noapte – deşi pe jumătate îşi dorea să nu fi pus piciorul în spitalul York. Cu toate că niciunul dintre cei doi bărbaţi nu fusese dezgustat de sugestia sa impulsivă, se simţea ca un corb ce se înfrupta în faţa morţii.

Ei bine, făcuse un târg cu maiorul şi era prea târziu să mai dea înapoi. Se consola la gândul că el păruse mulţumit să-i accepte propunerea. Dar când se gândea la curajul maiorului, la ochii săi verzi amuzaţi, îi venea să plângă de tristeţe. Câţi alţi bărbaţi şi băieţi muriseră pentru ambiţia lui Napoleon, sau fuseseră mutilaţi precum Richard Dalton şi Rhys Morgan?

Ideea era insuportabilă, aşa că Jocelyn se ridică şi îşi reluă aerul de doamnă graţioasă. Până să ajungă la salonul lui Rhys Morgan se linişti, deşi nefericirea încă îi ţinea stomacul strâns.

Auzind o voce chinuită cu accent galez, se opri în uşa salonului, în afara privirii fraţilor Morgan.

— Cine ar vrea un olog ca mine? se răstea Rhys. Nu pot lupta, nu pot coborî în mină, aş fi doar o jumătate de om la munca de câmp. Era mai bine dacă obuzul mi-ar fi luat capul, nu piciorul!

Vocea mai blândă a lui Hugh se strădui să-l liniştească, prea încet pentru ca Jocelyn să poată înţelege cuvintele, îşi îndreptă umerii înainte de a intra în salon. Putea face totuşi ceva pentru un om care avea să trăiască suficient pentru a se bucura de beneficii.

Pe când se apropia de pat, ambii fraţi se întoarseră către ea. Chipul lui Rhys era încordat, în timp ce Hugh trăda vina şi suferinţa unui bărbat în putere aflat în prezenţa unui olog.

Când Hugh se ridică, Jocelyn i se adresă lui Rhys.

— Caporal Morgan, aş dori să vă cer o favoare.

— Desigur, milady, spuse acesta inexpresiv.

— Ştiu că va fi foarte monoton după tot ceea ce aţi făcut şi aţi văzut, dar v-ar interesa să lucraţi pentru mine? Mătuşa mea va pleca în curând pentru a se stabili într-o altă casă şi va lua cu ea câţiva servitori, inclusiv unul dintre cei doi care lucrează la grajduri. În calitate de cavalerist, sunt sigură că aveţi experienţă cu caii. V-ar interesa acest post?

Pe chipul stupefiat al caporalului îşi făcu loc o rază de speranţă.

— Mi-ar plăcea să fiu rândaş.

Privirea i se opri asupra piciorului lipsă.

— Dar nu… nu ştiu dacă voi putea munci la standardele domniei voastre.

Ea se uită fix la locul de pe pat unde trebuia să fie un picior puternic, sănătos.

— Nu văd niciun motiv pentru care să îţi pun la îndoială competenţa, domnule caporal.

Dorind să înveselească atmosfera, adăugă pe un ton glumeţ:

— Te rog acceptă, chiar şi numai de dragul fratelui dumitale. Este ameninţat, în mod pozitiv, de menajerele dornice să-i atragă atenţia. Prezenţa unui alt tânăr chipeş în gospodărie i-ar face viaţa mai uşoară.

— Milady, izbucni Hugh, înroşindu-se la faţă.

Văzând jena fratelui său, Rhys se lăsă pe perne şi râse cu aerul unui om care tocmai redescoperea umorul.

— Aş fi onorat să lucrez pentru dumneavoastră, Lady Jocelyn.

— Excelent.

Îi veni încă o idee.

— Ce-ar fi să-i întrebi pe doctori dacă nu poţi fi mutat la mine acasă pentru recuperare? E mult mai plăcut decât aici, iar fratele dumitale s-ar bucura să te aibă aproape.

— O, milady! exclamă Hugh, faţa luminându-i-se.

— Mi-ar… mi-ar plăcea foarte mult, Lady Jocelyn. Rhys clipi bucuros la gândul plecării din spital.

— Atunci te aşteptăm de îndată ce vei fi externat.

Retrăgându-se pentru ca Hugh să-şi poată lua rămas-bun nestingherit, se gândi la David Lancaster, atât de fragil încât orice încercare de a-l muta i-ar fi cauzat probabil moartea. Rhys Morgan, prin comparaţie, era robust. Cu o locuinţă confortabilă şi o slujbă nouă, avea să se obişnuiască repede cu pierderea suferită. Iar ea avea să se aleagă cu un grăjdar bun.

După câteva minute, valetul i se alătură şi părăsiră împreună clădirea. Jocelyn respiră uşurată aerul cald de vară. În ciuda mirosurilor oraşului, era mult mai proaspăt faţă de aerul din spital.

— Lady Jocelyn? spuse ezitând Hugh, în spatele ei.

Întoarse privirea spre el.

— Da, Morgan?

— Milady, nu voi uita niciodată gestul dumneavoastră, rosti el solemn. Dacă voi putea vreodată să fac ceva pentru dumneavoastră, orice…

— Nu mi-a fost deloc greu, şi sunt absolut sigură că fratele dumitale va fi de folos în gospodărie, replică ea cu amabilitate.

— Poate că nu a fost greu, dar puţini ar fi făcut-o. Se spune în camera servitorilor că în toată Londra nu există nimeni mai bun la

inimă decât dumneavoastră.

Mulţumi printr-o înclinare a capului, apoi se întoarse către stradă.

— Vezi cumva unde aşteaptă trăsura?

Cu trăsurile era mai uşor decât cu complimentele.

Înainte de se întoarce pe Upper Brook Street, Jocelyn trecu pe la biroul lui John Crandall. De la moartea tatălui său, avocatul se obişnuise să aibă de-a face direct cu ea, dar solicitarea din ziua respectivă îl făcu pe experimentatul jurist să ridice din sprâncene.

— Vă căsătoriţi cu un ofiţer aflat pe moarte? repetă el neîncrezător. Se vor îndeplini condiţiile testamentului, însă tatăl dumneavoastră spera să vă găsiţi un soţ demn de dumneavoastră. Acest maior Lancaster nu pare să fie potrivit.

Jocelyn se strădui să pară sentimentală.

— De ce credeţi că nu m-am căsătorit până acum? Relaţia dintre mine şi David… durează deja de ceva vreme.

Nu era tocmai o minciună. O oră însemna „ceva vreme”.

— Era în Spania când mi-am vizitat mătuşa şi unchiul. Dar războiul, ştiţi…

Nici asta nu era o minciună, deşi intenţia era de a induce în eroare.

— Nu am cunoscut niciodată un gentleman mai curajos sau mai onorabil.

Cel puţin asta era adevărat.

Îmbunat, Crandall promise să facă rost de dispensă, să aranjeze cu un preot şi să pregătească documentele necesare până dimineaţă. Pe drum spre casă, Jocelyn se gândi dacă s-o anunţe pe mătuşa Laura despre nuntă, dar se decise să păstreze secretul. Chiar ea îi spusese că nu vrea să afle despre planurile sale de măritiş. Era mai bine să-i explice după ce faptul se va fi consumat, îşi zise ea.

Învăţase de timpuriu că iertarea era mai uşor de obţinut decât permisiunea.

Jocelyn se trezi a doua zi cu un sentiment bizar de irealitate. *E ziua nunţii mele*. Nu că ar fi fost o căsătorie adevărată, desigur. În orice caz însă, urma să facă pasul care pentru majoritatea fetelor reprezenta momentul culminant al existenţei lor, pe când ea îl făcea aproape la întâmplare.

Din impuls, se decise să adauge ceva special la mica ceremonie tragică ce avea să se desfăşoare puţin mai târziu. Când Marie îşi făcu apariţia cu ciocolata şi cornuleţele, o trimise la bucătărie cerându-i să pregătească un coş cu şampanie şi pahare şi să adune un buchet de flori din grădină.

Îşi alese hainele cu mare grijă, hotărându-se la o rochie de zi plisată de culoare crem cu o broderie ton *sur ton* în jurul gâtului şi la tiv. Marie îi aranjă părul destul de sever, strângându-l într-un coc

răsucit şi lăsându-i câţiva cârlionţi delicaţi care să-i încadreze faţa. Observând paloarea stăpânei, camerista adăugă un strop de culoare cu pămătuful.

Chiar şi aşa, îşi zise Jocelyn uitându-se în oglindă, arăta de parcă ar fi mers la o înmormântare.

Şi nu era aproape adevărat?

La unsprezece fără un sfert, trăsura lui Jocelyn se opri la intrarea spitalului York.

Crandall aştepta acolo, cu un teanc de hârtii în mână, alături de un preot ceva mai în vârstă.

Avocatul părea posomorât. Jocelyn se gândi să-i atragă atenţia că ar fi trebuit să fie bucuros că îşi păstra moştenirea şi îi rămânea clientă, dar hotărî că ar fi fost vulgar din partea ei.

În timp ce Hugh Morgan o ajuta să coboare din trăsură, ea spuse încet:

— Ştii de testamentul tatălui meu?

El aprobă din cap, ceea ce nu o surprinse; servitorii erau la curent cu tot ce se întâmpla în casă.

— Sunt pe cale să mă mărit. Te rog, urează-mi noroc.

Hugh rămase cu gura căscată preţ o clipă.

— Întotdeauna, milady, răspunse el, stăpânindu-se.

Crandall li se alătură, punând capăt discuţiei private. Intrară în spital ca o procesiune tăcută, cu Morgan ducând florile şi un coş decorat cu panglici. Nu îi întrebă nimeni ce căutau. Jocelyn avu straniul sentiment că ar fi putut intra în spital călare pe un bidiviu şi nimeni nu ar fi băgat-o în seamă.

Maiorul Lancaster şi căpitanul Dalton jucau şah când Jocelyn sosi cu alaiul său. Fu peste măsură de bucuroasă când văzu că viitorul ei soţ nu doar că era în viaţă, dar, cu ajutorul lui Richard, se înălţase în capul oaselor, sprijinit pe perne, astfel încât să pară mai puţin fragil. Le zâmbi.

— Bună dimineaţa, David. Richard.

Mirele îi întoarse zâmbetul.

— Este cea mai bună dintre dimineţi, Jocelyn. Arăţi încântător astăzi.

Observând căldura din vocea maiorului, Crandall schiţă un zâmbet, ceva mai liniştit. Se prezentă, apoi spuse:

— Domnule maior Lancaster, v-aş ruga să semnaţi aceste documente.

David studie hârtiile cu atenţie înainte de a semna. Ignorând aspectele tehnice ale cununiei, Jocelyn aranjă florile pe noptieră în vaza de sticlă pe care o adusese. Din nefericire, prospeţimea lor făcea ca încăperea să pară şi mai mizeră. Mânată de un impuls, aranjă câteva flori într-un bucheţel şi le legă cu o panglică furată de pe coş.

După ce citi şi semnă şi ea documentele, Jocelyn se apropie de marginea patului şi îl luă de mână pe David. Simţea mâna lui caldă şi puternică peste degetele ei reci. Îl privi în ochi şi fu surprinsă de liniştea lor. Maiorul Lancaster nu era genul care să dorească ori să aibă nevoie de milă.

Surâse tremurător, dorindu-şi să fie la fel de calmă.

— Începem?

Detaliile ceremoniei le percepu ca prin ceaţă. Ulterior nu şi-a putut aminti decât nişte fragmente.

— David Edward, o iei în căsătorie…

— Da.

Vocea lui răzbătea fermă şi sigură, deşi nu era puternică.

— Jocelyn Eleanor, îl iei…

— Da.

Răspunsul său fusese atât de încet, încât abia îl auzi ea însăşi.

Următoarele cuvinte rostite de preot fură neclare, până când distinse limpede „până când moartea ne va despărţi”. Era cu totul aberant ca moartea să fie prezentă la ocazii fericite.

Reveni în prezent când David o luă de mână şi îi puse cu grijă inelul de aur păstrat de Richard.

— Cu acest inel te iau de soţie, cu trupul meu te voi venera şi ţie îţi încredinţez toate bunurile mele lumeşti.

Privirea lui era plină de umor, ca şi cum ei doi ar fi împărtăşit o glumă de care nu mai avea habar nimeni altcineva. Poate chiar aşa şi era.

Cu o voce disproporţionată faţă de trupul său plăpând, preotul intonă ultimele cuvinte ale ceremoniei:

— Vă declar soţ şi soţie.

David o trase de mână, iar ea se aplecă pentru a-l săruta. Buzele sale erau neaşteptat de fierbinţi.

Luptându-se cu lacrimile, Jocelyn înălţă capul.

— Mulţumesc, fata mea dragă, murmură el blând.

— Mulţumesc, dragul meu soţ, şopti ea.

Vru să mai spună ceva, să-i spună că nu va uita niciodată scurta lor întâlnire, dar fură întrerupţi de o voce joasă, intensă, venind dinspre coridor.

— Ce înseamnă toate acestea?

Jocelyn tresări ca şi cum ar fi fost prinsă furând. În uşă stătea o tânără încruntată, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp. Femeia se îndreptă către pat sub privirile mute ale tuturor celor din încăpere. Privirea ei trecu de la David la Jocelyn, care observă că ochii ei furioşi erau de un verde strălucitor.

Amuzată, Jocelyn îşi dădu seama că femeia era noua sa cumnată şi că priveliştea nu o mulţumea defel. Sally Lancaster, care o scruta cu

o privire dezaprobatoare exersată, era o făptură scundă şi slabă, aproape urâtă, cu părul brunet prins într-un coc strâns şi o rochie cenuşie cu un guler înalt de modă veche. Ochii verzi erau singura sa pretenţie de frumuseţe, dar momentan împroşcau furie.

Jocelyn îşi înclină capul.

— Dumneata trebuie să fi domnişoara Lancaster. Eu sunt Lady Jocelyn Kendal. De fapt, Lady Jocelyn Lancaster. După cum ţi-ai dat fără îndoială seama, eu şi fratele dumitale tocmai ne-am căsătorit.

— David? spuse neîncrezător femeia.

Acesta întinse către ea cealaltă mână.

— Sally, e în regulă. Îţi explic mai târziu.

Luându-şi fratele de mână şi uitându-se la el, chipul i se îmblânzi. Nu mai arăta ca un înger răzbunător, ci ca o femeie obosită, puţin mai în vârstă decât Jocelyn, cu privirea întunecată de disperare.

Jocelyn se întoarse către valet.

— Morgan, şampania, te rog.

Deschizând coşul, acesta scoase sticla şi paharele. Tensiunea din încăpere fu risipită de turnarea şi împărţirea şampaniei. Până şi Sally acceptă un pahar, deşi încă mai arăta ca o bombă gata să explodeze.

Jocelyn îşi dădu seama că era un moment propice pentru toast, dar în condiţiile respective ar fi fost grotesc ca toată lumea să ureze cuplului sănătate şi fericire. În calitate de cavaler de onoare, căpitanul Dalton salvă situaţia.

Ridică paharul către tinerii însurăţei, arătând în largul său în ciuda nevoii de a se ţine în cârje.

— În cinstea lui David şi a lui Jocelyn. De cum v-am văzut împreună, am ştiut că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Doar Jocelyn şi David înţeleseră ironia remarcii.

După ce oaspeţii băură, David ridică şi el paharul pentru un nou toast, rostind cu o voce slabă, dar clară:

— În cinstea prietenilor, atât de faţă, cât şi absenţi.

Toţi băură pentru asta, iar atmosfera deveni ceva mai veselă. Jocelyn o urmări precaută pe Sally Lancaster şi nu fu surprinsă când guvernanta îi spuse cu prefăcută amabilitate:

— Lady Jocelyn, putem sta de vorbă o clipă între patru ochi?

Jocelyn o urmă afară din încăpere, resemnată. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să o înfrunte pe cumnata sa, şi era mai bine dacă îi explica ea şi nu David. Era evident că el obosea repede şi abia dacă se atinsese de şampanie.

Pe coridor, Sally închise uşa înainte de a întreba tăios.

— Sunteţi amabilă să îmi explicaţi ce anume înseamnă toate astea? Este o nouă modă ca femeile din clasa înstărită să se mărite cu soldaţi pe moarte, ca şi cum şi-ar alege o nouă pălărie? Le veţi povesti apoi prietenelor despre noul joc amuzant pe care l-aţi descoperit?

Lui Jocelyn i se tăie respiraţia. Dacă femeia considera că acea căsătorie fusese rezultatul unui capriciu plictisit şi egoist, ostilitatea ei se explica pe deplin. Jocelyn se gândi la căldura şi atingerea înţelegătoare a maiorului şi se simţi ofensată că Sally îndrăznise să o acuze că s-ar fi măritat dintr-un motiv atât de cinic.

Iritată, dar atinsă şi de sentimentul de vină, Jocelyn răspunse cu vocea glacială a unei fiice de conte:

— Este o afirmaţie ridicolă, nedemnă de vreun răspuns. Fratele dumitale este major. Nu are nevoie de permisiunea dumitale pentru a se căsători.

Sally miji ochii asemenea unei pisici.

— Cred că dumneata l-ai forţat să o facă. David nu mi-a pomenit niciodată numele dumitale! Nu pot să cred că s-a căsătorit fără să îmi spună decât atunci când nu a mai avut încotro.

Jocelyn înţelese că cealaltă femeie era geloasă pentru atenţia fratelui său, însă era suficient de mânioasă pentru a răspunde acid:

— Probabil ştia că aveai să faci un acces de furie şi a preferat o ceremonie liniştită.

Regretă comentariul când văzu paloarea de pe faţa lui Sally. Adăugă mai blând:

— Ne-am decis foarte repede, abia ieri. Probabil nu a avut timp să-ţi spună.

Sally clătină din cap necăjită.

— Am fost aici ieri după-amiază. De ce nu m-a vrut la nunta lui?

Căpitanul Dalton li se alătură, ghicind pare-se că aveau nevoie de un arbitru. Închizând uşa cu capătul unei cârje, spuse fără nicio introducere:

— Sally, David a făcut-o pentru tine. Lady Jocelyn, cu permisiunea dumitale, voi explica eu cum stau lucrurile.

Uşurată, aceasta aprobă din cap, iar Richard descrise nevoia lui Jocelyn de a se căsători şi motivul pentru care David acceptase. Sally încă părea pe picior de război.

— Nu era nevoie să se însoare de dragul meu. Pot foarte bine să-mi port de grijă şi singură.

Richard se sprijini discret de perete, cu faţa marcată de oboseală.

— Sally, David este mult mai fericit să ştie că ţi se poartă de grijă. Îi poţi face această plăcere?

Chipul lui Sally se schimonosi şi începu să plângă.

— Îmi pare rău, Richard. Doar… doar că mi se pare atât de ciudat. Ce drept are ea să se amestece astfel?

Jocelyn se uită la inelul pe care David i-l pusese pe deget. Un inel de aur simplu, purtat, cu sigiliu, pe care probabil îl făcuse chiar el. Probabil singurul obiect de valoare pe care îl avea. I se potrivea perfect. Îndurerată, interveni:

— Am dreptul pe care mi l-a dat fratele dumitale. Apoi, înălţând bărbia, adăugă: Vă rog să mă scuzaţi, mă întorc la soţul meu.

Pe când intra în salon, o văzu pe Sally plângând pe umărul greu încercat al căpitanului. Acesta o cuprinse cu braţul şi îi zâmbi chinuit lui Jocelyn pe deasupra capului ei. Se pricepea să aline femeile care suferă.

Cineva îl ajutase pe maior să se întindă din nou. Chipul său era cenuşiu de la efortul îndelungat din ultima oră şi arăta atât de fragil, încât ea se temu că până şi o nouă încercare de a se ridica avea să-i aducă moartea. Dar aşa cum promisese, supravieţuise îndeajuns pentru a-i deveni soţ.

— E timpul să te las să dormi. Se aplecă să îl sărute uşor pentru ultima oară, apoi şopti una dintre frazele în spaniolă pe care le învăţase.

— Vaya con Dios, David.

— Şi tu asemenea.

Zâmbi cu o seninătate care îi străpunse inima lui Jocelyn.

— Te rog să fii fericită în viitor, fata mea dragă.

Se priviră îndelung. Şi din nou, ea se gândi cu durere la risipa blestemată de vieţi. Puse uşor buchetul pe pernă, astfel încât el să poată mirosi florile.

Controlându-se cu greu, se îndreptă şi îşi adună însoţitorii dintr-o privire. Apoi plecă, fără a îndrăzni să se uite în urmă.

Du-te cu Dumnezeu, David. Şi fie ca îngerii să îţi cânte întru odihnă.

CAPITOLUL 4

Sally îşi recăpătase calmul, dar o întâmpină pe noua soţie a fratelui său cu o privire ostilă.

Cu trăsăturile inexpresive ca de marmură, Lady Jocelyn căută în poşetă şi scoase o carte de vizită.

— Ai aici adresa mea. Spune-mi când… apare vreo schimbare, sau dacă pot face ceva pentru confortul fratelui dumitale. Pături, medicamente… Poate ar fi necesar să-i angajez o infirmieră personală?

Reticentă, Sally acceptă cartea de vizită, întrucât urma să mai aibă de-a face cu vrăjitoarea, dar spuse:

— David nu are nevoie de nimic de la dumneata.

— Cum doreşti.

După ce îşi luă tandru rămas-bun de la Richard – Lady Jocelyn stârnea mult mai multă simpatie în rândul bărbaţilor decât al femeilor -, plecă împreună cu suita sa.

— Târfă, şuieră Sally printre dinţi.

Fără a fi şocat de limbaj, căpitanul zâmbi obosit.

— Să ştii că nu e aşa. E doar o femeie care încearcă să găsească o soluţie într-o lume creată de bărbaţi. În aceleaşi condiţii poate ai face la fel.

— Mă îndoiesc, mormăi Sally, bucuroasă că tânăra aristocrată plecase. Observând chipul tras al lui Richard, adăugă:

— E timpul să te odihneşti. Sunt sigură că ai stat în picioare mai mult decât ţi-a îngăduit doctorul.

— Nu l-am ascultat până acum, de ce aş face-o de acum înainte? Dar sunt gata să mă întind.

O privi serios.

— Sally, gândeşte-te bine la ce îi vei spune lui David. E mulţumit de această căsătorie. Nu-i strica plăcerea.

Ea se înroşi la auzul avertismentului.

— Presupun că o merit. Nu-ţi face griji, nu-l voi face să sufere. Intru acum şi îi spun că nu am ucis-o.

— Va fi uşurat să afle asta.

Căpitanul se desprinse de perete şi porni pe coridor către salonul său.

Controlându-şi expresia feţei, Sally deschise uşa şi intră. David părea să doarmă, însă deschise ochii când ea se aşeză lângă el.

— Mă ierţi, aricel?

Aproape că se topi de durere la auzul vechii porecle.

— Desigur. Am fost doar şocată să vin aici şi să nimeresc în toiul

nunţii.

Ridică sticluţa de laudanum.

— Cred că e timpul pentru o nouă doză.

David acceptă recunoscător linguriţa de medicament, apoi se afundă în perne cu un oftat.

— Ai ajuns devreme azi.

— Naşa copiilor a venit în dimineaţa asta şi i-a luat într-o excursie, aşa că am primit liber pe neaşteptate. Cu o voce lipsită de orice nuanţă acuzatoare, continuă: De ce nu mi-ai spus că te căsătoreşti?

David zâmbi gândindu-se la pozna sa.

— Pentru că dacă ţi-aş fi spus dinainte, mi-ai fi ţinut un discurs despre cât de capabilă eşti să îţi porţi singură de grijă şi că este complet inutil să am grijă de tine. Am dreptate?

— Mă cunoşti mult prea bine, râse ea.

Vocea lui deveni tot mai stinsă pe măsură ce îl cuprindea somnul.

— Ştiu că eşti pe deplin capabilă, dar tot sora mea mai mică eşti. Mă bucur să ştiu că vei primi cinci sute pe an.

Cinci sute pe an! Sally se holbă la fratele său aproape adormit. Nimeni nu îi spusese cât de mare avea să fie renta. Lady Jocelyn putea fi acuzată de multe lucruri, dar nu de zgârcenie. Cinci sute de lire însemnau de cinci ori salariul anual al lui Sally, iar ea câştiga chiar bine pentru o femeie. Avea să trăiască extrem de confortabil, cu stil chiar.

Oare avea să-şi continue munca de profesoară? Lui Sally îi plăcea meseria sa, iar soţii Launceston erau cei mai buni angajatori pe care îi avusese vreodată. Totuşi, cinci sute de lire pe an i-ar fi oferit o sumedenie de opţiuni. Ar fi putut călători. Ar fi putut să cumpere o căsuţă la ţară şi să ducă o viaţă fără griji.

Libertate cu preţul vieţii lui David. Clătină din cap, amintindu-şi că el oricum avea să moară. Măcar astfel, Lady Jocelyn avea să posede cu cinci sute de lire mai puţin pe an pentru a-i risipi pe frivolităţi.

Alinându-se cu acest gând, căută în săculeţul de brocart după andrelele de tricotat. După ce îi cârpise toate hainele lui David, se apucase să tricoteze patru perechi de mănuşi, trei perechi de şosete şi două fulare în orele petrecute la spital. Deşi nu îi făcea mare plăcere să împletească, îi era imposibil să se concentreze asupra lecturii în timp ce David se chinuia să respire lângă ea. Andrelele cel puţin îi ţineau mâinile ocupate.

Privi încruntată şoseta la care lucra. Scăpase trei ochiuri şi i-ar fi luat jumătate de oră doar ca să o repare. Atâta pagubă, avea tot restul zilei la dispoziţie, iar David avea să doarmă mare parte din timp.

Se uită la silueta osoasă, apoi se întoarse înfiorându-se. Trecuseră doar două săptămâni de când fusese adus înapoi la Londra? I se părea

că venea de o veşnicie în acest spital soios, şi pe zi ce trecea, el părea tot mai slab, până la punctul în care erau greu de înţeles cum de se mai afla în viaţă.

Uneori, cerându-i iertare lui Dumnezeu, recunoştea că îşi dorea să se termine, ca să se poată abandona durerii pure, primitive. Alteori se întreba cum va afla despre moartea lui. Avea să fie cu el în acel moment? Richard avea să îi trimită un mesaj? Sau avea să găsească patul fratelui său gol şi astfel avea să ştie că s-a întâmplat?

Sally observă că firul de lână i se rupsese în mâini. Cu degete tremurânde, îl înnodă la loc. *Trebuie să rămâi calmă. David nu trebuie să îşi facă griji pentru durerea ta, în plus faţă de durerea lui.*

Se uită prin încăperea întunecată, urâtă, ascultând gemetele îndepărtate ale suferinzilor, percepând nenumăratele miasme mizerabile din spital. Era un loc îngrozitor pentru a muri, dar probabil că oricare altul ar fi fost la fel.

În acea după-amiază, Jocelyn i se alătură mătuşii sale la ora ceaiului în salonul însorit care era refugiul preferat al Laurei Kirkpatrick. După ce se servi ceaiul şi rămaseră singure, Jocelyn anunţă:

— Vei fi bucuroasă să afli că problema mea legată de căsătorie a fost rezolvată. Mătuşa Elvira va trebui să se resemneze cu drămuirea venitului curent al lui Willoughby.

Laura lăsă ceaşca din mână, luminându-se la faţă.

— Ai acceptat propunerea unuia dintre pretendenţi? A cui? E destul timp pentru a face public anunţul, dar mă tem că va trebui să fie o ceremonie restrânsă.

— Chiar mai bine de-atât. Jocelyn îi înmână mătuşii sale o hârtie. S-a rezolvat. Iată certificatul.

— Ce e asta? Laura se uită la hârtie şi împietri. Când ridică privirea, chipul său îi trădă mânia. Ce înseamnă asta?

— Nu e evident? Jocelyn făcu o scurtă pauză, amintindu-şi ultima imagine a lui David, înainte de a continua. Am găsit un bărbat aflat pe moarte şi, în schimbul unei rente substanţiale, mi-a făcut onoarea de a mă lua de soţie.

— Dar nici măcar nu l-ai cunoscut pe David Lancaster!

— Mi-a venit ideea când îl vizitam pe Richard Dalton şi mi-a pomenit de starea maiorului Lancaster, explică ea. E perfect rezonabil. Voi avea grijă de sora lui, iar eu am îndeplinit condiţiile din testamentul tatei. Richard nu a fost şocat când i-am sugerat, şi nici maiorul… soţul meu.

Ochii Laurei aruncau scântei.

— Sunt oameni care au înfruntat moartea ani de-a rândul. Normal că văd lucrurile altfel decât restul societăţii!

Jocelyn strânse din buze.

— Asta te preocupă – ce vor spune alţii? Credeam că te ridici deasupra acestor trivialităţi. În plus, lumea mondenă se va amuza dacă va afla povestea. Vor râde şi mă vor considera foarte isteaţă.

Obrajii Laurei începură să se înroşească, dar vocea ei redeveni potolită.

— Nu pot să neg că mă preocupă ce spun alţii. Familia Kendal a avut parte de destule scandaluri deja.

Jocelyn păli la amintirea evenimentelor din trecut, însă mătuşa ei continuă implacabil.

— Dar ce mă deranjează mai mult este faptul că te foloseşti de moartea unui bărbat cumsecade în scopurile tale egoiste. De ce nu ai discutat cu mine mai întâi?

Jocelyn se strădui să rămână calmă, dar teama că mătuşa ei avea s-o dispreţuiască era copleşitoare.

— Nu ai dorit să ştii ce aveam de gând să fac! strigă ea, cu glas gâtuit. Te rog, mătuşă Laura, nu te supăra pe mine. Nu m-aş fi căsătorit cu el dacă ştiam că te vei supăra. A fost o idee impulsivă. Maiorul Lancaster a apreciat propunerea mea, iar apoi a fost prea târziu să dau înapoi. Am considerat că avem amândoi de câştigat, fără a face rău nimănui. Te rog… te rog încearcă să înţelegi.

Lady Laura oftă, mânia ei transformându-se în dezamăgire.

— Probabil nu aş fi fost atât de supărată dacă victima impulsului tău ar fi fost un străin, nu un bărbat pe care îl cunosc şi îl respect. David merită mai mult decât să fie folosit cu atâta… cu atâta nepăsare.

— Poate ai dreptate, şopti Jocelyn, îndurerată de dezaprobarea mătuşii sale. Dar faptul e deja consumat şi nu se mai poate schimba nimic.

Lady Laura se ridică în picioare.

— Mâine dimineaţă merg la Kennington. E timpul să deschid casa şi să mă pregătesc pentru întoarcerea lui Andrew din Europa. Vocea ei, de obicei blândă, căpătă o notă acidă. Acum că eşti femeie măritată nu mai ai nevoie de mine pe post de damă de companie.

— Presupun că nu. Jocelyn se holbă la o prăjitură pe care o făcuse fărâme.

Mătuşa sa se opri în uşă.

— Mă voi întoarce peste două săptămâni, cel mult o lună, şi cu siguranţă îmi va trece supărarea până atunci. Plecă după ce oferi acest semn de pace.

Tremurând, Jocelyn se afundă în scaun. Ca şi cum ziua precedentă nu fusese suficient de grea, acum îşi înstrăinase şi cea mai dragă prietenă, femeia care-i fusese aproape ca o mamă. Îşi privi fapta prin ochii mătuşii sale şi se simţi ruşinată. Din nou, aşa cum se întâmpla adesea în viaţa ei, făcuse totul pe dos.

Ei bine, nu mai avea ce face. Trebuia să doarmă aşa cum îşi aşternuse, chiar dacă nu era un pat matrimonial obişnuit.

Căutând ceva care să-i ridice moralul, îşi aminti că familia Parkingston organiza un bal neprotocolar în seara respectivă. Puţini invitaţi, majoritatea cunoscuţi lui Jocelyn, era exact tipul ei preferat de petrecere.

Îi prindea bine să nu se frământe până la ore târzii gândindu-se cât de curând avea să devină văduvă.

Invitaţii soţilor Parkingston nu erau foarte numeroşi, întrucât mare parte a societăţii mondene părăsise deja Londra, refugiindu-se la reşedinţele de la ţară. Dar, în ciuda aşteptărilor, Jocelyn se simţea agitată, plictisită de conversaţiile pe care le găsea frivole în comparaţie cu realitatea crudă din spitalul militar.

Sosirea unui întârziat schimbă însă lucrurile: dintr-odată inspiră adânc şi pulsul îi acceleră când îşi dădu seama că era Rafael Whitbourne, ducele de Candover. Simpla lui apariţie o făcu să se simtă mai bine. Nu doar din cauză că era foarte chipeş, deşi aşa era. Îl găsea irezistibil de atrăgător pentru că ştia cât de bine s-ar fi potrivit unul cu celălalt.

În timp ce conversa cu alţi invitaţi, Jocelyn urmărea mişcările lui Candover, care străbătea sala de bal. Ştia că nu trebuia să se pună în calea lui. Fiind un burlac de rang ducal, chipeş, bogat dincolo de orice închipuire de lăcomie, acesta fusese vânat de nenumărate femei, fapt care îl transformase într-un cinic, pe bună dreptate. Pe de altă parte, ea deţinea un titlu şi o avere proprie şi nu avea nevoie de ale lui. Erau perfecţi unul pentru altul. Dacă Jocelyn avea să-l câştige, avea să fie din cauza atracţiei autentice şi a recunoaşterii reciproce a compatibilităţii dintre ei.

Răbdarea îi fu răsplătită când Candover veni la ea după ce orchestra începu să cânte muzică de dans.

— Lady Jocelyn, exclamă el cu o plăcere vădită. Mă bucur să văd că sunteţi încă în oraş. Îmi faceţi onoarea acestui vals?

— Doar dacă promiteţi să nu mă mai călcaţi de data aceasta, spuse ea, tachinându-l.

— Ultima dată nu a fost vina mea, protestă el, zâmbind cu ochii de culoarea oţelului. Când bruta aceea beată s-a rostogolit peste mine, e mare lucru că nu am ajuns amândoi la podea în cea mai nedemnă încâlceală.

— Mi se pare remarcabil felul în care aţi reuşit să vă păstraţi echilibrul în timp ce aţi lăsat bruta într-o pace inconştientă pe podea, unde nu mai putea face rău nimănui. Cum aţi reuşit? întrebă ea, lăsându-se condusă către ringul de dans.

— L-am ajutat doar într-o direcţie în care oricum se îndrepta. Muzica începu, iar el o trase în poziţie de vals. Autoapărarea este unul

dintre beneficiile ascunse ale educaţiei la Eton.

Plăcerea pe care i-o aducea compania lui îi reaminti de ce refuzase alţi pretendenţi şi aduse o justificare suplimentară pentru ceremonia dureroasă din cursul dimineţii. În timp ce glumeau, ea îi studie faţa, admirându-i fermitatea trăsăturilor, claritatea ochilor gri. Era cunoscut drept Rafe în rândul celor puţini care constituiau cercul lui de prieteni apropiaţi, dar ea nu ar fi îndrăznit să i se adreseze astfel fără să i se îngăduie. Poate într-o zi…

Îşi imagina că râdea şi vorbea în maniera ei obişnuită, astfel că fu surprinsă când Candover o întrebă:

— Iertaţi-mă, Lady Jocelyn, dar păreţi destul de tulburată azi. S-a întâmplat ceva?

Era o întrebare venită de la un prieten, nu doar de la o cunoştinţă. Bucuroasă că interesul nu era unilateral, răspunse:

— A fost o zi ciudată. M-am căsătorit în dimineaţa aceasta şi încă nu m-am obişnuit cu ideea. Obişnuita lui detaşare lăsă locul surprinderii.

— Este adevărat? Nu auzisem că aţi avea de gând să faceţi pasul fatal. Privirea sa deveni ironică. Cu siguranţă, reşedinţa Parkingston este un loc ciudat pentru o lună de miere.

Venise timpul să îl informeze cu privire la situaţia şi disponibilitatea sa.

— Nu este un fapt cunoscut, dar tatăl meu a lăsat cel mai ridicol testament, punând condiţia ca eu să mă mărit până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani; altfel aş fi pierdut cea mai mare parte din moştenire.

— Ce medieval, observă el, ridicând o sprânceană.

— Foarte, mai ales dacă ţinem seama că eram foarte apropiaţi. Dar nu aveam ce face, aşa că azi-dimineaţă am încheiat o căsătorie de convenienţă. Vocea ei căpătă o notă amară. Sperasem să am o căsnicie adevărată.

— Dacă prin asta înţelegeţi un suflet pereche, ştiţi doar cât de rar se întâmplă asta în rândurile noastre şi cât de rar este şi de bun augur, rosti el sec.

— Nu mă gândeam la suflet pereche în sensul de a fi atât de îmbătat de dragoste încât să nu acorzi atenţie caracterului celuilalt, explică ea. Trebuie să existe atracţie, desigur, dar din câte am auzit, asta se stinge cu timpul chiar şi în cazul celor mai pătimaşe iubiri. Este mult mai bine ca o căsnicie să se bazeze pe respect şi afecţiune reciprocă. Un parteneriat de prietenie, de valori şi ţeluri împărtăşite.

— Foarte rezonabil din partea dumneavoastră, spuse el, intrigat. Mi-aş dori ca mai multe femei să aibă o astfel de atitudine raţională. Ar face din căsătorie o alegere mult mai tentantă.

După aprobarea din privirea bărbatului, Jocelyn îşi dădu seama

că tocmai urcase câteva trepte în ochii săi. Dacă s-ar fi căsătorit vreodată, avea să ia de soţie o femeie asemenea ei, care i-ar fi făcut viaţa să meargă mai lin, în loc de a provoca scene dureroase, emoţionale.

Căsătoria era însă doar o posibilitate viitoare. Gândindu-se la statutul său actual, adăugă oftând:

— A trebuit să mă mulţumesc cu mult mai puţin decât am vrut. Ridică ochii spre el, privindu-l printre gene. Va trebui să caut în altă parte relaţii mai satisfăcătoare.

— Soţul dumneavoastră nu va obiecta? întrebă el, privind-o hotărât.

— Nu, răspunse Jocelyn ferm. În braţele bărbatului cu care visase dintotdeauna să se mărite, nu dorea deloc să se gândească la soldatul care trecuse fulgerător prin viaţa ei. Căsătoria noastră nu e nimic altceva decât un acord reciproc.

Valsul se termină. Amândoi coborâră braţele, dar, în loc să plece de pe ring, rămaseră neclintiţi, prinşi într-un moment de conştientizare reciprocă acută. Privirea lui Candover o studia intenţionat, poposind ceva mai mult asupra decolteului şi a formelor vizibile prin rochia transparentă de vară.

Jocelyn luă cercetarea aceasta ca pe un avans subtil, mut. Perspectivele erau aproape înfricoşătoare. Cu un gest, o retragere subtilă, putea să îi dea de înţeles că nu era interesată de mai mult. În schimb, îi susţinu privirea şi zâmbi.

Expert în galanterii, el recunoscu semnalul tacit. Cu un zâmbet lent, devastator, o escortă de pe ringul de dans.

— Părăsesc Londra mâine-dimineaţă, dar de-abia aştept să vă fac o vizită când revin, în septembrie.

Avea să fie văduvă pe atunci, liberă să exploreze promisiunea din ochii lui, deşi libertatea avea să aibă un preţ mai mare decât se aştepta. Reprimându-şi amintirea dureroasă a maiorului muribund, răspunse:

— Voi aştepta cu nerăbdare.

El se retrase, cu o ultimă privire plină de înţeles. Dacă ar fi dansat cu ea de două ori la rând, ar fi atras atenţia, în schimb, fusese între ei un acord tacit care o lăsă fără suflare din cauza entuziasmului. În sfârşit, singurul bărbat pe care îl dorea o privea ca pe o femeie, şi toate astea pentru că acum era măritată.

Planificarea cu sânge rece a unei aventuri nu îi făcea plăcere, şi nu era naivă să creadă că planurile lui includeau mai mult decât o simplă relaţie pasageră. Dar credea cu tărie că era nevoie de intimitate pentru ca el să poată aprecia pe deplin cât de bine se potriveau unul cu celălalt.

Dacă avea să piardă atât pariul, cât şi fecioria – ei bine, nu era

făcută din piatră. Deşi avea să sufere crunt dacă el hotăra că era suficient de bună pentru patul lui, dar nu şi pentru a o lua de soţie, aveau să existe compensaţii. Manifesta acea curiozitate feminină firească în privinţa pasiunii trupeşti şi îl găsea pe Candover atât de atrăgător, încât avea să se bucure cu siguranţă de ceea ce o putea învăţa el.

Avea să fie îngrozit, sau intrigat când va afla că este virgină? Presupunea că era suficient de isteţ încât să înţeleagă aluzia că ea îşi petrecea noaptea nunţii singură la un bal privat. Spera ca el să fie mulţumit.

Cele două luni până în septembrie se întindeau nesfârşite şi goale înaintea ei.

CAPITOLUL 5

După ce plecă de la spital, Sally se agită prin somn toată noaptea, amintindu-şi înfuriată de frumuseţea mondenă de gheaţă care se folosise de fratele său şi apoi îl respinsese cu atâta dezinvoltură. Chiar şi a doua zi, în timpul lecţiilor cu copiii Launceston, mintea ei continuă să se frământe.

Pornind în vizita zilnică la spital, îşi dădu seama că fusese zdruncinată din fatalismul său. În ultimele două săptămâni acceptase pasiv verdictul doctorului cu privire la soarta lui David. Acum, din cauza furiei se hotărî să nu cedeze atât de supusă. David nu era în stare să lupte pentru propria viaţă, dar ea putea. Dacă exista cineva sau ceva care să îi poată oferi o şansă de însănătoşire, ea avea să-l găsească.

Înainte de a intra în salonul fratelui său, Sally îl căută pe medicul curant, Ramsey, hotărâtă să întrebe despre toate posibilităţile. Doctorul Ramsey era un bărbat solid cu un aer permanent obosit. Spre deosebire de mulţi dintre colegii săi, el era dispus să recunoască limitele cunoştinţelor sale.

Medicul clipi circumspect din spatele ochelarilor când Sally îl prinse între două consultaţii, ştiind din experienţă cât de insistentă putea fi.

— Da, domnişoară Lancaster? spuse el cu o intonaţie ascendentă care sugera că nu avea timp să stea la discuţii.

— Domnule doctor, nu se mai poate face nimic altceva pentru fratele meu? Se stinge sub ochii mei. Trebuie să fie o soluţie.

Doctorul îşi dădu jos ochelarii şi începu să îi cureţe.

— Cazul maiorului Lancaster mă nedumereşte. Se agaţă de un fir de viaţă cu o tenacitate remarcabilă, dar nu se pot face prea multe în caz de paralizie.

Îşi puse ochelarii ferm pe nas.

— Pe lângă paralizie, suspectez că a suferit răni interne care sunt peste puterea noastră de vindecare. Tot ce putem face este să ne asigurăm că ultimele sale zile sunt cât se poate de confortabile.

Sally îi fixă privirea hoinară înainte ca el să scape.

— Nu vreau să critic demersurile dumneavoastră. Ştiu că aţi făcut tot ce-aţi putut şi vă sunt adânc recunoscătoare. Totuşi – există vreun medic sau chirurg în Londra care să aibă o abordare diferită, poate ceva radical faţă de standardele obişnuite? Nu avem nimic de pierdut.

Doctorul Ramsey dădu aprobator din cap. După un moment de gândire, spuse:

— Există un scoţian nebun, pe nume Ian Kinlock, la spitalul St.

Bartholomew. Am auzit că tocmai s-a întors din Belgia şi câteva săptămâni a operat răniţii de la Waterloo. Foarte excentric, dar a făcut lucruri remarcabile.

Doctorul se uită la rochia modestă a lui Sally.

— Este specialist atât în medicină generală, cât şi în chirurgie, iar onorariul său pentru consultaţii private este foarte ridicat. Se pare că-i taxează usturător pe oamenii cu bani, apoi acordă îngrijiri gratuite unui neisprăvit de pe străzi. Foarte, foarte nebun. Nu-l veţi convinge niciodată să viziteze un pacient la spitalul York.

— Tocmai am primit nişte bani pe neaşteptate. Vom vedea.

Se întoarse şi porni mai departe pe coridor. În spatele său, îl auzi pe doctorul Ramsey mormăind.

— Dumnezeu să-l ajute pe Ian Kinlock.

Nu se obosi să privească înapoi.

Mintea i se învârtea în timp ce se îndrepta spre salonul lui David. Consultarea unui nou chirurg însemna să se agaţe de o şansă infimă, dar atâta timp cât mai exista o speranţă, merita să încerce. În plus, îi plăcea ideea de a cheltui banii de la Lady Jocelyn spre beneficiul lui David. Spitalul St. Bartholomew era unul dintre cele mai vechi şi cele mai aglomerate din Londra şi, din câte îşi amintea vag, avea o secţie mare de chirurgie. Era lângă catedrala St. Paul şi trebuia să închirieze o trăsură cu birjar…

Distrasă, aproape se ciocni de un tânăr masiv cu perucă pudrată şi o livrea albastră în faţa uşii lui David. După o clipă îl recunoscu drept valetul care fusese prezent la parodia de nuntă de deunăzi. Îl chema Morgan.

— Ai venit să vezi dacă soţul stăpânei tale a murit deja? întrebă ea caustic. Îi fu ruşine de vorbele sale când tânărul se înroşi la faţă. Era o ţintă prea uşoară; nu era drept să-l învinuiască pe el pentru comportamentul lui Lady Jocelyn.

— Am venit să îmi iau fratele acasă, domnişoară Lancaster, replică el aspru. Lady Jocelyn m-a rugat să văd de maiorul Lancaster, dacă tot sunt aici.

— Fratele dumitale este tot pacient? se interesă ea pe un ton mai conciliant.

— A fost caporal în cavaleria uşoară. Lady Jocelyn i-a oferit o slujbă în gospodărie şi şansa de a se reface în casa domniei sale, explică Morgan. A trimis trăsura pentru ca transportul să fie cât mai uşor.

Cuvintele valetului fuseseră menite să demonstreze bunătatea stăpânei sale în faţa unei femei care, evident, nu o aprecia deloc. În schimb, au scos la iveală sâmburele unei idei care a încolţit instantaneu. Spitalul oribil era suficient pentru a îmbolnăvi o persoană sănătoasă, iar ea l-ar fi mutat pe David dacă ar fi fost posibil. Dar nu-l

putea duce la angajatorii ei şi nici nu-şi permitea să închirieze un apartament şi servitori care să aibă grijă de el.

Acum însă, apăruse o posibilitate. Potrivit legilor engleze, David deţinea casa, fără îndoială luxoasă, din Upper Brook Street, pe care Lady Jocelyn o numea căminul ei. Vrăjitoarea nu avea dreptul să refuze să îl primească. Sally avea să îşi ducă fratele pe Upper Brook Street, iar cumnata sa nu avea decât să obiecteze dacă voia să aibă parte de un scandal pe cinste.

— Ce bine că aţi adus o trăsură, spuse ea. O putem folosi pentru a-l muta pe maiorul Lancaster în casa lui Lady Jocelyn.

Morgan păru mai întâi surprins, apoi alarmat.

— Nu ştiu, domnişoară. Doamna m-a rugat să văd de dânsul, dar nu mi-a spus să îl duc acasă.

Fixându-l pe bietul valet cu privirea ucigătoare pe care o folosea asupra elevilor săi, Sally declară:

— Fără îndoială că a fost îngrijorată cu privire la mutarea lui. Însă tocmai am vorbit cu doctorul fratelui meu şi m-a asigurat că o schimbare nu îi face rău. Nu era tocmai ce îi spusese Ramsey, dar avea să se ocupe de asta mai târziu.

Întrucât Morgan tot nu părea convins, Sally veni cu lovitura de graţie.

— La urma urmei, sunt căsătoriţi. Ce a fost al ei, acum este şi al lui. Cu siguranţă draga Lady Jocelyn nu îşi doreşte ca soţul său să stea în acest… acest – făcu un gest elocvent – loc insalubru.

— E adevărat că Lady Jocelyn şi maiorul păreau foarte afectuoşi, spuse Morgan nesigur. Şi numai Dumnezeu ştie cât îşi doreşte fratele meu să plece din spital. Aveţi dreptate, nu este un loc sănătos.

Îşi încruntă sprâncenele înainte de a decide:

— Îl duc pe fratele meu la trăsură, apoi mă întorc după maiorul Lancaster cu o targă şi cineva care să mă ajute să-l car. Îi adunaţi dumneavoastră lucrurile?

— Desigur.

Urmărindu-l cum pleacă, Sally se minună cât de uşor îl convinsese. Crezuse că avea să fie mai prudent cu privire la mânia răsfăţatei sale stăpâne. Îl căută din nou pe doctorul Ramsey, care admise posomorât că dacă o călătorie din Belgia nu îi venise de hac maiorului, traversarea Londrei nu avea să o facă, iar dacă avea să se întâmple, nu ar fi însemnat decât grăbirea inevitabilului.

Ignorând predicţiile doctorului, Sally se întoarse în salonul fratelui său.

— Veşti bune, David. Trăsura lui Lady Jocelyn este aici, iar eu am primit permisiunea doctorului Ramsey să te muţi în casa ei. Sunt sigură că îţi va fi mult mai bine decât la spital.

— Vrea să stau acasă la ea? întrebă el, plăcut surprins. Asta nu a

făcut parte din înţelegere. Foarte drăguţ din partea ei.

Ideea că „soţia” sa era îndeajuns de preocupată pentru a trimite după el îl făcu atât de fericit pe David, încât Sally nu încercă să corecteze neînţelegerea. În schimb, îşi jură că Lady Jocelyn avea să-l primească aşa cum se cuvine, chiar dacă Sally va trebui să-i pună un pistol la tâmplă.

— Nu-mi va fi dor de acest loc. Privirea obosită a lui David licări peste pereţii murdari. Cu excepţia lui Richard.

— Te poate vizita, acum că se simte atât de bine. Sunt sigură că va profita de ocazia de a scăpa de aici. Îi voi lăsa noua adresă înainte să plec. Începu să împacheteze lucrurile fratelui său în lada care îl însoţise din Belgia.

După ce termină, ridică sticluţa de laudanum.

— Să îţi dau o doză dublă? Călătoria va fi, probabil, inconfortabilă.

— Negreşit. Cred că prefer să nu ştiu ce se întâmplă. Era una dintre puţinele referiri pe care le făcea la ceea ce Sally ştia că înseamnă durere constantă. Rosti cu înflăcărare o rugăciune ca starea fratelui său să nu fie înrăutăţită de călătorie. Dacă efortul avea să-i afecteze starea şi aşa fragilă, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Hugh Morgan călători pe capra trăsurii, dar vehiculul tot era aglomerat, cu Sally, David şi caporalul timid înghesuiţi unul în altul. Deşi Morgan obţinuse scânduri şi pături şi amenajase un pat rudimentar într-o parte a vehiculului pentru a-l întinde pe maiorul semiconştient, Sally tot tresărea la fiecare zdruncinătură cauzată de pietrele dintre Belgravia şi Mayfair.

Când ajunseră pe Upper Brook Street, ea spuse:

— Te rog să aştepţi aici până o informez pe Lady Jocelyn că a sosit soţul domniei sale.

Urcă treptele de marmură şi bătu cu inelul masiv în formă de delfin. Când majordomul deschise uşa, i se adresă:

— Sunt domnişoara Lancaster, cumnata lui Lady Jocelyn. Conduceţi-mă, vă rog, la domnia sa, pentru a o întreba unde doreşte să-i fie dus soţul.

Soţ? Majordomul făcu ochii mari; datorită discreţiei lui Hugh Morgan, niciunul dintre servitori nu aflase despre căsătorie. Revenindu-şi, acesta spuse:

— Cred că Lady Jocelyn se află în camera de zi. Dacă doriţi să mă urmaţi…

Casa era chiar atât de luxoasă pe cât se aşteptase Sally, un fundal perfect pentru desăvârşita ei stăpână. Aruncă o privire în jur, sperând să găsească o dovadă de vulgaritate, dar spre regretul ei, casa era mobilată cu un gust impecabil.

Refuzând să se lase intimidată de foaierul înalt cât trei etaje, Sally

îşi încleştă fălcile cu un aer beligerant când valetul o pofti în camera de zi. Lady Jocelyn se afla la masa de scris, rochia de culoarea narcisei asortându-se perfect cu nuanţa castanie a acesteia. Pe birou se aflau o vază cu flori şi o pisică roşcată. Nu era o făptură tărcată şi grăsună, ci o felină elegantă, subţire, cu origini aristocratice evidente.

În opinia preconceptă a lui Sally, creatura arăta la fel de pretenţioasă şi nesuferită precum stăpâna sa.

— Lady Jocelyn, „cumnata" dumneavoastră doreşte să vă vorbească, spuse majordomul. Inflexiunea din glasul său reuşi să insinueze simultan că Sally era o impostoare şi că, dacă era cu adevărat ceea ce pretindea, Lady Jocelyn îi datora servitorului său credincios o explicaţie.

Jocelyn ridică privirea surprinsă. Era de-a dreptul şocată s-o vadă pe tânăra furioasă dând buzna peste ea, o reamintire ostilă a evenimentelor nefericite din ziua precedentă.

— Mulţumesc, Dudley, asta e tot.

Tonul lui Jocelyn provocă supunere imediată. Majordomul se retrase grăbit.

— Domnişoară Lancaster. Ce plăcere neaşteptată, spuse ea rece. Cu un spasm subit, se întrebă dacă Sally venise să o anunţe că fratele său îşi dăduse obştescul sfârşit. Nu, nu ar fi adus vestea personal. Probabil dorea numai să îi facă morală cumnatei sale nedorite.

— Ce te aduce astăzi pe-aici?

— Îl aduc pe David la dumneata acasă, răspunse femeia ursuză încruntându-se.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Jocelyn, speriată.

Dacă domnişoara Lancaster avea să-şi mişte mult fălcile, era în pericol să şi le disloce.

— Proprietatea unei soţii devine a soţului ei după căsătorie. Dacă nu îl laşi pe David să stea aici voi… voi… îl voi pune să lase toată averea Fondului pentru Văduvele şi Orfanii de Război. O va face dacă îl rog.

Jocelyn simţi cum palmele i se răsuceau în formă de pumn. Din copilărie nu mai dorise atâta să folosească violenţa fizică împotriva cuiva.

— Ce exemplu înduioşător de devotament între fraţi. Cu toate astea, fratele dumitale însuşi a sugerat ca avocatul meu să redacteze un document prin care el renunţă la orice pretenţii asupra bunurilor mele.

— A renunţat la drepturi? întrebă Sally consternată.

— Exact. Evident, fratele dumitale este cel care a moştenit toată onoarea familiei Lancaster, precum şi orice urmă de frumuseţe.

Jocelyn se întinse după cordonul clopoţelului.

— Dacă nu pleci în următoarele treizeci de secunde, îi chem pe

servitori să te scoată afară.

Chipul lui Sally se schimonosi.

— Lady Jocelyn, ştiu că nu mă placi, aşa cum nici eu nu te plac pe dumneata. Dar nu ai iubit pe nimeni în viaţa dumitale?

— Ce legătură are asta? întrebă Jocelyn circumspectă, după o pauză.

— Dacă ai avea de ales, ai lăsa persoana iubită să moară în locul acela infect?

Jocelyn tresări amintindu-şi mizeria din spital.

Văzându-i reacţia, Sally continuă.

— Ai întrebat dacă David are nevoie de ceva pentru mai mult confort. Ei bine, va avea mai mult confort aici şi cu siguranţă ai suficient spaţiu şi destui servitori încât să nu-l consideri o povară. Dacă doreşti să-mi interzici să îl mai vizitez, aşa să fie. Dacă îmi ceri să-ţi returnez renta, aşa voi face. Vocea i se stinse. Dar te rog, te implor, nu îl trimite pe David înapoi la spital. Chiar dacă nu e vorba de niciun drept legal, cu siguranţă ai o obligaţie morală faţă de soţul dumitale.

— Să-l trimit înapoi – vrei să spui că este deja aici? Dumnezeule mare, vrei să-l omori? exclamă Jocelyn îngrozită, amintindu-şi cât de fragil fusese cu o zi în urmă.

— E în trăsura dumitale şi a supravieţuit călătoriei. Până acum.

Sally nu mai spuse nimic, dar aluzia că prelungirea călătoriei ar fi putut înfige ultimul cui în sicriul lui Lancaster pluti în aer.

Jocelyn privi în jos la inelul pe care el i-l pusese pe deget, împingându-l până la limita puterilor pentru a se asigura că nu avea să alunece. *Până când moartea ne va despărţi.*

Date fiind starea lui David şi refuzul vehement al lui Sally faţă de orice ajutor, nu se gândise nicio clipă să îl aducă la Cromarty House. Dar cumnata ei nesuferită avea dreptate. Indiferent cât de deranjant şi dureros ar fi fost să îl vadă acasă, era soţul ei. Îi datora acest lucru. În plus, îşi dădu seama că dorea să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-i alina ultimele zile.

Smuci cordonul clopoţelului. Dudley apăru atât de repede, de parcă ar fi stat cu urechea lipită de gaura cheii.

— Soţul meu se află în trăsura de afară. Este foarte bolnav şi va trebui adus înăuntru. Du-l, te rog, în camera albastră.

— Mulţumesc, Lady Jocelyn, murmură Sally tristă, după plecarea majordomului.

— Nu fac asta pentru dumneata, ci pentru el.

Întorcându-se la masa de scris, luă un săculeţ de piele zornăitor şi i-l aruncă vizitatoarei.

— Urma să îţi trimit asta, dar dacă tot eşti aici, ţi-l dau personal. Venitul dumitale pe primul trimestru.

Sally tresări din cauza greutăţii. În timp ce ea trăgea de şnur pentru a se uita în interior, Jocelyn spuse acru:

— Nu e nevoie să numeri banii. Sunt toţi – o sută douăzeci şi cinci de lire în aur.

Sally ridică brusc privirea.

— Nu treizeci de arginţi?

— Sigur că nu. Argintul se foloseşte la vânzarea de oameni. Întrucât am cumpărat, plătesc în aur, replică Jocelyn apăsând fiecare cuvânt.

Sally era pe punctul de a exploda, însă Jocelyn continuă:

— Poţi să vii şi să pleci când pofteşti. E o încăpere mică lângă cea a fratelui dumitale. Voi pune să fie pregătită pentru dumneata pentru… pentru atâta timp cât e nevoie. Are servitor personal?

Când Sally clătină din cap, Jocelyn spuse:

— Îi voi da eu unul, plus orice altă îngrijire de care are nevoie.

Proaspăta ei cumnată dădu să plece, apoi se întoarse ezitând.

— Mai e ceva. El crede că a fost ideea dumitale să îl aduci aici şi a fost foarte încântat. Sper că nu-l vei dezamăgi. Ajungând la limita răbdării, Jocelyn izbucni:

— Va trebui să speri că nu duc lipsă de maniere în aşa măsură încât să chinuiesc un om aflat pe moarte. Acum te rog să pleci din casa mea.

Sally se retrase grăbită, tremurând. Orice îndoieli ar fi avut cu privire la inima de piatră a lui Lady Jocelyn, toate fuseseră contrazise. Dar cu siguranţă avea să fie politicoasă cu David, care părea să nutrească iluzia că ea era o persoană generoasă. Dacă ar fi descoperit adevăratul caracter al vrăjitoarei, ar fi fost tulburat.

CAPITOLUL 6

A fost nevoie doar de un sfert de oră pentru a-l instala pe maior, împreună cu cele câteva lucruri ale sale, într-o cameră somptuoasă cu vedere în diagonală către Hyde Park. Părea să fie cea mai bună cameră de oaspeţi şi, după cum trebui Sally să admită din nou cu nemărginită reticenţă, Lady Jocelyn nu umbla cu jumătăţi de măsură. David se albise la faţă din cauza durerii cauzate de mişcare şi sora lui era mulţumită că adusese sticluţa de laudanum în săculeţul său de tricotat. Când valetul plecă, îi dădu bolnavului încă o doză de opiu.

Ascunzându-şi propriile sentimente faţă de Lady Jocelyn, Sally spuse:

— Deşi soţia ta a fost amabilă şi mi-a oferit o cameră aici, cred că e mai bine să dorm la familia Launceston. Dar voi veni în fiecare după-amiază, la fel ca la spital, iar Richard a spus că te va vizita mâine. Aranjă păturile în jurul trupului său firav. E timpul să te odihneşti. Călătoria a fost obositoare.

David zâmbi slab.

— E adevărat, dar în clipa de faţă sunt bine, aricel.

— Acum că te-ai instalat, merg la spitalul St. Bartholomew. Doctorul Ramsey mi-a spus că acolo au un chirurg bun, cineva care ar putea să te ajute.

— Cine ştie, spuse fratele său, neimpresionat.

Observă că privirea lui se tot îndrepta către uşă. Se aştepta ca aşa-zisa lui nevastă să-l viziteze?

Sperând că Lady Jocelyn era suficient de educată pentru a face asta, Sally spuse:

— Vin mai târziu. Se aplecă să îl sărute pe frunte şi plecă.

Hugh Morgan se îndrepta către camera albastră.

— Doamna m-a trimis pe mine să fiu servitorul domnului maior, o informă el politicos. E o adevărată onoare.

— Sunt sigură că vei avea mare grijă de el.

Plecând, Sally simţi un amuzament nestăpânit faţă de dreptatea poetică perfectă pe care Lady Jocelyn i-o făcuse lui Morgan, instrumentul întâmplător al aducerii maiorului în această casă. Din fericire, valetul părea un tânăr amabil şi conştiincios. David era pe mâini bune.

Acum trebuia să-l găsească pe doctorul de la St. Bartholomew.

Lui Jocelyn îi trebui o jumătate de oră bună pentru a se calma. Când dăduse buzna nesuferita ei cumnată, tocmai admira florile pe care Candover le trimisese în acea dimineaţă. Pe bilet scria atât: „Ne vedem în septembrie” şi era semnat cu un C mâzgălit îngroşat.

Luând biletul şi amintindu-şi de schimbul tăcut, dar intens dintre ei, se pierduse în visare. Poate că în enigmaticul duce avea să descopere ceea ce căutase tot timpul şi nu îndrăznise niciodată să creadă că avea să găsească.

Apoi, acea femeie incalificabilă dădu buzna cu ameninţările ei şi cu şantajul emoţional. Cu excepţia ochilor de un verde viu ai lui Sally Lancaster, nu semăna deloc cu David, care era gentleman până în măduva oaselor.

Gura i se strâmbă involuntar când îşi aminti remarca sa despre cum îl cumpărase pe maior cu aur. Mătuşa Laura ar fi făcut o criză dacă şi-ar fi auzit nepoata spunând ceva atât de vulgar, dar Sally Lancaster era în stare să scoată tot ce era mai rău din Jocelyn.

Amuzamentul pierise, astfel că suspină şi o scărpină pe Isis pe urechi. Cum îi putuse da prin minte că jocul cu viaţa şi moartea cuiva avea să fie simplu? Prefera să nu se gândească la moartea iminentă a maiorului şi cu siguranţă nu avea de gând să fie martoră la eveniment, dar asta nu se mai putea evita acum.

Ori de câte ori se gândea la David Lancaster, îi venea să plângă. Era ca o lumânare pe cale să se stingă, diminuând cantitatea de lumină în lume.

Reveni la gânduri mai practice. Din fericire, Morgan apreciase ocazia de a-l servi pe maior. Valetul avea o inimă bună şi o mână sigură, iar Jocelyn auzise de la Marie că năzuia să ajungă majordom. Acum putea să acumuleze experienţă.

Chemându-l din nou pe majordom, spuse:

— Comandă două căruţe cu fân şi pune să fie împrăştiate afară pe stradă. Ai grijă să fie un strat gros – nu vreau ca maiorul Lancaster să fie deranjat de zgomotul traficului. De asemenea, spune-i bucătarului să pregătească mâncare potrivită pentru un om bolnav.

Asta dacă maiorul putea fi făcut să mănânce.

După ce Dudley plecă, se hotărî să fie mai răbdătoare cu Sally Lancaster, întrucât avea să îi fie imposibil să o evite în totalitate. Iritabilitatea lui Sally era de înţeles, având în vedere că îi era devotată fratelui său şi nu avea pe nimeni altcineva. Judecând după felul în care arăta şi cum se comporta, probabil că situaţia nu avea să se schimbe niciodată.

Jocelyn nici măcar nu făcu eforturi să se simtă vinovată pentru gândul nemilos.

Sally crezuse că experienţa de la York o deprinsese cu spitalele, însă St. Bartholomew părea de zece ori mai aglomerat şi de douăzeci de ori mai zgomotos. Fusese înfiinţat în Evul Mediu de nişte călugări şi nu părea să fi fost curăţat de atunci. Acolo fuseseră trataţi numeroşi săraci din Londra, zgomotoşi şi urât mirositori.

Cu toate acestea, spitalul pregătea unii dintre cei mai buni

chirurgi din ţară. Trecând pe lângă nenumăratele saloane ticsite, presupuse că asta se întâmpla din cauză că doctorii aveau mulţi pacienţi pe care să exerseze.

După o jumătate de oră de mers şi întrebat în stânga şi în dreapta, găsi pe cineva care auzise de lan Kinlock. Mai întâi, i se spuse că nu se afla în spital deoarece era „ziua lui pentru oameni de vază".

Un altul care asculta spuse că îl văzuse chiar el pe doctor în acea zi.

După încă o jumătate de oră de căutări, ajunse la încăperea mică şi murdară unde Kinlock putea fi găsit după ce îşi termina vizita prin saloane. Se aşeză să aştepte pe un scaun incomod de lemn. Teancurile de cărţi, hârtii şi schiţe anatomice acopereau biroul uzat şi biblioteca, altele fiind împrăştiate pe jos. Kinlock poate că era strălucit, dar cu siguranţă nu era ordonat.

După o oră de plictiseală acută, nevoia primară de ordine a lui Sally îşi spuse cuvântul şi începu să aranjeze cărţile şi hârtiile. Un prosop mic şi murdar care căzuse în spatele biroului îşi găsi utilitatea pe post de cârpă de praf. Amintindu-şi ce spunea învăţatul ei tată despre cei care îi aranjau cărţile, avu mare grijă să nu pună nimic într-un alt loc. Cu toate acestea, simpla aranjare a teancurilor în ordine şi înlăturarea prafului făcu minuni pentru felul în care arăta încăperea.

După ce curăţă biroul, se apucă de bibliotecă, lucrând de sus în jos. Pe un raft aglomerat de la mijloc, degetele sale atinseră ceva ce aducea a cană de porţelan. O scoase şi se trezi în mână cu un craniu uman. Tresări şi puse repede la loc relicva îngrozitoare, mândră că nu o scăpase din cauza şocului.

Din uşă se auzi mârâitul unei voci cu accent scoţian evident:

— Craniul acela aparţine ultimei persoane suficient de nesăbuite încât să îmi umble prin birou. Vrei să devii perechea lui?

Sally sări şi se întoarse, scoţând un sunet regretabil de asemănător cu un chiţăit. Posesorul acelei voci era un bărbat de înălţime mijlocie, cu umeri laţi şi un halat pătat de sânge. Sprâncenele stufoase, închise la culoare erau în contrast strident cu claia groasă de păr alb şi îi puneau în valoare în mod impresionant încruntătura, care oricum era de primă clasă.

— Nu… nu am mutat nimic din loc, se bâlbâi ea. Sunteţi Ian Kinlock, chirurgul?

— Da. Acum fă bine şi ieşi din biroul meu.

Se aşeză pe scaunul de la masa de lucru, descuie un sertar şi scoase o sticlă ce părea a fi de whisky. Ignorându-şi vizitatoarea, deschise sticla, trase o duşcă prelungă şi se lăsă pe spate, cu ochii închişi.

Când Sally se apropie, îşi dădu seama că era mai tânăr decât crezuse prima dată, cu siguranţă mai tânăr de patruzeci de ani. Părul

încărunţise prematur, dar ridurile de pe faţă erau de la oboseală, nu de la vârstă, şi corpul său compact avea condiţia fizică a unui bărbat în putere.

— Domnule doctor Kinlock?

Deschise pleoapele abia cât să se zărească ochii albaştri obosiţi.

— Tot aici eşti? Afară! Acum.

Luă încă o gură de whisky.

— Domnule doctor, aş dori să-mi examinaţi fratele.

Oftă, apoi spuse cu răbdare elaborată:

— Domnişoară care-naiba-ţi-o-fi-numele, am văzut mai bine de cincizeci de pacienţi azi, am avut şase operaţii şi tocmai am pierdut doi pacienţi unul după altul pe masa de operaţie. Nici dacă fratele dumitale ar fi Dumnezeu pe pământ nu l-aş examina. Cu atât mai puţin dacă ar fi Dumnezeu. Pentru a treia şi ultima oară, ieşi afară, sau te dau eu afară.

Îşi trecu obosit mâna prin părul alb, adăugând o pată de culoare dezordinii în care se afla. În ciuda vulgarităţii sale, avea un aer extrem de inteligent, iar Sally simţi o rază de speranţă. Şi mai hotărâtă să îl ducă la David cât mai curând posibil, stărui:

— Fratele meu a fost rănit la Waterloo. Este paralizat de la brâu în jos, are în permanenţă dureri şi se stinge ca o fantomă.

Privirea lui Kinlock trădă abia o urmă de recunoaştere.

— Cu asemenea răni, e un om mort. Pentru miracole, încearcă la biserica St. Bartholomew de peste drum.

Sally îi susţinu privirea.

— Domnule doctor, aţi depus un jurământ? De a-i ajuta pe cei aflaţi în suferinţă?

O clipă se temu că mersese prea departe, iar chirurgul avea să o ucidă pe loc. Apoi mânia dispăru de pe faţa lui.

— Voi fi îngăduitor pentru că eşti îngrijorată în privinţa fratelui dumitale, spuse el cu mare blândeţe. Ar trebui chiar să mă simt flatat de credinţa dumitale înduioşătoare că eu aş putea să îl ajut. Din păcate, cunoştinţele pe care le avem despre corpul uman sunt atât de puţine în comparaţie cu cele care ne lipsesc, încât e o minune că pot uşura suferinţa câtorva oameni.

Văzu lipsa de speranţă din ochii săi şi îşi aminti de cei doi pacienţi pe care îi pierduse. Nu era de mirare că se afla într-o dispoziţie proastă.

Kinlock luă o nouă gură de whisky, apoi continuă pe acelaşi ton raţional.

— Când s-a luptat la Waterloo? Pe 18 iunie? Deci sunt aproape cinci săptămâni de atunci. Clătină din cap vorbind singur. Câte nenorocite de operaţii am făcut acolo? Şi câte am ratat?

— Vă pasă de pacienţii dumneavoastră, murmură ea. Asta îmi

doresc pentru David – un chirurg căruia să îi pese din tot sufletul.

Încruntându-se, luă din nou o înghiţitură de whisky.

— Având o rană la coloană, suficient de gravă pentru a-i cauza paralizia, este o minune că fratele dumitale mai e în viaţă. Jumătate dintre funcţiile organismului sunt distruse, imobilizarea îndelungată cauzează infecţii şi ulceraţii. Nimeni nu supravieţuieşte mult în asemenea condiţii, şi din ceea ce am văzut în astfel de cazuri, moartea este o binecuvântare. Urmează-mi, te rog, sfatul: ia-ţi rămas bun de la fratele dumitale şi lasă-mă în pace.

Dădu să se întoarcă la biroul său, dar Sally îl apucă de mânecă.

— Domnule doctor Kinlock, nimic din toate astea nu i s-a întâmplat fratelui meu. Doar că are dureri foarte mari şi se stinge. Nu l-aţi putea vedea măcar? Vă rog?

La cuvintele sale, sprâncenele negre şi stufoase ale lui Kinlock se apropiară gânditor.

— Dureri mari? E ciudat, era de aşteptat să fie amorţit… Se mai gândi o clipă, apoi puse o serie de întrebări medicale, fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

Sally reuşi să răspundă la majoritatea întrebărilor, datorită faptului că îi tot bătuse la cap pe doctorii de la York să îi dea informaţii.

După ce înţelese care era starea lui David şi ce tratament urma, Kinlock se interesă:

— Cât laudanum ia fratele dumitale?

Sally încercă să estimeze.

— O sticluţă de Sydenham la două, trei zile, cred.

— Dumnezeule, nu-i de mirare că nu se poate mişca! Opiul este un medicament fantastic, dar nu e lipsit de dezavantaje. Îşi încrucişă mâinile la piept în timp ce se gândi. În cele din urmă spuse: Voi veni să îl examinez mâine după-amiază.

Inima lui Sally tresări.

— Nu puteţi ajunge în seara asta? E atât de slăbit…

— Nu, nu pot. Şi dacă doreşti să vin după ce am băut atâta whisky, ţi-ai ieşit din minţi.

Mâinile îi păreau destul de stabile, dar probabil avea dreptate.

— Atunci mâine-dimineaţă, la prima oră? Vă plătesc o sută douăzeci şi cinci de lire. Ducând mâna prin despicătura laterală a rochiei către buzunarul pe care îl purta atârnat la brâu, Sally scoase săculeţul cu aur şi i-l înmână.

Kinlock fluieră uşor mirat de greutatea pungii.

— Eşti foarte hotărâtă, micuţo, nu-i aşa? Cu toate astea, am pacienţi de examinat mâine-dimineaţă. După-amiază e cel mai devreme când sunt liber, şi nu pot să promit o oră exactă. Ori aşa, ori nicicum.

Îi aruncă punga înapoi.

Deranjată de apelativul dispreţuitor „micuţo”, Sally spuse acru:

— Am auzit întotdeauna că medicii chirurgi sunt necizelaţi şi vulgari. E bine de ştiut că zvonurile sunt adevărate în acest caz.

În loc să se simtă insultat, Kinlock izbucni în râs, cu chipul destins pentru prima dată.

— Ai uitat să spui neciopliţi, insensibili şi inculţi. De aceea chirurgilor li se spune „domnule” în loc de „doctore” – suntem o speţă inferioară, fetiţo, ai face bine să ţii minte.

Închise sticla de whisky şi o puse înapoi pe birou.

— Apropo, cum te numeşti?

— Sally Lancaster.

— Da, arăţi a Sally. Accentul său scoţian devenea tot mai evident, probabil din cauza băuturii. Scrie adresa fratelui dumitale şi voi veni mâine după-amiază. Probabil spre seară.

În timp ce Sally nota adresa, Kinlock îşi încrucişă braţele pe birou, îşi puse capul pe ele şi adormi pe loc. Ea sprijini cu grijă bucata de hârtie de sticla de whisky, sigur aşa avea să o găsească.

Înainte de a pleca, studie derutată figura adormită. Cum naiba arăta o Sally?

Într-adevăr, un scoţian nebun, necioplit, insensibil şi toate celelalte. Dar pentru prima dată după săptămâni întregi, simţi o rază de speranţă că David putea avea un viitor.

Lady Jocelyn aruncă exasperată pana de scris pe birou, lăsând o dâră de stropi de cerneală pe carnetul de socoteli. Isis ridică botul dispreţuitor în faţa lipsei sale de autocontrol. Toată după-amiaza încercase să se ocupe de corespondenţă şi de contabilitatea lunară, dar nu era în stare să se concentreze, gândindu-se la bărbatul ce zăcea sus în camera albastră.

Îşi sprijini bărbia în palmă şi se gândi cât de ridicol era să îi fie jenă să îl viziteze. La urma urmei, era gazda lui. Dumnezeule, îi era soţie! Sora sa cea irascibilă ieşise şi nu se întorsese încă; se părea că refuzase oferta pentru cameră, iar Jocelyn îi era recunoscătoare pentru asta. Cel puţin nu îi lipsea în totalitate bunul-simţ. Dacă ar fi trebuit să o vadă zilnic la micul dejun, s-ar fi ajuns la crimă.

— Ai dreptate, Isis. Dacă oricum nu reuşesc să fac nimic, aş putea vedea dacă maiorul e instalat confortabil.

Sau măcar în viaţă. Jocelyn se ridică de la birou.

— Crezi că i-ar plăcea nişte flori?

Animalul căscă somptuos.

— Mă bucur că eşti de-acord cu mine. Merg să culeg câteva din grădină.

După ce adună şi aranjă un braţ de trandafiri albi şi galbeni, cu câteva fire de verdeaţă pentru contrast, Jocelyn duse vaza cu flori în

camera albastră. Bătu uşor la uşă, intrând fără să i se răspundă. Maiorul părea că doarme, astfel că puse florile pe masă şi se întoarse să îl studieze.

Odihnindu-se, faţa sa îi amintea de sculptura unui cavaler medieval ce se odihnea pe un mormânt de marmură în curtea bisericii din Charlton. Sfrijit, nobil, îndepărtat. Paloarea era intensificată de o urmă întunecată de barbă. Mişcată de o pornire de tandreţe, ea îi atinse obrazul, simţind părul ţepos sub degete.

Deschise ochii, tulburat.

— Bună ziua, Lady Jocelyn.

Îşi retrase repede mâna, furnicată la degete.

— Bună ziua. Ai fost îngrijit cum se cuvine?

— Absolut. A fost amabil din partea ta să mă inviţi aici.

Văzând încântarea din ochii săi, nu ar fi putut să îi spună adevărul, chiar dacă Sally Lancaster nu ar fi avertizat-o. Totuşi, sinceritatea înnăscută o făcu să mărturisească:

— Mare parte din merit îl poartă sora ta. Ea s-a gândit să îl întrebe pe doctor dacă poţi fi mutat în siguranţă.

— Cu siguranţă Ramsey a spus că nu mai are ce rău să-mi facă. Privirea sa înconjură camera cu tavanul înalt şi pereţii îmbrăcaţi în mătase. Casa ta este un loc infinit mai plăcut decât spitalul.

Îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză astfel încât să fie aproape la nivelul lui.

— Cum poţi fi atât de calm, să vorbeşti despre propria moarte ca şi cum ar fi doar o schimbare a vremii?

Lăsă impresia că dă din umeri, deşi abia se mişcă.

— Când ai petrecut destul timp în uniforma de soldat, moartea e o schimbare a vremii. Am trăit ani de-a rândul pe muchie de cuţit. Nu m-am aşteptat niciodată să ajung la bătrâneţe.

— Experienţa ta depăşeşte cu mult puterea mea de înţelegere, şopti ea.

— Toţi suntem produsul experienţei noastre. A mea se întâmplă să fie mai melodramatică, spuse el absent, mare parte a atenţiei sale fiind concentrată asupra lui Jocelyn. Cum soarele după-amiezii îi sculpta perfect trăsăturile, arăta fermecător. Ochii săi, de un maro auriu delicat, cu picăţele verzi, îl fermecau, şi îşi dădu seama că era ceva mai puţin resemnat la gândul morţii decât fusese înainte.

Dintr-odată, deveni conştient că i-ar fi plăcut să o întâlnească şi să o curteze pe această doamnă când era sănătos şi întreg. Dar chiar şi atunci, situaţia lui nu l-ar fi făcut niciodată o pereche potrivită pentru o femeie de rangul ei.

Pe obrajii lui Jocelyn se văzu o urmă de lacrimi. Descoperi că, adunându-şi toate puterile, putea să îşi ridice mâna şi să i le şteargă, vârful degetelor sale zăbovind pe moliciunea trandafirie a pielii ei.

— Nu plânge pentru mine, doamna mea. Dacă îţi vei aduce aminte de mine, aş prefera să o faci zâmbind.

— Nu te voi uita, David – îţi promit.

Lacrimile nu dispărură în totalitate, dar zâmbi, punându-şi mâna peste a lui.

— E atât de ciudat dacă te gândeşti că în urmă cu trei zile nici nu ne cunoşteam. Acum… avem o legătură specială. Aş fi crezut că o căsătorie de convenienţă înseamnă doar rostirea câtorva cuvinte şi semnarea unor hârtii, dar e mai mult de-atât, nu-i aşa?

— Pentru mine este.

Prea obosit pentru a mai ţine mâna ridicată, o coborî pe lângă corp. Mâna ei o urmă, împreunându-şi degetele cu ale lui. Strânsoarea ei cuprindea o intimitate care îi încălzi inima. Îşi dori să fi avut puterea să atingă părul strălucitor, să vadă dacă era atât de mătăsos la atingere pe cât părea. Asta ar fi fost o dovadă pură de romantism, având în vedere că nicio altă parte a corpului său nu era capabilă să răspundă.

— Îmi pare rău să îţi tulbur liniştea.

— Poate că e timpul ca cineva să o tulbure. Prea multă linişte nu face bine la suflet.

Jocelyn se ridică, dând drumul la mână, spre regretul lui. Vocea sa dulce, melodioasă căpătă o notă oficială.

— Hugh Morgan este pe placul tău ca servitor? Dacă nu, pot găsi pe altcineva.

— E perfect. Nu intenţionez să fiu un oaspete pretenţios ori să stau mai mult decât se cuvine.

Ea îşi muşcă buza.

— Dacă îţi doreşti ceva, orice, trebuie doar să îmi spui. Ai ceva împotrivă dacă te vizitez?

Amuzat de faptul că ea îşi putea imagina aşa ceva, întrebă:

— De ce aş avea ceva împotrivă?

— Poate nu e potrivit…

El râse la absurditatea celor spuse. După un moment, râse şi ea.

— A fost prostesc din partea mea, nu-i aşa? Nu poate fi nimic nepotrivit între soţ şi soţie.

— Reputaţia ta e în siguranţă. Chiar dacă nu am fi căsătoriţi, nu sunt în stare să te compromit. Rânji. Mare păcat.

Jocelyn păru confuză, apoi zâmbi şi se aplecă lăsând un sărut gingaş pe buzele lui înainte de a se întoarce şi a părăsi camera. David admiră graţia mersului ei şi felul în care soarele îi colora părul castaniu în nuanţe de roşu mai mult provocatoare decât respectabile. Era oare acea culoare o aluzie la temperamentul ascuns sub faţada ei rece, impecabilă? Un gând fermecător de incitant. Nu era doar o doamnă, ci şi o femeie. Una pe care ar fi putut să o iubească.

Era ironic faptul că dacă nu ar fi fost pe moarte, nu ar fi cunoscut-o.

Jocelyn închise uşa în urma ei, apoi se sprijini de ea, simţindu-se la fel de epuizată precum arăta maiorul. Blestemat să fie, de ce trebuia să-l placă? De fiecare dată când îl vedea, era tot mai rău. Era ciudat sentimentul de intimitate dintre ei, poate pentru că nu fusese timp de etape preliminare.

Aproape că nu fusese timp deloc…

CAPITOLUL 7

Uşurată că Lady Jocelyn ieşise, Sally petrecu mare parte a după-amiezii pe lângă uşa de la intrare, aşteptând să apară Ian Kinlock, dar nu se arăta nimeni. Era deja destul de târziu când o bătaie grăbită în uşă anunţă un vizitator. Sally ajunse la uşă în acelaşi timp cu majordomul.

Oftând uşurată, văzu că era într-adevăr chirurgul, ducând în mână o trusă medicală neagră.

— Domnul doctor Kinlock e aici pentru a-l examina pe fratele meu, Dudley, îi spuse ea majordomului. Îl conduc eu sus.

Kinlock intră. În holul elegant, arăta la fel de nepotrivit ca un urs dresat şi la fel de puternic. În timp ce Sally îl conducea la etaj, remarcă sec:

— Frumoasă casă.

Se uită neîncrezător la hainele ei sărăcăcioase.

— Dumneata locuieşti tot aici?

Ea se gândi să-i explice, dar era prea complicat.

— Nu. Fratele meu este oaspete aici, iar eu sunt guvernantă în altă parte. Petrec aici cât de mult timp posibil.

Intrară în camera lui David. Judecând după expresia fratelui ei, nu aştepta nimic extraordinar de la această vizită. Îndura o nouă examinare dureroasă doar de dragul ei. După prezentări, doctorul i se adresă:

— Afară cu dumneata, fetiţo. Îl voi examina pe fratele dumitale între patru ochi. Ştiu deja ce răspunsuri mi-ai da dumneata la întrebări. Vreau să aud ce are dumnealui de spus.

Ofensată, deschise gura ca să protesteze, apoi se opri când David, amuzat de francheţea chirurgului, interveni:

— Du-te, Sally. Mă descurc.

Îngrijorată, petrecu o jumătate de oră plimbându-se prin galeria care înconjura foaierul deschis. Nu era un loc rău pentru exerciţii pe vreme rea, decise ea, deşi o obosiră repede busturile de marmură ale domnilor purtând coroane de lauri. Poate ar fi trebuit să-l roage pe Richard să rămână când venise mai devreme în vizită, dar nici măcar nu-i spusese că avea să vină Kinlock, din teama superstiţioasă de a nu alunga speranţa.

Când Kinlock deschise uşa, ajunse la el într-o clipită. Expresia lui părea mai uşurată decât atunci când sosise.

— Ei bine? întrebă ea, sperând ca acesta să fie un semn bun.

— Intră, domnişoară Lancaster. Vreau să discut cu amândoi.

David avea buzele albe din cauza durerii provocate de examinare,

dar privirea îi era vioaie. Sally se duse lângă el, luându-l de mână şi ţinându-l strâns.

Kinlock începu să se plimbe prin cameră. Sally se întrebă dacă doctorul se relaxa vreodată.

— Mai întâi, domnule maior Lancaster, mai aveţi un fragment de obuz în spate, poziţionat mai jos decât cele care au fost extrase după bătălie. Aceasta este cauza principală a durerilor.

Chirurgul îşi încruntă sprâncenele stufoase.

— Judecând după răspunsurile dumitale, cred că nu eşti cu adevărat paralizat. Inflamaţia din jurul obuzului putea să producă acest efect în zilele după ce ai fost rănit, dar umflătura s-a retras acum.

Surprins, David observă:

— Jumătate din corpul meu nu se mişcă. Dacă nu sunt paralizat, ce e în neregulă?

— Cred că suferi de o combinaţie de factori. Obuzul cu siguranţă nu e de ignorat, dar cred că cea mai serioasă problemă a dumitale e cauzată de prea mult laudanum, rosti Kinlock fără menajamente. Ţi s-au dat doze masive pentru a diminua durerea provocată de rănile la coloană, care trebuie că a fost sfâşietoare. Opiul a ajutat la asta şi te-a şi împiedicat să îţi faci rău sau să îţi agravezi starea, dar cred că suferi de intoxicaţie cu opiu şi probabil ai devenit şi dependent deja. Supradozele de laudanum pot avea nenumărate efecte secundare – inclusiv slăbiciunea totală a muşchilor şi incapacitatea de a te hrăni adecvat.

Iar David trăise cu supă de carne şi laudanum săptămâni la rând: doctorii nu aveau niciun motiv să îi limiteze doza de opiu din moment ce oricum urma să moară.

— Dumnezeule, ce cerc vicios. Cu cât se agrava starea mea, cu atât mă încurajau să iau mai mult laudanum ca să-mi alin suferinţa, deteriorându-mi starea şi mai mult prin asta.

— La vremea când inflamaţia din jurul obuzului deja s-a retras până la punctul în care ai fi putut să te mişti, erai înfometat şi atât de slăbit de durere şi opiu încât păreai paralizat. Aşa cum spunea Paracelsus: „Doar doza face ca un lucru să nu fie otravă”. Scoţianul clătină trist din cap. Sau aşa cum spun eu, orice e destul de puternic pentru a vindeca, poate la fel de bine să facă rău.

Încercând să cuprindă sensul celor spuse de Kinlock, David întrebă:

— Dacă opresc dozele de laudanum, pot să-mi revin?

Kinlock se încruntă.

— Nu e chiar aşa de simplu. Diminuarea cantităţii de opiu ţi-ar readuce apetitul şi te va salva de la înfometare, însă durerea s-ar putea să fie insuportabilă. Dacă te întremezi suficient pentru a putea merge,

există riscul ca schija să se mişte şi să cauzeze o paralizie reală. Totuşi, chiar dacă s-ar întâmpla asta, ai putea să te descurci într-un scaun cu rotile şi viaţa nu ţi-ar fi pusă imediat în pericol. Acesta ar fi cel mai sigur tratament.

Ultimele sale cuvinte îi înmărmuriră. Ghicind ceea ce chirurgul nu spunea, David adăugă:

— Vă gândiţi la un tratament mai radical, nu-i aşa?

— Alternativa este o operaţie. Operaţiile sunt întotdeauna periculoase, şi înlăturarea schijei poate cauza acel gen de răni ale coloanei pe care se presupune că le ai deja. În plus, operaţia creşte riscul de infecţie, ceea ce ţi-ar putea pune viaţa în pericol, în special aşa slăbit cum eşti acum.

— Dar dacă funcţionează?

— Dacă funcţionează – e posibil să poţi merge din nou într-o săptămână.

Sally tresări, strângându-şi fratele de mână. Acesta încercă să îşi imagineze cum ar fi să trăiască. Să aibă din nou un viitor. Să se bucure de sănătatea sa de fier pe care o luase drept sigură întreaga viaţă.

— Cât de curând m-aţi putea opera? întrebă el, inspirând adânc.

Kinlock se încruntă, uitându-se la trusa medicală.

— Dacă eşti sigur că asta vrei, aş putea să o fac acum. Am toate instrumentele necesare, iar operaţia în sine nu va lua mult.

David şi Sally se uitară unul la altul, comunicând fără cuvinte. Cu cât amâna mai mult operaţia, cu atât avea să fie mai slab. Îngrozită de riscul la care se supunea, dar conştientă că era ultima lui speranţă, tânăra aprobă rigid din cap.

El se întoarse către chirurg.

— Atunci s-o facem acum.

— Foarte bine. Kinlock ezită. Dacă ajută cu ceva, în situaţia dumitale şi cunoscând riscurile, aş lua aceeaşi decizie.

David găsi o oarecare consolare în asta. Privirea lui se opri asupra sticluţei de pe noptieră, gândindu-se la visele ciudate, culorile şi sunetele distorsionate, confuzia în care trăise de când îşi recăpătase cunoştinţa după ce fusese rănit.

Dacă ar fi fost suficient de puternic, ar fi apucat sticla şi ar fi azvârlit-o în celălalt capăt al camerei. Însă de săptămâni întregi luase bucuros medicamentul, socotindu-l singurul lucru care făcea viaţa suportabilă.

— De când am început să iau laudanum m-am simţit ca şi cum… un străin mi-ar fi acaparat mintea. Am crezut că mă simţeam aşa pentru că eram pe moarte. Îşi strânse buzele. Opiul este un prieten grozav de înşelător.

— Aşa e, dar vei avea nevoie de el pentru operaţie, îl avertiză Kinlock. După aceea, e preferabil să micşorezi treptat doza. Dacă te

opreşti dintr-odată, vei avea câteva zile chinuitoare de poftă, frisoane, transpiraţii şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Aveţi destulă experienţă cu dependenţi de opiu pentru a fi sigur că renunţarea treptată funcţionează mai uşor?

Chirurgul păru tulburat.

— Sincer, nu ştiu, domnule maior. Este un obicei greu de stopat. Am cunoscut un dependent care a încercat metoda aceasta şi a eşuat jalnic. Probabil ar fi eşuat oricum, sau poate metoda dumitale va funcţiona mai bine. Nu pot spune cu siguranţă. Dar nu trebuie să te decizi imediat. Ia o doză mare acum şi continuă să iei în următoarele câteva zile. Ar fi un chin prea mare pentru corpul dumitale dacă ai renunţa la drog odată cu operaţia. Vei putea să te opreşti când te vei simţi mai bine.

Deşi David aprobă din cap, se hotărâse deja să renunţe la medicament cât mai curând posibil.

Înghiţi doza mare pe care i-o dădu Sally ca să poată îndura operaţia. Dar după ce Kinlock avea să termine, nu avea să se mai atingă de nicio picătură din licoarea aceea nenorocită.

Kinlock îi făcu semn lui Sally să iasă pe coridor, unde David să nu-i poată auzi.

— Voi avea nevoie de doi bărbaţi care să-l imobilizeze şi de cineva care să îmi dea instrumentele. Mai am nevoie de prosoape, cearşafuri şi multă apă caldă şi săpun pentru spălat. Nu ştiu de ce, dar curăţenia pare să reducă infecţiile, îi explică el, văzându-i expresia de pe chip.

Lui Sally i se păru logic. La urma urmei, nu era o distanţă foarte mare între curăţenie şi sfinţenie, aşa că trebuia să ajute la operaţie.

— Pregătesc totul numaidecât.

Doctorul puse mâna pe clanţă dând să se întoarcă, dar se opri.

— Spuneai că fratele dumitale e oaspete aici. A cui e casa – a vreunui tovarăş?

— E a soţiei lui David.

— Soţie! De ce nu se află aici? întrebă Kinlock.

— S-au căsătorit abia acum câteva zile şi a fost, de fapt, o căsătorie de convenienţă. Abia se cunosc. Lady Jocelyn nici măcar nu ştie că sunteţi aici. În timp ce explica, Sally se gândi pentru prima dată cum avea să reacţioneze vrăjitoarea dacă David se însănătoşea miraculos. Simţi o plăcere teribilă, în ciuda înfiorătoarei posibilităţi ca Lady Jocelyn să fie legată pe vecie de familia Lancaster. Pufnind la auzul idioţeniilor înaltei societăţi, Kinlock intră înapoi în cameră.

Lăsând la o parte reacţia lui Lady Jocelyn, Sally se grăbi să adune cele trebuincioase. Doamna casei îi spuse să ceară orice era nevoie şi chiar asta avea de gând să facă.

Sally era recunoscătoare că pregătirile chirurgicale includeau

acoperirea unei mari părţi din corpul lui David cu cearşafuri, în afara zonei mici, proaspăt cicatrizate unde avea să se facă incizia. Privind doar o mică porţiune de piele îi era mai uşor să uite că persoana cea mai dragă ei pe lume se afla sub cuţit…

Îşi alungă gândul şi se postă lângă pat.

— Vă voi ajuta chiar eu cu instrumentele.

— Eşti sigură, fetiţo? Poate ar fi mai bine să vină cineva care nu are legătură cu pacientul. N-o să meargă dacă leşini sau te ia cu ameţeli.

— N-o să mă ia cu ameţeli, îl asigură ea cu fruntea sus. Mă descurc, nu vă faceţi griji.

— Foarte bine, zâmbi el uşor. Îi comunică rapid denumirile instrumentelor şi ordinea în care aveau să fie folosite.

Bisturiele, sondele şi alte unelte misterioase cu muchii ascuţite străluceau de curăţenie.

Cei doi servitori desemnaţi să asiste erau pe poziţii, Hugh Morgan la capătul patului şi vizitiul vânos şi taciturn – la picioare. Fără a fi în largul lor, dar hotărâţi, îl apucară pe David şi operaţia începu.

Sally fu uimită de cât de repede lucra Kinlock, tăind cu dexteritate şi tamponând sângele. Simţind că era pe cale să leşine, se concentră asupra instrumentelor care i se cereau, fără să se uite la operaţie, până când avea să se simtă mai bine.

După un timp îndelungat de sondare meticuloasă a rănii deschise, doctorul scoase un sunet de satisfacţie. Cu o delicateţe ce părea nepotrivită unor mâini atât de mari şi puternice, extrase un mic fragment de metal. Dându-i drumul în ligheanul pe care îl ţinea Sally, murmură:

— Acum ne mai uităm puţin pe aici, să ne asigurăm.

Când fu mulţumit, închise incizia. Abia dacă fusese nevoie de ajutorul servitorilor, pentru că David abia de se mişcase în timpul operaţiei, cu excepţia dăţii când respirase avid şi a unui tremur convulsiv la prima incizie.

— Dă-mi borcanul acela, fetiţo, spuse Kinlock după ce închise rana.

Sally se conformă, deschizându-i borcanul. Înăuntru era o substanţă de un gri-verzui dezgustător care duhnea. Spre oroarea ei, doctorul unse rana cu substanţa vâscoasă.

Cum putea un om devotat curăţeniei să folosească ceva care arăta atât de urât? îşi încleştă fălcile în semn de protest. Era prea târziu să nu aibă încredere în el.

Operaţia fiind gata, atmosfera se destinse atât de brusc, încât Sally abia observă când Kinlock puse un pansament şi, cu o voce joasă, îi dădu instrucţiuni lui Morgan, care avea să rămână cu David. Simţindu-se din nou ameţită acum că îşi terminase rolul de asistentă,

Sally se repezi afară şi se prăbuşi pe o sofa de lângă peretele galeriei. Kinlock o avertizase pe bună dreptate că operaţia avea să o afecteze. Totuşi, o găsi şi fascinantă. Când scoţianul ieşi într-un final din cameră, ea ridică privirea temătoare.

— Credeţi… credeţi că a decurs bine?

El se aşeză la celălalt capăt al canapelei, la fel de obosit ca prima dată când îl întâlnise. Fata se îngrijoră când medicul îşi îngropă capul în palme, dar îi veni inima la loc în momentul în care se uită la ea cu un zâmbet liniştitor.

— Da, a decurs foarte bine. Schija a ieşit uşor, şi din testele pe care le-am făcut simţurile sunt intacte la nivelul picioarelor. Încă mai există un risc de infecţie, dar, cu voia lui Dumnezeu, cred că va supravieţui şi, probabil, va fi ca nou.

Sally nu plânsese când i se spusese că David avea să moară, dar când auzi că avea să trăiască, izbucni în hohote sfâşietoare care nu păreau să se mai termine.

— Slavă Domnului, bâigui ea printre sughiţuri.

— Slavă Domnului.

Kinlock îi puse un braţ pe după umeri în timp ce ea continuă să plângă.

— Linişteşte-te acum. Eşti o fată curajoasă, iar fratele dumitale are noroc de dumneata.

Sally se întoarse, îngropându-şi faţa în pieptul lui. Emana o forţă şi o soliditate extraordinare. Haina sa de lână mirosea încă a tutun de pipă parfumat, ducând-o cu gândul în urmă cu două decenii, când tatăl său o ţinea în braţe, apărând-o de toate problemele din lumea unui copil de opt ani.

Amintirea o făcu să plângă şi mai tare. Îşi pierduse tatăl, apoi mama şi fusese aproape să-l piardă şi pe David. Dar acum, cu mila lui Dumnezeu şi a acestui scoţian bădăran, nu mai avea să rămână singură.

Oprindu-se din plâns, se dezlipi în cele din urmă de Kinlock şi scoase o batistă din buzunar.

— Îmi pare rău că sunt aşa o plângăcioasă. Doar că ceea ce aţi făcut este atât de aproape de un miracol încât… de-abia îmi vine să cred.

Kinlock scoase un zâmbet obosit, care îl făcu să arate ca un copil.

— Ei bine, ai dorit un miracol. Te-ai oprit pe la biserică ieri?

— Nu, dar mă voi opri mâine, negreşit!

— Aşa să faci. Chiar şi Dumnezeu apreciază recunoştinţa când face o treabă bună.

Sally se ridică.

— E timpul să mă întorc la David. Există instrucţiuni speciale cu privire la ceea ce trebuie făcut peste noapte?

— Singura mea instrucţiune este să iei o cină copioasă şi apoi să dormi bine, rosti el sever. Ordinele doctorului. Dacă nu începi să îţi porţi de grijă, vei ajunge pacientă cât de curând. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru maiorul Lancaster. Morgan o să-l vegheze, iar eu o să trec pe aici mâine.

Fata dădu să protesteze, dar se răzgândi. Odată tensiunea destrămată, oboseala îi pătrunsese până în măduva oaselor. Nu putea face pentru David nimic din ce nu ar fi putut face altcineva.

— Foarte bine.

Kinlock se ridică în picioare şi îşi roti braţele, relaxându-şi muşchii încordaţi.

— Se găseşte vreun strop de whisky în această reşedinţă somptuoasă?

Dacă ar fi cerut o baie în cel mai bun soi de Porto, Sally i-ar fi îndeplinit dorinţa.

— Coborâm ca să aflăm?

Kinlock îşi luă trusa medicală şi împreună merseră în camera de zi. Majordomul bine instruit al lui Jocelyn răspunse la chemarea clopoţelului, aducând repede carafe de whisky şi coniac. Nu putea să nu recunoască meritele personalului. Nici măcar o dată nu văzuse din partea cuiva un semn de dispreţ faţă de persoana ei modestă, nici măcar din priviri, deşi cu siguranţă aveau multe de povestit în camera servitorilor.

Observând că mâinile lui lan Kinlock tremurau în timp ce îşi turna whisky, îl întrebă:

— Sunteţi întotdeauna atât de încordat după o operaţie?

El păru puţin ruşinat.

— Da. Mâinile îmi sunt stabile ca o piatră în timpul operaţiei, dar apoi îmi vine greu să cred că am fost îndeajuns de îndemânatic pentru aşa ceva. Este incredibil de greu să tai în corpul uman, ştiind cât de greu îi este pacientului, dar uneori operaţia e singura scăpare. Aşa cum s-a întâmplat şi azi. Dădu peste cap jumătate din whisky, apoi reumplu paharul şi se aşeză pe sofa, bând într-un ritm mai moderat.

Sally sorbea din coniac. Era foarte bun, după cum se şi aşteptase.

— Ce a fost pansamentul acela urât mirositor pe care l-aţi folosit?

— Eşti sigură că vrei să ştii? rânji Kinlock.

— Da, vă rog.

— Pâine mucegăită şi apă.

— Dumnezeule mare! După ce aţi făcut atâta caz legat de curăţenia instrumentelor, l-aţi dat pe David cu amestecul acela oribil? exclamă Sally, îngrozită de-a binelea.

— Ştiu că pare ciudat, dar peste tot în lume există tradiţii populare care folosesc substanţe mucegăite pentru pansamente, explică doctorul. În China, se foloseşte lapte bătut de soia mucegăit. În

sudul şi în estul Europei, mi s-a spus că ţăranii au tot timpul o bucată de pâine agăţată de grindă. Dacă cineva se răneşte, iau pâinea, taie mucegaiul şi fac o pastă cu apă, pe care apoi o pun pe rană.

— De-a dreptul remarcabil. Sally fusese întotdeauna extrem de curioasă, o trăsătură utilă unei profesoare. Dumneavoastră aveţi pâine mucegăită în pod?

Medicul clătină uşor din cap.

— Această substanţă am primit-o de la un marinar rus care a jurat că este cea mai bună pe care a folosit-o vreodată. Am încercat-o şi am observat că pierd mai puţini pacienţi din cauza infecţiilor şi chinurilor. Am tot folosit amestecul de apă şi pâine în ultimii opt ani.

— Ce v-a făcut să încercaţi ceva atât de neortodox?

— Am călătorit mult, fapt care mi-a trezit interesul pentru medicina populară. Colegii mei mai tradiţionalişti strâmbă din nas, dar uneori funcţionează. Unul dintre scopurile mele în viaţă este să testez aceste practici şi să descopăr care funcţionează. Zâmbi. De exemplu, nu am observat ca punerea unui cuţit sub patul unui copil să-i înjumătăţească suferinţa, dar scoarţa de salcie e într-adevăr bună pentru dureri şi febră. Când găsesc ceva ce dă rezultate, îl folosesc.

Acum că David fusese tratat, Sally era curioasă să afle despre Kinlock bărbatul, nu Kinlock chirurgul.

— Ce alte scopuri aveţi în viaţă?

— Să salvez cât mai mulţi oameni cu putinţă din faţa Doamnei cu Coasa. La urma urmei, moartea învinge întotdeauna. Dar nu fără o luptă cu Dumnezeu. Expresia lui era sumbră.

Dorind să-i şteargă tristeţea din priviri, Sally ridică paharul.

— Un toast pentru victoria de azi asupra Doamnei cu Coasa!

Luminându-se la faţă, ciocniră paharele şi băură. Sally mai turnă un rând şi se afundară într-o conversaţie fără pretenţii, bucurându-se amândoi de euforia postoperatorie. Sally vorbi despre slujba ei de guvernantă, Kinlock despre cursurile urmate la Edinburgh şi Londra. După o pregătire dublă de generalist şi de chirurg, devenise medic pe un vas, cu care ajunse în multe părţi ciudate ale lumii.

Mai târziu, fusese medic militar, perfecţionându-se în mijlocul luptelor.

Sally recunoştea pasiunea pentru vocaţia sa în fiecare cuvânt pe care îl rostea. Într-adevăr, un scoţian nebun! îl binecuvântă pe doctorul Ramsey pentru că o trimisese la acest bărbat care era, cu siguranţă, singurul chirurg din Londra care i-ar fi putut salva fratele.

CAPITOLUL 8

Obosită după ziua lungă petrecută în afara casei, Jocelyn trecu pe lângă salon, dar se opri la auzul unei voci de femeie. Oare mătuşa Laura să fi uitat de supărare şi să se fi întors la Londra?

Sperând să fie aşa, deschise uşa la camera de zi. Spre dezamăgirea ei, nu o găsi pe mătuşa sa, ci pe cumnata cea vulgară pe cale să se îmbete cu un individ lălău pe care Jocelyn nu-l mai văzuse până atunci. Chipul ei se tensionă în faţa unor asemenea libertăţi manifestate în propria casă. Cu toate acestea, amintindu-şi decizia de a fi mai răbdătoare, bătu încet în retragere. Chiar dacă Sally era beată, probabil că nu s-ar fi apucat să-i fure argintăria, care oricum nu se afla în camera de zi.

Înainte să iasă, Sally ridică privirea şi o zări.

— Am veşti proaste pentru dumneata, Lady Jocelyn.

— Vai, nu. A… murit? Jocelyn înmărmuri, simţind un fior rece până în măduva oaselor pe măsură ce era cuprinsă de tristeţe.

Deci David nu mai era, trupul său slab se răcea în camera de sus, iar ochii săi verzi erau închişi pentru totdeauna. Nici măcar nu fusese acasă. Scurta vizită din ziua precedentă ţinuse loc de rămas-bun. Nu-i de mirare că Sally ceruse carafa de coniac.

— Dimpotrivă, continuă Sally cu vocea sa puternică de profesoară. Domnul doctor Kinlock, aici de faţă, a realizat o operaţie de-a dreptul splendidă şi este posibil ca David nu doar să supravieţuiască, ci şi să-şi revină complet.

Avea să trăiască! Aceste cuvinte produseră un şoc chiar mai mare decât vestea morţii sale. Ameţită de atâtea veşti contradictorii, Jocelyn înaintă şi se prinse de spătarul unui scaun pentru a-şi reveni. Ar fi fost minunat ca spusele lui Sally să fie adevărate. David merita să trăiască şi să fie fericit.

Dar peste toată această bucurie năvăli dintr-odată un gând puternic: nu făcuse acea înţelegere cu un soţ care avea să trăiască!

— Ştiu că voiai să moară. Sally se ridică şi se apropie de Jocelyn cu o privire sticloasă. Poate ar fi mai bine să rămân aici şi să-l îngrijesc până când va putea fi mutat din casă. Întrucât nu va muri, poate doreşti să remediezi situaţia.

Jocelyn simţi cum faţa i se golea de sânge.

— Ce lucruri îngrozitoare poţi să spui! Deşi intenţia mea a fost aceea de a deveni văduvă, nu-i doream moartea lui David. Sper că poţi înţelege diferenţa.

Cu privirea înceţoşată, Jocelyn bâjbâi în jurul scaunului şi se prăbuşi în el, oscilând între senzaţia de leşin şi dorinţa de a-i scoate

ochii lui Sally.

Simţi ceva rece în palmă şi, când ridică privirea, îl zări pe doctor care îi întindea un pahar cu coniac, manifestând o îngrijorare profesională evidentă.

— Beţi asta, Lady Jocelyn. Vă va ajuta să treceţi peste şoc.

Ascultătoare, sorbi din pahar, înecându-se puţin când coniacul o arse pe gât în drum spre vintrele ei. Dar chirurgul avusese dreptate, mintea ei începu să funcţioneze din nou. Se uită în pahar, încercând să-şi pună sentimentele în ordine.

În ruptul capului nu i-ar fi putut părea rău că David Lancaster avea să trăiască. Dar cum avea să afecteze acest lucru planurile sale cu privire la Candover? Chiar dacă ducele s-ar fi îndrăgostit de ea, nu putea să-i devină soţie. La acest gând îi veni să plângă.

Dându-şi seama că era pe cale să se afunde în sentimente contradictorii, îşi canaliză atenţia spre altceva.

De exemplu, spre chirurg, care i se păru mai acceptabil la o privire mai atentă. Oricât de lălâu părea, avea o privire inteligentă şi blândă în timp ce explica de ce maiorul fusese bolnav atâta vreme şi ce făcuse pentru a-l vindeca.

Când termină, Jocelyn fu în stare să schiţeze un zâmbet autentic.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. Aţi avut o zi productivă. Nu îl cunosc pe maiorul Lancaster de multă vreme, dar ştiu că lumea asta e un loc mai bun pentru el.

Sub privirea dezgustată a lui Sally, Kinlock aproape începu să toarcă atins de farmecul zâmbetului lui Lady Jocelyn. Nici cei mai inteligenţi bărbaţi nu păreau capabili să recunoască o târfă din elita societăţii când se aflau în faţa ei.

De îndată ce gândul îi încolţi în minte, se ruşină de ea însăşi. Probabil coniacul îşi făcea efectul pe stomacul gol. Acuzaţia sa cum că Lady Jocelyn i-ar fi dorit răul lui David pornise tot de acolo. De îndată ce rostise cuvintele ar fi vrut să îşi muşte limba, şi nu doar pentru că doctorul Kinlock o privise dezaprobator. Însăşi Lady Jocelyn arătase surprinzător de vulnerabilă, ca un copil lovit, când Sally făcuse acele afirmaţii fără să gândească. Cine ar fi crezut că vrăjitoarea era capabilă de sentimente?

Probabil era supărată doar din cauză că îi fusese insultată demnitatea.

Cu toate acestea, Sally fusese foarte nepoliticoasă faţă de gazda ei. Deşi scuzele nu se numărau printre specialităţile ei, tânăra declară băţos:

— Îmi pare rău pentru ce am spus, Lady Jocelyn. Sunt sigură că David va fi bine îngrijit până când va putea fi mutat. Voi începe să caut un alt loc cât mai repede, ca să nu te deranjăm inutil.

— Nu e nevoie să te grăbeşti. Casa e suficient de mare pentru a

adăposti un regiment întreg, sau cel puţin o companie.

Învăluindu-se în răceala obişnuită, Lady Jocelyn se ridică.

— Domnule doctor, aştept să-mi trimiteţi nota de plată. Veţi lua, desigur, în considerare şi rezultatele obţinute.

Doctorul se uită la Sally.

— Domnişoara Lancaster m-a angajat, şi cred că dânsa intenţionează să se ocupe de plată.

— Nici nu începe vorbă, este responsabilitatea mea.

Îi zâmbi din nou, minunat, doctorului.

Sally trebui să admită că dacă i s-ar fi zâmbit vreodată astfel, până şi ea ar fi fost dispusă să uite numeroasele defecte de caracter ale lui Lady Jocelyn.

Jocelyn se uită la ceasul de pe poliţă.

— E târziu. Îngăduiţi-mi să vă ofer trăsura mea pentru a vă conduce la casele dumneavoastră. Asta dacă nu doreşti să rămâi peste noapte, domnişoară Lancaster.

Ruşinată de remarcile nepoliticoase de mai devreme, Sally refuză.

— Nu e nevoie. Domnul doctor Kinlock spune că David va dormi toată noaptea, iar Morgan va sta cu el. Voi merge pe jos. Nu este departe şi e încă lumină afară.

Nu se mai gândise la slujba ei de câteva ore bune, dar îşi dădu brusc seama că trebuia să facă în aşa fel încât familia Launceston să fie în continuare mulţumită de serviciile ei. Probabil că Lady Jocelyn avea să renunţe la aranjamentul financiar, întrucât nu mai beneficia de văduvia timpurie pe care o dorise. Nu era o problemă. Viaţa lui David merita toate averile din lume, plus că nu i-ar fi fost pe plac o viaţă de huzur.

După o privire rapidă către Sally, Kinlock o contrazise:

— Acceptăm bucuroşi oferta dumneavoastră generoasă, Lady Jocelyn. Voi avea grijă ca domnişoara Lancaster să ajungă acasă în siguranţă. Plecăm de îndată ce chemaţi trăsura.

— Nu este necesar, mormăi Sally în timp ce Lady Jocelyn chema trăsura.

Doctorul chicoti.

— În opinia mea profesională, este necesar. Cât de des consumi coniac?

— Aproape deloc, recunoscu ea. Dar nu sunt deloc cherchelită. Afirmaţia sa plină de demnitate fu subminată de un sughiţ.

Cu ochi scăpărători, Kinlock o apucă ferm de braţ şi o conduse afară către trăsură. Sally urcă şi se afundă recunoscătoare în pernele moi de catifea. Era fără îndoială puţin ameţită şi cu chef de chicoteli. Ce ciudat.

Mai târziu, nu îşi mai aduse aminte despre ce vorbiseră pe drum, sau dacă vorbiseră despre ceva, dar înainte de a ajunge la casa familiei

Launceston, Kinlock îi făcu semn vizitiului să oprească.

Sally se uită pe fereastră, recunoscând o tavernă situată la două străzi de casa angajatorilor săi.

— Nu am ajuns încă.

O luă de mână pentru a o ajuta să coboare.

— Aşa este, dar mâncarea e bună şi intenţionez să te hrănesc bine înainte de a te conduce acasă. Altfel, vei fi concediată pe motiv de beţie şi va fi vina mea.

Avea un ton amuzat, dar cu toate acestea, Sally se simţi jignită.

— Nu sunt beată. Doar… doar puţin veselă. Nu am nevoie de mâncare.

El îi puse mâna pe braţ.

— Poate că dumitale nu îţi e foame, spuse el diplomat, dar mie îmi este. Eşti amabilă să îmi ţii companie, ca să nu mănânc singur?

Când o rugă astfel, nu mai putu să refuze. De fapt, nici nu voia să-l refuze. Era lihnită, dacă stătea să se gândească mai bine.

Taverna era curată, bine întreţinută, cu arome tentante adiind dinspre bucătărie. Proprietarul îl salută pe Kinlock ca pe un prieten vechi şi îi conduse la o masă întunecată, într-un colţ liniştit. Sally dădu gata repede nişte pâine cu brânză, o plăcintă fierbinte cu carne de vită şi ceapă, o budincă de piersici şi cafeaua tare pe care doctorul o obligă să o bea.

După ce termină cafeaua, mărturisi plină de candoare:

— Îmi pare rău că sunt aşa o pacoste, domnule doctor. Trebuie că am fost puţin beată, altfel nu m-aş simţi atât de trează acum.

Interlocutorul ei zâmbi în timp ce felia un măr în opt bucăţi, cu mână de chirurg.

— Bucuria pentru fratele dumitale combinată cu coniacul pe stomacul gol au avut un efect interesant asupra dumitale.

Sally se lăsă pe spătarul înalt de stejar, simţindu-se foarte liniştită.

— Nu cred că am mai mâncat o masă întreagă de când am văzut lista răniţilor după Waterloo.

Primăvara păruse nesfârşită în timp ce Anglia aştepta o bătălie cu monstrul corsican, miraculos întors de pe insula Elba, având alături de el întreaga armată franceză. Citise ziarul din reflex, avidă de orice ştire. Poate că avusese o premoniţie, deoarece nu fusese niciodată atât de îngrijorată în anii în care David luptase în Peninsula Iberică. Când prinsese veste despre rănile sale grave, nu fusese surprinsă. I se făcuse rău, fusese îngrozită, dar nu surprinsă.

Şi apoi începuse aşteptarea…

Amintindu-şi că toate acestea trecuseră acum, adăugă:

— Îmi pare rău că din cauza mea va trebui acum să mergeţi pe jos, când trăsura lui Lady Jocelyn v-ar fi dus până acasă. Locuiţi aproape de spital?

— Nu, am un cabinet la câteva străzi distanţă, pe Harley Street, şi locuiesc în apartamentul de deasupra. Iau masa des aici.

Făcu un cerc într-o picătură vărsată de bere.

— Care e povestea cu însurătoarea fratelui dumitale? Nu cred că e un aranjament obişnuit.

Sally îi relată pe scurt de ce Lady Jocelyn dorise să devină o văduvă bogată şi cum ajunsese să-l ia de soţ pe David. Povestea suna bizar, însă doctorul nu păru deloc şocat.

Ea îşi zise că era nevoie de mult mai mult pentru a-l surprinde pe Ian Kinlock.

Când termină de povestit, el clătină din cap cu o expresie buimacă.

— Biata femeie. Nu-i de mirare că voi două sunteţi la cuţite. Interesele voastre cu privire la starea de sănătate a maiorului erau diametral opuse.

— Mă puteţi învinovăţi că nu m-ar fi mirat dacă ar fi pus punct existenţei sale nedorite?

— Prostii, fetiţo, nici dumneata, la fel ca mine, nu crezi că reprezintă un pericol pentru fratele dumitale, o luă el în derâdere. Nu i-ai văzut expresia când a crezut că murise?

— A părut necăjită, într-adevăr, recunoscu Sally. Probabil se temea că un deces în casă i-ar fi deranjat pe servitori.

— Poate că nu vrea să fie căsătorită cu fratele dumitale, dar el e o persoană plăcută şi ea a părut cu adevărat bucuroasă când a auzit că se va face bine. Va fi amuzant de văzut cum vor rezolva lucrurile.

Permanenta joacă de-a viaţa şi de-a moartea părea să le dea doctorilor un simţ al umorului de-a dreptul morbid.

— Nu mă atrage deloc perspectiva de a o avea cumnată permanentă pe Lady Jocelyn. Este cea mai arogantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Nu e chiar atât de rea, cu toate că face parte dintr-o clasă de pierde-vară inutili. Doctorul felie un al doilea măr, după ce îl termină pe primul. Este chiar o femeie fermecătoare, aş putea spune.

Înţeleaptă, Sally se abţinu de la orice comentarii. Lady Jocelyn nu era genul de persoană asupra căreia să cadă de acord. În aceste condiţii, politica era un subiect de conversaţie mai sigur.

— Aveţi opinii radicale.

— Dacă este radical să-i dispreţuieşti pe oamenii leneşi care nu au făcut vreodată un dram de bine pentru altcineva, presupun că sunt radical. Femei care bârfesc toată ziua şi cheltuiesc pe o singură rochie mai mulţi bani decât vede o familie obişnuită într-un an întreg, bărbaţi a căror idee despre sport se rezumă la a măcelări animale neajutorate şi a-şi cheltui averea pe jocuri de noroc. Medicul zâmbi cu răutate. M-am gândit adeseori că vânătoarea ar fi mult mai corectă

dacă vulpile şi fazanii ar fi înarmaţi şi ar putea riposta.

Sally îşi imagină o vulpe care duce puşca la ochi şi începu să râdă.

— Cu siguranţă ştiu câţiva membri ai clasei superioare cărora le-ar prinde bine o alică în pantaloni.

Rânjetul lui o făcu să realizeze cât de nepotrivită îi fusese remarca. Kinlock era atât de neconvenţional, încât din cauza lui uitase să-şi controleze limbajul. Studie chipul aspru umbrit de claia deasă de păr alb, trăsăturile expresive care puteau reflecta mânia cea mai înverşunată sau compasiunea cea mai blândă. Nu avea să-l poată răsplăti niciodată pentru ceea ce făcuse.

Privirea ei se opri asupra feliilor de măr rămase, pe care el le împinsese la o parte. Uitând din nou să gândească înainte de a deschide gura, întrebă:

— Le mai mâncaţi?

Imediat îi veni să intre sub masă, însă el împinse feliile de măr către ea.

— Ai destule mese de recuperat. Ai slăbit prea mult din cauza grijilor.

O găsea slabă, îşi dădu ea seama în timp ce ronţăia ultimele două felii de măr. Următorul gând fu să se întrebe de ce îi păsa. Spre propria alarmare, constată că i-ar fi plăcut ca el să o privească, de fapt, ca pe o femeie, nu ca pe sora unui pacient.

Îşi spuse că entuziasmul brusc pe care îl simţea se datora intimităţii acestei cine relaxate. În toată viaţa ei de fată bătrână, nu luase niciodată masa singură cu un bărbat arătos ca doctorul, cu excepţia lui David, care fiindu-i frate nu conta.

Desigur, pentru Kinlock, ea era o guvernantă slăbuţă care se îmbătase şi insultase o femeie care transforma bărbaţii în sclavi fascinaţi. Umilită de această idee, înghiţi ultima felie de măr şi se ridică din scaunul de stejar.

— E timpul să mă întorc la familia Launceston.

— Prea bine, ar trebui să plec şi eu.

Când se ridică în picioare, ea văzu că pentru prima dată de când îl întâlnise, medicul părea complet relaxat.

Ei bine, merita să se simtă bine după acea zi de muncă. În timp ce o conducea către casă, Sally îşi zise bucuroasă că în acea seară avea să doarmă mult mai bine decât în ultimele luni.

CAPITOLUL 9

Jocelyn rămase să bea ceai multă vreme după ce doctorul şi Sally Lancaster plecaseră. Mătuşa sa Laura ar fi spus că procopsirea cu un soţ nedorit era răsplata pentru faptele sale nepotrivite. În mare, Jocelyn înclina să-i dea dreptate.

Atrasă de instinct, Isis îi sări în poală şi îşi făcu culcuş, torcând şi împingându-şi capul roşcat în coastele stăpânei sale, într-un acces de afecţiune. Mângâierea blănii lucioase era o metodă bună de calmare a panicii care se acumula ori de câte ori Jocelyn se gândea la faptul că era măritată cu un străin. Un străin agreabil pe care ajunsese să-l placă şi să-l admire, dar un străin. Acest lucru era suficient pentru a o isteriza până şi pe cea mai calmă femeie.

Însănătoşirea ar fi putut să-l transforme pe maior într-un bărbat foarte diferit de cel care îşi aştepta moartea cu demnitate. Nici el nu îşi dăduse acordul pentru o căsătorie de durată, şi ar fi putut fi la fel de supărat că îşi pierduse libertatea de a se însura cu cine ar fi dorit. Poate că exista o femeie pe care el o iubea şi cu care s-ar fi căsătorit dacă nu ar fi apărut rănile aparent mortale suferite la Waterloo.

Divorţul nu intra în discuţie, desigur. Suferise toată viaţa de pe urma scandalului oribil provocat de despărţirea părinţilor săi şi era hotărâtă că nu avea să o ia pe acea cale. Divorţul necesita o decizie din partea Parlamentului şi putea fi acordat numai în urma publicării umilitoare a celor mai intime detalii.

Chiar dacă ar fi fost dispusă să-şi asume întreaga situaţie, era nevoie de o cauză pentru divorţ. Cel mai adesea, motivul era adulterul comis de soţie, ceea ce ea, cu siguranţă, nu intenţiona să facă. Chiar dacă ar fi făcut-o, era posibil ca maiorul Lancaster să nu vrea să divorţeze dacă prefera să fie căsătorit cu o femeie înstărită. Slavă Domnului că semnase documentele prin care renunţa la dreptul asupra bunurilor ei, astfel nu putea să o ducă la faliment.

Dădu din cap. Imaginaţia i-o lua înainte. Poate că David cel sănătos avea să fie diferit de cel aflat în pragul morţii, dar nu îşi putea închipui că avea să se transforme într-un monstru. Era gata să parieze că era un bărbat decent şi onorabil. Dar pur şi simplu nu îl dorea ca soţ.

În cele din urmă Isis sări jos, lovind covorul cu un zgomot înfundat înainte de a-şi vedea de ale ei. Era timpul să se intereseze de starea maiorului.

În camera albastră, Hugh Morgan veghea răbdător la căpătâiul pacientului. Din cauza inciziei de pe spate, maiorul era întins pe burtă, cu respiraţia stabilă şi chipul slab liniştit.

— E bine? şopti Jocelyn din prag.

Valetul se ridică şi se apropie de ea.

— Doarme ca un prunc, milady, o asigură el cu voce joasă.

— Bine. Dând să plece, îşi aminti să întrebe: Iar fratele dumitale? Se simte bine aici?

— O, da. E un alt om, mulţumesc de întrebare. Morgan zâmbi timid. Aţi avut dreptate în legătură cu servitoarele, milady. Se învârt tot timpul pe lângă Rhys, şi asta îi face tare bine.

Acest comentariu îi aduse pe buze zâmbetul de care avea nevoie. Măcar una dintre deciziile sale impulsive avea consecinţe bune.

După o cină solitară, Jocelyn merse la culcare împreună cu neliniştile sale. Încercă să adopte o perspectivă filosofică în legătură cu soţul său. La urma urmei, în o sută de ani aveau să fie morţi; de ce ar mai fi contat toate astea?

Totuşi, se zvârcoli ore întregi înainte de a cădea într-un somn agitat.

Fu trezită de bătăi insistente în uşă. Isis, instalată confortabil în locul său obişnuit de la picioarele patului, îşi ciuli urechile în timp ce Marie intra, purtând o rochie simplă pe care o trăsese pe ea la repezeală.

— Hugh Morgan m-a rugat să vă trezesc. Domnul maior este foarte agitat, milady, iar Morgan e îngrijorat.

— Merg să văd.

Trezită brusc, Jocelyn coborî din pat şi îşi puse halatul pe care i-l ţinea Marie. După ce îşi luă şi papucii, ieşi din cameră, unde Morgan o aştepta cu un sfeşnic luminat.

— Domnul doctor Kinlock a lăsat vreo adresă?

— Da, Lady Jocelyn. A spus să îl chemăm dacă e nevoie.

Îşi legă cordonul halatului în timp ce mergeau grăbiţi prin galerie către camera albastră, flăcările lumânărilor pâlpâind în urma valetului. Era foarte târziu, în miez de noapte.

Sperând să nu fie nevoie să îl deranjeze inutil pe Kinlock, intră în camera maiorului. Se întorsese pe spate şi se răsucea fără putere sub aşternuturi. Jocelyn îşi ţinu respiraţia văzând cum i se mişcau picioarele.

Doar puţin, dar era o mişcare adevărată. Kinlock avusese dreptate – nu era vorba de paralizie. În culmea fericirii, merse lângă pat şi îşi puse mâna pe fruntea lui. Dacă avea febră, ar fi trimis imediat după doctor de teama unei posibile inflamaţii, dar temperatura părea normală.

Agitaţia lui Lancaster se linişti sub atingerea ei.

— Jeanette, mignonne? murmură el cu un accent franţuzesc admirabil.

Stăpâna casei îşi îndepărtă mâna şi rosti înţepată:

— Nu, sunt Jocelyn. O englezoaică decentă, nu una dintre stricatele tale franţuzoaice sau belgience.

Deschise pleoapele. După un moment de confuzie, păru să o recunoască.

— De unde ştii că Jeanette nu era calul meu?

— I-ai spune calului „dragă”?

— Un soldat şi calul său devin foarte dragi unul altuia, declară el serios, dar privirea lui era amuzată.

Ea râse.

— Nu cred că vreau să ştiu mai multe. Expresia ei deveni serioasă. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat? Doctorul Kinlock? Operaţia?

Chipul bărbatului se crispă. Ea îşi dădu seama că îi era teamă să întrebe despre rezultat.

— Operaţia a decurs bine, spuse ea repede. Kinlock spune că te-ai putea recupera complet.

La început rămase atât de nemişcat, încât ea se întrebă dacă o auzise. Apoi, cu faţa schimonosită din cauza efortului, îşi mişcă piciorul drept, ridicând genunchiul câţiva centimetri. Procedă la fel cu stângul.

— Dumnezeule! exclamă el, cu vocea tremurând. E adevărat. Pot să mă mişc. Pot să mă mişc!

Închise ochii înainte să îi scape câteva lacrimi strălucitoare. Înţelegând cât de puternic era afectat, ea se aşeză pe scaunul de alături şi îl luă de mână, apoi li se adresă lui Morgan şi Marie.

— Puteţi pleca acum pentru câteva minute. Morgan, poate vrei să cauţi nişte ceai şi ceva de mâncare.

— Mi-ar plăcea asta, milady, recunoscu el. Schimbă o privire scăpărătoare cu Marie în timp ce ieşeau. Servitorii arareori aveau parte de singurătate, iar ocazia de a lua masa împreună în toiul nopţii era bine-venită.

În timp ce David se chinuia să se obişnuiască cu schimbarea radicală din starea sa de sănătate, Jocelyn repetă calm ceea ce îi spusese doctorul mai devreme.

— Cum te simţi? îl întrebă când deschise din nou ochii.

— În comparaţie cu felul în care m-am simţit de la Waterloo încoace, destul de bine. După standarde normale însă, nu cine ştie ce.

— Ai dureri mari? se interesă ea, zâmbind la auzul toanelor lui.

— Sigur că da! Drept cine mă iei? Privirea îi era puţin tâmpă. Nu din cauza febrei, ci din cauza euforiei datorate miracolelor.

— Domnule maior Lancaster, am impresia că vei deveni foarte dificil acum în convalescenţă.

Jocelyn continuă să-i studieze chipul slab, gândindu-se că mai exista o altă diferenţă, una subtilă. Ochii. Pentru prima dată, ochii verzi păreau aproape normali, pupilele nu mai erau cât o gămălie din

cauza opiului consumat. Probabil că efectul ultimei doze de laudanum trecuse deja. Ridică sticluţa de pe noptieră.

— Kinlock mi-a spus să îţi dau laudanum dacă te trezeşti peste noapte. Ai nevoie de odihnă pentru a te recupera.

— Nu! Braţul său zbură cu o forţă mai mare decât şi-ar fi imaginat că posedă şi îi răsturnă din mână sticluţa, care se vărsă într-o pată de culoare închisă pe covorul oriental.

Tânăra se holbă la el în timp ce mirosul înţepător de cuişoare şi scorţişoară se împrăştia în cameră. Umorul său obişnuit fusese înlocuit de un soi de disperare.

— Îmi pare rău, spuse maiorul cu voce tremurândă. Nu intenţionam să te lovesc. Dar nu mai vreau să iau opiu. Niciodată.

— De ce?

David îşi ordonă gândurile învălmăşite, ştiind că trebuia să o facă pe Jocelyn să înţeleagă, altfel l-ar fi forţat să bea drogul pentru binele său.

— Ţi-a explicat Kinlock că urma să mor de intoxicaţie cu opiu?

Când ea aprobă din cap, continuă.

— Consumul exagerat de opiu distorsionează mintea şi simţurile. Vederea, auzul, mirosul, gândurile – totul se schimbă. Era ca şi cum… ca şi cum mi s-ar fi furat sufletul.

Mai degrabă aş vrea să mor decât să se mai întâmple aşa ceva.

— Chiar ai prefera moartea? întrebă ea încet.

El trase aer în piept, lent şi prelung.

— Nu, exagerez. Presupun că dacă laudanumul ar fi făcut diferenţa între viaţă şi moarte, l-aş fi luat. Dar în seara aceasta, pentru prima dată de săptămâni încoace, nu mai sunt sub influenţa drogului şi mă simt cel mai bine de când obuzul acela de artilerie a explodat lângă mine. Sunt mai puternic. Mai raţional.

— Dar durerea?

Bărbatul îşi încleştă buzele.

— Aş minţi dacă nu aş recunoaşte că simt ca şi cum un tigru încearcă să mă sfâşie în două. Dar chiar şi aşa, prefer asta în locul delirului cauzat de drog.

— Foarte bine, domnule maior, nu te voi forţa să-l iei, deşi nu pot garanta pentru doctorul Kinlock, când va veni să te vadă mâine, spuse ea fără tragere de inimă. Dacă el crede că laudanumul este esenţial pentru însănătoşire, eu însămi te voi ţine când îţi administrează doza.

— Am înţeles, doamnă, murmură el blând, câştigând lupta.

— Dacă nu vrei să dormi, doreşti măcar să mănânci? Trebuie să aduni puteri.

Reflectă câteva clipe.

— Ştii, spuse el mirat, cred că mi-e foame, pentru prima dată de la bătălie încoace.

— Te tentează o pulpă la cuptor cu budincă Yorkshire? Simplul gând îl făcu să saliveze.

— Pe cine trebuie să mituiesc?

— Pregăteşte-te pentru supă, îl dezamăgi ea. Dacă nu-ţi face rău, poate primeşti o omletă, sau puţină cremă de ouă.

El râse, deşi era dureros.

— Te răzbuni fără milă pentru beteşugurile mele, Lady Jocelyn.

Aceasta trase de cordonul clopoţelului. Morgan apăru destul de repede, gâfâind puţin după ce se grăbise în sus pe scări de la bucătărie.

În timp ce comanda mâncarea, David îi admiră profilul. Deşi veşmintele de noapte o acopereau mai mult decât majoritatea rochiilor, aveau totuşi un aer de intimitate care îl atrăgea. Arăta atât de ademenitor încât îi venea să o strângă în braţe.

— Bucătarului nu-i va plăcea că trebuie să se trezească la ora asta, o avertiză valetul.

Jocelyn ridică din sprâncene.

— Dacă monsieur Cherbonnier are ceva de obiectat faţă de condiţiile de muncă din casa mea, transmite-i că nu este obligat să continue să accepte salariul exorbitant pe care i-l plătesc. Mă aştept să fim serviţi în cincisprezece minute. E limpede?

Reprimându-şi zâmbetul, Morgan dădu din cap şi plecă după bucătar.

— Lady Jocelyn, dacă o să ai nevoie vreodată de o slujbă poţi deveni sergent-major, remarcă David. Ai talentul de a băga frica în subordonaţi.

Ea zâmbi, netulburată.

— Servitorii mei duc o viaţă destul de uşoară, cred. Nu păţesc nimic dacă sunt puşi la încercare ocazional.

— Par să fie mulţumiţi.

Şi aşa şi trebuia să fie. Aparenţa rece şi demnă a lui Lady Jocelyn nu putea ascunde căldura şi corectitudinea din interior.

— Doreşti să anunţi pe cineva despre însănătoşire? întrebă ea. Îi voi trimite vorbă lui Richard Dalton dimineaţă, dar cui altcuiva? Sunt sigură că ai rude care s-ar bucura de această veste.

— Fraţii mei nu ar fi deloc interesaţi de continuarea existenţei mele, rosti el fără să gândească.

— Ai fraţi? întrebă ea surprinsă. Înţelesesem că sora ta ar rămâne singură pe lume dacă ai muri.

Nevrând ca ea să creadă că minţise, îi explică fără tragere de inimă:

— Eu şi Sally avem trei fraţi vitregi mai în vârstă. De cele mai multe ori încercăm să pretindem că nu există. Mama mea a fost cea de-a doua soţie, mult mai tânără decât tata. Fiii lui din prima căsătorie

o dispreţuiau pentru că nu era bogată şi le era inferioară, după standardele lor. Nu îndrăzneau să o insulte în faţa tatălui nostru, astfel că îşi vărsau resentimentele asupra mea şi a lui Sally. Zâmbi fără chef. Am învăţat să mă bat la o vârstă fragedă, o abilitate foarte utilă. După moartea tatălui meu, cel mai mare dintre fii ne-a aruncat pe noi trei afară din casa familiei.

— Ce comportament vrednic de dispreţ, să faci aşa ceva soţiei tatălui tău şi propriilor fraţi! exclamă Jocelyn. Tatăl vostru nu v-a lăsat nimic?

— Era un cărturar naiv care presupunea, în mod eronat, că moştenitorul lui avea să se îngrijească de noi. Din fericire, mama a avut dreptul la o mică parte din moştenire. A fost suficient pentru o căsuţă şi o educaţie decentă pentru mine şi Sally. Se gândi nostalgic la casă, unde îşi petrecuse cele mai fericite zile din viaţă. Veniturile au dispărut odată cu moartea ei, desigur, dar atunci eram deja în armată şi Sally aproape terminase şcoala. Ne-am descurcat destul de bine.

— Nu-i de mirare că sunteţi atât de apropiaţi.

— Din copilărie am fost cei mai buni prieteni. Ne jucam împreună şi învăţam împreună. Zâmbi. Era chiar mai amuzantă decât poneiul meu.

— Am vrut întotdeauna un frate sau o soră, mărturisi ea, părând invidioasă.

— Ţi i-aş oferi pe fraţii mei vitregi, dar mă îndoiesc că te-ai înţelege cu ei. Nici măcar între ei nu se înţeleg. Sunt puşi pe harţă de când îi ştiu şi nu cred să se fi schimbat.

De imaturitate se putea scăpa, dar nu şi de răutatea înnăscută care îi caracteriza pe fraţii săi mai mari.

— Probabil că le vine de la mama lor, întrucât nu seamănă deloc cu tatăl nostru.

— Înţeleg de ce sora ta nu dorea să apeleze la ei în caz de nevoie. Jocelyn îşi încordă gura. Trădările din partea familiei sunt cele mai crude, îmi imaginez.

El se întrebă a cui trădare îi întunecase privirea. Poate se gândea la tatăl ei, care căutase să îi conducă viaţa din mormânt.

— Păcat că nu ne putem alege familia aşa cum ne alegem prietenii.

— Şi familia mea are parte de rufe murdare, spuse ea, făcând haz de necaz. Dacă nu aş fi fost atât de supărată pe felul în care mătuşa mea Elvira râvnea la casa asta, poate nu mi-ar fi trecut prin cap o astfel de… căsătorie impulsivă.

David respiră pronunţat. Vorbele ei îi aduseseră aminte că intimitatea acestui interludiu nocturn era doar o iluzie, între ei nu era nimic decât un contract menit a fi respectat şi care trebuia să se încheie în maximum câteva săptămâni. În schimb, niciunul dintre ei

nu se afla în situaţia pe care şi-o dorise.

Deşi ştia că trebuiau să discute subiectul cât de curând, era mult prea obosit ca să-l discute în momentul acela.

— Nu-ţi face griji, Lady Jocelyn. Cred că această… căsătorie neintenţionată poate fi rezolvată fără a ne provoca daune vreunuia dintre noi.

Ea păru aproape jignitor de încântată.

— Serios? Cum?

Înainte de a apuca el să răspundă, Morgan intră în încăpere cu o tavă. Înfrânându-şi curiozitatea, Jocelyn spuse:

— Putem vorbi despre asta mâine. Sau, mai bine zis, azi, mai târziu. Acum e timpul să mănânci.

Deşi tava cu picioare era făcută special pentru a fi folosită în pat, în această situaţie utilizarea ei se dovedi a fi complicată. Puţinele puteri pe care David le poseda fuseseră consumate în conversaţia cu Jocelyn.

Când încercă să ducă o lingură cu supă de pui la gură, mâna lui fu atât de slabă şi greu de controlat încât se prăbuşi pe tavă. Valetul fusese deja trimis înapoi să-şi continue şi el masa, astfel că Jocelyn însăşi luă lingura şi o cufundă în bol.

— N-ar trebui să faci asta, protestă el.

— Nu crezi că mă descurc cum trebuie? întrebă ea, privindu-l cu reproş.

— Ştii că nu asta am vrut să spun.

Înainte să mai adauge ceva, îl opri vârându-i lingura în gură. El înghiţi încet, savurând aromele şi texturile. Nicio altă supă nu avusese un gust atât de bun.

— Nu se cade să faci pe servitoarea pentru mine.

Dădu din cap cu tristeţe.

— Doar pentru că am un titlu, toţi cred că nu sunt bună la nimic. Poate ar trebui să-mi spui Jocelyn.

Când bolnavul deschise gura ca să răspundă, ea îi îndesă din nou lingura.

— Asta ar trebui să elimine respectul exagerat.

Cu gura plină, el nu putu decât să-şi dea ochii peste cap. Drept răspuns, primi un chicotit. După ce înghiţi, constată:

— Eşti foarte pricepută. Ai mai îngrijit pe cineva până acum?

Zâmbetul ei pieri. Privi în jos, cufundând lingura în bol cu grijă exagerată.

— L-am îngrijit pe tatăl meu în ultimele săptămâni de boală. Fusese întotdeauna robust şi plin de energie şi a fost un pacient îngrozitor. Cel mai bine se purta când eram eu cu el.

Şi în schimbul devotamentului fiicei sale, contele lăsase acel testament revoltător. Nu era de mirare că se simţea trădată.

Nu ar fi putut termina pulpa la cuptor sau budinca Yorkshire. Nu termină nici măcar bolul cu supă înainte ca stomacul său micşorat să decidă că era sătul.

— Îmi pare rău, spuse el, uitându-se cu regret la celelalte farfurii acoperite. Nu mai pot mânca nimic altceva.

Ea râânji.

— Nici nu mă aşteptam. Ca să fiu sinceră, am comandat omleta şi crema de ouă pentru mine. Trezită în toiul nopţii, mi s-a făcut foame.

Ridică tava şi o puse deoparte, apoi mâncă repede omleta. David se minună cu câtă poftă mânca. Era oare adevărat că femeia care se bucura de mâncare avea pofte la fel de năvalnice şi în alte domenii? Era un gând agreabil de digerat în timp ce aluneca în primul somn natural după mai multe săptămâni.

În starea aceea confuză de semitrezie, i se păru că mâna lui Jocelyn îi mângâia părul, dar cu siguranţă fusese doar o urmă întârziată a delirului…

CAPITOLUL 10

Jocelyn presupusese că într-o săptămână maiorul Lancaster avea să fie imposibil de ţinut la pat, dar se înşelase. Chiar a doua zi trecu pe la el prin cameră şi îl găsi în şezut pe marginea patului, în timp ce Morgan îl ajuta să îşi tragă halatul peste cămaşa de noapte.

— Domnule maior Lancaster! exclamă ea. Ţi-ai ieşit din minţi?

— După micul dejun, a insistat să se ridice, milady, se lamentă Morgan. A refuzat să mă asculte.

Poate că exista o asemănare între maior şi sora sa, dincolo de culoarea ochilor, îşi spuse ea sec.

Nu se decise dacă să fie impresionată, alarmată sau amuzată de hotărârea lui.

— Kinlock va face drob din măruntaiele tale dacă nu dai dovadă de raţiune, domnule maior. Adu-ţi aminte că în urmă cu douăzeci şi patru de ore erai pe moarte.

El îi zâmbi strâmb.

— Dacă vrei să-ţi spun Jocelyn, va trebui să-mi spui David.

Cuvintele erau vesele, dar vocea îi era chinuită, iar faţa strălucea de transpiraţie.

Părându-i-se că nu arăta prea bine, se apropie de el şi îi puse mâna pe frunte.

— S-a inflamat rana?

O opri ridicând mâna.

— Nu… nu am febră. Kinlock m-a avertizat că va exista o reacţie din cauza lipsei de opiu. Începe.

Ea se încruntă.

— N-ar fi mai bine să continui să iei laudanum până când te mai întremezi? Deocamdată îţi ajunge chinul recuperării după operaţie.

— Cu cât iau mai mult opiu, cu atât îmi va fi mai greu să mă las, spuse el încordat. Vreau să o fac acum, înainte să se agraveze dependenţa.

Ea ezită, înţelegându-i punctul de vedere, dar amintindu-şi limpede cât de aproape de moarte fusese în ziua precedentă.

Observându-i îndoiala, el îi susţinu privirea. Pupilele i se dilatară făcând ca ochii să-i pară complet negri.

— Jocelyn. Te rog să ai încredere în mine că ştiu cât pot suporta.

Merita demnitatea de a fi tratat asemenea unui bărbat, nu unui copil.

— Foarte bine. Doar… nu-ţi supraestima puterea, pentru ca munca lui Kinlock să nu fi fost în zadar.

— Nu o voi face. Inspiră cutremurându-se. Aş… aş prefera să mă

laşi acum. Renunţarea la droguri nu e un proces plăcut. Nu vreau să mă vezi în cea mai proastă stare.

Şi ea ar fi simţit la fel în locul lui; era bine ca momentele de tulburare să fie petrecute în intimitate.

— Foarte bine. Se uită spre valet. Să mă anunţi imediat dacă te îngrijorează starea domnului maior, Morgan.

— Aşa voi face, milady.

Ochii tânărului galez confirmau că era conştient de responsabilitatea pe care o purta. Ciudat, lucra pentru ea de mai bine de un an, iar Jocelyn nu bănuise niciodată de câtă grijă şi compasiune adâncă era capabil. Viaţa cotidiană liniştită nu necesita manifestarea unor astfel de calităţi, îşi zise ea.

— Mulţumesc, Jocelyn. Pentru… tot, îi şopti maiorul în timp ce ieşea din cameră.

Spera să nu aibă motive de a regreta că îi permisese să treacă prin iad după bunul lui plac.

Expiră relaxat după ce Jocelyn ieşi, ştiind că îşi câştigase un aliat formidabil.

— Este o femeie deosebită, care ştie când să nu se contrazică.

— E cu adevărat deosebită, domnule maior, confirmă Morgan cu înflăcărare.

David se uită la valet, întrebându-se dacă era îndrăgostit de frumoasa lui stăpână. Nu, nu era dragoste romantică în ochii lui, ci devotament faţă de o femeie căreia îi purta un adânc respect. Deşi salariul era cel care comanda sarcinile servitorului, era nevoie de caracter pentru a inspira loialitate adevărată.

Îl trecu un fior. Ştiind ce-l aştepta, spuse:

— Ajută-mă să mă aşez pe scaun, te rog.

— Nu ar fi mai bine să vă întindeţi, domnule?

— Mai târziu. Aş prefera să trec prin asta în poziţie verticală, atâta timp cât pot îndura.

Valetul îl apucă de un braţ şi îl ajută să se ridice. Picioarele sale slăbite aproape se prăbuşiră sub greutatea lui, iar la început se bălăbăni ameţit. Fără ajutorul lui Morgan ar fi căzut grămadă pe podea.

Când îşi reveni din ameţeală, reuşi să facă trei paşi împleticiţi până la scaun, cu ajutor considerabil din partea lui Morgan. Se prăbuşi în scaun şi îşi lăsă capul pe spătar, cu membrele tremurându-i şi simţind o durere sfâşietoare în zona inciziei. Dar cel puţin, slavă Domnului, nu mai stătea în pat, neajutorat precum un pisoi.

Să stea pe scaun, neajutorat precum un pisoi, i se păru un progres enorm.

Jocelyn îi trimisese vorbă lui Richard Dalton despre starea de sănătate a maiorului, însă mesagerul trecu pe lângă el pe drum, iar

căpitanul ajunse către amiază fără să fi aflat despre însănătoşirea miraculoasă. Prea discret pentru a-i spune chiar el vestea, Dudley îl lăsă pe Richard în camera de zi şi o anunţă pe Jocelyn despre sosirea vizitatorului.

Îl găsi pe Richard lângă fereastră, alb la încheieturi din cauza cârjelor.

Temându-se de ce era mai rău, aşa cum făcuse ea cu o zi înainte, o întrebă, cu chipul crispat:

— David a…?

— Richard, se simte mult, mult mai bine, spuse ea repede. A fost operat ieri şi doctorul crede că are toate şansele să se recupereze complet.

Richard făcu ochii mari.

— David va trăi?

— Cu puţin noroc, va fi ca nou.

Căpitanul se întoarse cu faţa spre fereastră şi se holbă afară, cu umerii rigizi. Pentru a-i da timp să se reculeagă, stăpâna casei o luă în braţe pe Isis, care o urmase din birou. Pisica putea absorbi mângâieri nesfârşite.

Când Richard vorbi în cele din urmă, vocea sa fu atât de joasă încât abia se auzi.

— Când majordomul m-a condus aici, eram sigur că ai să-mi spui că David a murit peste noapte. Nu… nu îţi poţi imagina ce înseamnă asta. Când au murit atâţia, să ştii că măcar un prieten va supravieţui, sfidând sorţii potrivnici.

— Cred că am o vagă idee, murmură Jocelyn.

Richard se întoarse către ea.

— Ce va însemna asta pentru tine?

— Sincer, nu ştiu, spuse ea ironic. Dar sper ca, spre deosebire de Sally Lancaster, tu să nu mă suspectezi de dorinţa de a-i strecura lui David otravă în supă.

— Sally n-a spus aşa ceva!

— A făcut o aluzie destul de evidentă. Jocelyn o scărpină pe Isis sub bărbie şi felina toarse drept mulţumire. Ca să fiu sinceră, era beată când a spus-o şi probabil nu a vorbit serios.

— Dacă ai avea de gând să omori pe cineva, presupun că ar fi într-un mod foarte direct, probabil cu pistolul pe Bond Street. Nu otravă, explică Richard cu un rânjet care îl făcu să pară mult mai tânăr, aşa cum arăta când se întâlniseră prima dată în Spania.

— Ar fi păcat să-mi irosesc talentul la tir, admise ea.

Richard îşi aranjă cârjele.

— David se simte suficient de bine pentru a primi vizitatori?

— Întrucât eu sunt doar o femeie plăpândă, m-a scos afară din cameră azi-dimineaţă, dar cred că se va bucura să te vadă.

În timp ce părăseau camera de zi, ea îi repetă ce îi spusese Kinlock.

— Deci opiul aproape l-a băgat în groapă, exclamă Richard uimit. Dumnezeule, când mă gândesc cât de mult i-am dat doar eu!

— Toată lumea, inclusiv David, credea că îi face bine. Dar acum că ştie, refuză complet să mai ia laudanum, îl privi îngrijorată. Ştii ceva despre dependenţa de opiu? Mi-e teamă că îşi pune în pericol sănătatea renunţând brusc.

— În Spania, unul dintre ofiţerii noştri a devenit dependent în urma unei răni grave. Nu a fost în stare să se lase, oricât de mult a încercat. Starea lui nu era de invidiat, spuse căpitanul fără ocolişuri. Faptul că a fost martor la aşa ceva i-a influenţat cu siguranţă hotărârea de a renunţa cât mai repede la drog. Dar nu este iresponsabil. Nu ar insista să facă ceva nesăbuit acum când este atât de aproape de vindecare.

Trebuia să spere că Richard avea dreptate.

— Mi s-a spus că ai mai fost ieri aici, deci ştii să ajungi la camera lui. Poţi să îl vizitezi oricând doreşti şi să stai cât timp doreşti. Sunt sigură că prezenţa ta îi va grăbi însănătoşirea.

Înţelegându-i aluzia nerostită, zâmbi cu căldură.

— Iar casa aceasta e un loc mult mai plăcut decât spitalul. Mulţumesc, Lady Jocelyn.

Presupunând că nu şi-ar fi dorit să fie văzut chinuindu-se pe scările lungi până la al doilea etaj, tânăra o puse pe Isis pe umăr şi se întoarse în birou. Avea de scris scrisori. Laura Kirkpatrick avea să fie încântată de vestea însănătoşirii maiorului Lancaster. Iar cealaltă mătuşă a ei, Lady Cromarty, avea să se înfurie cumplit aflând că averea nepoatei ei îi scăpase pentru totdeauna. Păcat că Jocelyn nu putea să fie de faţă pentru a-i vedea reacţia. Tocmai sigila scrisoarea adresată Laurei când apăru Dudley.

— Doamnele Halliwell sunt aici, milady.

Doamnele Halliwell? La naiba, în vâltoarea atâtor drame uitase că era una dintre zilele ei de primire. Aveau să vină mai puţini vizitatori decât în timpul „sezonului”, dar tot trebuia să fie fermecătoare preţ de câteva ore. Nu avea să fie uşor azi.

Strângând uşor din dinţi, ieşi să le întâmpine pe doamnele Halliwell, trei fete bătrâne inofensive, dar uşor zăpăcite, cărora le plăcea să lase propoziţiile neterminate şi să povestească lucruri fără noimă. Timpul trecea foarte greu. Desigur, le oferi ceai, prăjituri şi poveşti amuzante cu o uşurinţă exersată, dar în interior era extrem de neliniştită. Cum se descurca David? Oare cedase din cauza eforturilor prea mari? Suferea chinuri îngrozitoare din cauza renunţării la drog?

Bucuroasă după plecarea ultimului cuplu, îi spuse lui Dudley să nu primească posibili întârziaţi şi urcă la etaj pentru a vedea ce se

întâmplă. La bătaia ei în uşă i se răspunse vesel „Intră”.

Se conformă, găsindu-i pe domni în mijlocul unui joc de cărţi. Hugh şi Rhys Morgan li se alăturaseră lui Richard Dalton şi David în jurul mesei, iar jocul era în toi. Doar Richard îi acceptă prezenţa cu dezinvoltură.

Hugh sări în picioare, în timp ce Rhys plecă privirea cu o timiditate paralizantă. David, afundat în singurul fotoliu, îi aruncă un zâmbet. Arăta de parcă trebuia să stea întins în pat, însă lumina trepidantă din privirea sa sugera că nu ar fi putut să se odihnească.

Suspectându-l pe Richard că ar fi pornit jocul ca metodă de a-i distrage atenţia lui David de la nefericirea lui, spuse cu reproş prefăcut:

— Îmi imaginam tot felul de dezastre! în schimb, dumneavoastră, domnilor, vă amuzaţi în timp ce eu făceam pe gazda pentru jumătate din plicticoasele Londrei.

— Îmi cer scuze, milady, dar maiorul Lancaster a insistat să mă alătur jocului dacă stau în cameră, se bâlbâi Morgan.

— Domnule maior, mă tem că îmi corupi servitorii, îl mustră ea tot cu voce blândă.

— Dimpotrivă, răspunse el pe acelaşi ton, în ciuda mâinilor tremurânde, particip la o lecţie bine-venită despre aspectele negative ale jocului de cărţi. Să nu joci niciodată cu Richard, Lady Jocelyn. Punem gaj clădiri şi deja are în posesie Horse Guards, Carlton House, catedrala St. Paul şi Westminster Abbey.

— Cine a câştigat spitalul York? întrebă ea cu interes.

— Nimeni nu l-a vrut, spuse Rhys, apoi se înroşi până la urechi.

Se bucură să vadă cât de fericit şi sănătos arăta caporalul, faţă de când era internat.

Poate că trebuia să transforme Cromarty House într-un adăpost pentru convalescenţi, din moment ce soldaţii răniţi păreau să înflorească aici.

— E clar că nu e un loc potrivit pentru o biată femeie. Vă doresc distracţie plăcută, domnilor. Voi cere să vi se aducă răcoritoare.

Se retrase, gândindu-se că începea să înţeleagă tovărăşia de arme şi felul cum cei care luptaseră împreună îşi purtau de grijă unul altuia. Exista o legătură tangibilă între cei trei soldaţi, deşi doi dintre ei erau ofiţeri şi prieteni vechi, în timp ce al treilea era un soldat obişnuit, necunoscut.

Un individ demodat, probabil Samuel Johnson, spusese odată că oricărui bărbat îi părea rău dacă nu fusese soldat. Nu înţelesese această remarcă până atunci, dar acum avea o vagă bănuială ce voia să însemne.

Ce păcat că bărbaţii nu puteau găsi aceeaşi satisfacţie fără să se omoare între ei.

Tânjesc după drog, tremur, transpir şi Dumnezeu mai ştie ce… David îşi dădu seama că nu mai putea să pretindă că era atent la jocul de cărţi. În loc de inimi şi frunze, vedea modele mişcătoare ce nu stăteau pe loc suficient pentru a le putea defini. Timpul încetini până când îşi pierdu orice urmă de sens. Cândva, demult, Lady Jocelyn făcuse o vizită amuzată. La scurtă vreme după aceea apăruse mâncarea. Pofta pe care o avusese pe timp de noapte dispăruse şi nu putea nici să bea, nici să mănânce.

După ce tovarăşii săi terminară o masă uşoară, le spuse cu o voce care îi suna metalic:

— Îmi pare rău, domnilor, e timpul să mă retrag din joc. Transpiraţia îi picura din palme, pătând cărţile în timp ce le punea pe masă, iar pe mâini i se făcu pielea de găină. Cu un efort suprem, reuşi să adauge: Richard, va trebui să câştigi Turnul Londrei cu altă ocazie.

— Mai bine. Nu mi-aş putea permite să-l întreţin. Vocea lui Richard suna minunat de liniştitor şi mai mult ca sigur mâna lui era cea care-i încălzea umărul lui David. Dar la fel de sigur, Hugh îl mută în patul său extraordinar de moale. Nici Richard, nici caporalul nu ar fi fost de prea mare ajutor cu cârjele lor.

Se întinse tremurând în timp ce aşternuturile se umezeau de la sudoare. Timpul ar fi trecut mai repede dacă ar fi putut să doarmă, dar avea un nod în stomac şi mintea lui hoinărea într-un vis aproape real, în care împrejurimile din prezent se amestecau cu trecutul şi cu cele mai negre coşmaruri pe care le trăise, la fel de vii ca şi prima dată când trecuse prin ele.

Apăru Sally, cu chipul îngrijorat chiar şi după ce o asigură că era bine şi că nu era nevoie să rămână. Şi Kinlock era acolo, încruntându-se din cauza frecvenţei pulsului şi spunând că era un mare nesăbuit. Ameţit, David recunoscu, dar argumentă că din moment ce oricum era deja abstinent de o vreme bună, nu ar avea rost să risipească suferinţa trăită, doar pentru a trece din nou prin ea.

Probabil că logica sa funcţionă – Kinlock nu îl forţă să ia laudanum. Era un om rezonabil, pentru un doctor.

Trecură ore în şir, timp în care muşchii săi se convulsionau de durere şi continuă să tremure de frig indiferent câte pături îi aducea Hugh. Târziu în noapte, aproape cedă. Pofta pentru acea amorţeală de catifea era atât de puternică, îl consuma atât de tare, încât îşi îngropă faţa în perne pentru a nu implora să i se dea laudanum. Doar puţin, pentru a-i alina durerea din oase şi muşchi.

Cineva îi tamponă faţa cu apă rece şi, după mirosul de iasomie, o recunoscu pe Lady Jocelyn. Încercă să se întoarcă, să-i spună că nu ar fi trebuit să fie acolo, dar vocea sa fermă îi spuse să nu-şi facă griji. Era o femeie hotărâtă soţia sa. Soţie? Imposibil. Din păcate, imposibil.

Depresia neagră care se pogorî asupra lui îl afundă într-un

întuneric nesfârşit. Poate că era noapte, sau poate că soarele murise. Îşi aţinti privirea asupra unei lumânări, sigur că dacă ar fi clipit, nu avea să mai zărească niciodată lumina.

Veniră zorile, dovadă tangibilă a faptului că timpul trecea cu adevărat. Rezistase atât de mult, putea să îndure şi mai departe.

Mintea sa evoca viziuni febrile ale câmpiilor spaniole în flăcări, strălucind într-o nuanţă vie de maro, spărgându-se apoi în ţăndări galbene sub impactul unor picături de ploaie monstruoase. Apoi se estompară într-o revărsare bruscă de monezi zornăitoare, părăsind îndrăgitele dealuri verzi din Hereford, dealuri pe care nu le văzuse de douăzeci de ani.

Avea doisprezece ani, urmele ultimei bătăi încasate de la unul dintre fraţii săi erau încă vizibile, când vizitiul venise după el, Sally şi mama sa. Deşi iubise Westholme la fel de mult cât îşi urâse fraţii, refuzase să se uite în urmă, de teamă să nu-l vadă cineva şi să creadă că era un semn de slăbiciune.

Se dădu jos din pat şi se apropie împleticit de fereastră, convins că afară avea să vadă Westholme, dar Hugh Morgan îl prinse. Deşi se zbătu disperat, convins că salvarea era foarte aproape, numai să o poată ajunge, nu se putu împotrivi forţei blânde a tânărului galez.

Era din nou întins. Dacă ar fi putut adormi…

CAPITOLUL 11

Timp de două zile şi jumătate, durerea maiorului Lancaster radie în întreaga casă. Nervii lui Jocelyn cedară din cauza stresului. Deşi David o rugase să nu se apropie, stătea adesea cu el, întrucât oricum nu părea să îi conştientizeze prezenţa. Hugh Morgan preluă marea majoritate a sarcinilor de infirmier, dar Jocelyn, Sally şi Rhys făceau şi ei cu rândul, pentru a-i îngădui să se odihnească. Deşi stăpâna casei se oferi să angajeze pe altcineva care să stea la căpătâiul bolnavului, valetul refuză, spunând că se descurca singur fără probleme.

Cât timp aveau să dureze chinurile? îl întrebase pe Kinlock, dar acesta nu-i putuse oferi un răspuns clar. Depindea de cât de puternică fusese dependenţa lui David. În cel mai rău caz, în jur de cinci, şase zile. Cu puţin noroc, avea să dureze mai puţin.

Fu o uşurare să iasă din casă pentru o cină restrânsă la care promisese solemn că avea să ia parte. („Draga mea Lady Jocelyn, vor fi doar cunoştinţele îngrozitoare ale soţului meu. Pur şi simplu am nevoie de cineva care să aducă un strop de farmec!") Se întrebă cu regret dacă gazda ei primise stropul de farmec la care sperase. Rochia de tafta verde strălucitor a lui Jocelyn fusese probabil mai plină de viaţă decât femeia care o purta.

Cu toate acestea, ieşirea i-a priit. În timpul serii, a reuşit de câteva ori să nu se gândească la maiorul suferind, chiar şi câte treizeci de secunde în şir.

Era trecut de ora unu a dimineţii când s-a întors şi a făcut semn trăsurii că poate să plece, după ce vizitiul o urmărise cu privirea până când o văzuse în siguranţă. Le spusese servitorilor să nu o aştepte. Ca de obicei, fusese nevoită să se certe cu ei. De la majordom la subrete, servitorii păreau să o considere incapabilă să răsucească o cheie în uşă sau să se dezbrace singură.

Nici unuia nu îi trecuse prin cap că uneori prefera să fie singură.

Oprindu-se în capul scărilor, privirea ei absentă căzu asupra uşii de la salon, reamintindu-i de scena neplăcută care se petrecuse acolo mai devreme. Avusese încă o confruntare cu cumnata sa. Sally ceruse ca fratelui ei să i se dea laudanum, pentru ca mintea lui să nu o ia razna, sau inima să nu-i cedeze din cauza efortului.

Jocelyn îi înţelegea îngrijorarea; mai mult, o împărtăşea. Dar cealaltă femeie nu fusese prezentă când David spărsese sticla de laudanum ca să alunge ispita. Nu auzise disperarea din vocea sa.

În loc să încerce să explice un lucru atât de profund personal, Jocelyn menţionase doar că David era un om în toată firea şi că deciziile sale trebuiau respectate. Sally o acuzase din nou că spera ca

David să moară, cuvintele ieşind din ea ca viespile din cuib. Cu ochii întunecaţi de teamă în spatele furiei, Sally se retrăsese abia când Richard îi luase partea lui Jocelyn.

Jocelyn se trezi că strângea balustrada atât de tare, încât pe degete îi rămaseră urme de la frunzele de acantă sculptate. Cu efort, îi dădu drumul şi începu să urce cele două etaje de trepte.

Ciudat cât de tăcută era casa la acea oră, cu foaierul întunecat, înalt de trei etaje, luminat doar de lămpile de pe palier. Era posibil aproape să creadă că locuia acolo singură, nu împreună cu alţi zece oameni.

Unsprezece, cu tot cu proaspătul său soţ.

Ajunse la etajul cu dormitoare şi traversă galeria către camera sa. Dintr-odată văzu o umbră, un contur mai întunecat în noapte, mergând în faţa ei. Înlemni, cu pulsul ridicat, întrebându-se dacă îi călcase vreun hoţ. Dar nu, silueta instabilă îi aparţinea celui care-i acaparase gândurile în acele ultime zile. Maiorul Lancaster păşea nesigur, cu o mână pe balustrada care împrejmuia galeria pentru a-i proteja pe locuitorii casei de plonjeul letal până în foaierul de jos.

Ea îl privi, uimită că ajunsese singur până acolo. Probabil că Hugh Morgan, epuizat, adormise în timpul veghii, iar maiorul ieşise fără să-l trezească. Pentru numele lui Dumnezeu, valetul trebuia să fi chemat pe cineva să îi ţină locul. Devotamentul era de apreciat, dar şi judecata sănătoasă era importantă.

Încălţată în papucii din piele de ied, al căror zgomot era înăbuşit de covor, se apropie de el.

— Domnule maior Lancaster, chiar trebuie să vă întoarceţi în pat.

Se întoarse la auzul numelui său. Privirea lui era goală, ca şi cum ar fi umblat în somn. Ea oftă, pierzându-şi din speranţa că trecuse de perioada de sevraj.

— Haide, spuse ea, cu vocea joasă, dar fermă, ca şi cum ar fi fost un copil încăpăţânat. Trebuie să te întorci în pat.

— Cine… cine e acolo? îşi rotea capul, încercând să o repereze în umbră, cu privirea neclară.

— Jocelyn.

Liniştit să-i audă vocea, se apropie de ea, dar paşii clătinaţi îl trimiseră direct în balustrada care înconjura galeria. Jocelyn îşi ţinu respiraţia, îngrozită, în timp ce trunchiul dezechilibrat al lui David se balansă în exterior, deasupra podelei de marmură de dedesubt.

Înnebunită de spaimă, alergă până la el şi îl cuprinse cu braţele, folosindu-se de elan pentru a-l îndepărta de balustrada periculoasă. Bărbatul respiră greoi şi se poticni înapoi din cauza impactului neaşteptat, iar împreună se clătinară de-a lungul galeriei şi se izbiră de perete. Când el ezită, gata să cadă, ea îşi întări strânsoarea, profitând de faptul că era ţintuit între ea şi perete.

Era atât de slab încât îi puteai număra coastele prin halatul albastru, şi ea îi simţi inima bătând, însă trupul părea surprinzător de solid. Şi înalt. Văzându-l întins în pat, nu îşi dăduse seama cât era de înalt. Avea peste un metru optzeci şi umeri foarte laţi.

În timp ce Jocelyn îşi trăgea sufletul, braţele lui o cuprinseră cu putere, iar David murmură plăcut surprins:

— Jeanette!

— Nu sunt Jean… îşi ridică privirea pentru a-i corecta falsa impresie, însă buzele lui le acoperiră pe-ale ei.

Scoase un strigăt gâtuit, surprinsă de senzualitatea absolută şi neinhibată a îmbrăţişării. Limbile lor se atinseră, cât se poate de erotic, iar mâna lui mare şi caldă alunecă mângâindu-i braţul gol. Se simţi… fermecată. Iubită. Dorită.

Genunchii ei se înmuiară şi se agăţă de el, peretele sprijinindu-i pe amândoi. Din pură curiozitate, Jocelyn le permisese ocazional pretendenţilor să-i fure câte un sărut şi descoperise mulţumită că nu simţise mare lucru.

Valsul cu Candover fusese cu mult mai provocator decât orice sărut. Până în acea clipă, când intensitatea înfierbântată a buzelor soldatului şterse trecutul şi viitorul, lăsând doar prezentul torid.

Oare aşa se simţise mama ei când o cuprinsese pofta trupească, transformând-o într-o prostituată fără niciun alt gând decât propriile nevoi egoiste?

Gândul o revoltă, făcând-o să-şi conştientizeze violent propria situaţie. Fusese tentată să se tragă la o parte şi să-l lase pe bietul om să se prăbuşească pe podea, dar se limită la a întoarce capul şi a-i spune cu cea mai aristocratică voce de care era în stare:

— Domnule maior Lancaster, controlează-te!

Strânsoarea lui slăbi, iar David clipi uitându-se la ea, ca şi trezit din somn.

— Dumnezeule mare! exclamă el, realizând că trupurile lor se atingeau. Îmi… îmi pare rău. Se pare că… m-am purtat necuvenit.

— Aşa este.

— Şi îmi mai pare rău că nu am apreciat fapta mea necuvenită în timp ce o săvârşeam, spuse el înăbuşindu-şi râsul.

Chiar avea cel mai îngrozitor simţ al umorului, dar era greu să fie severă cu un bărbat cât timp braţele ei erau încolăcite în jurul lui. Se mulţumi să-l dojenească:

— De ce hoinăreşti la ora asta? Şi într-o casă plină de servitori, de ce se petrece într-o singurătate absolută această mică dramă?

El se încruntă, reflectând serios la întrebarea ei.

— Poate că toată lumea doarme? Cred că e foarte târziu.

Oftă uşurată. Claritatea gândirii sale indica faptul că sevrajul se terminase, iar el supravieţuise.

— O observaţie profundă, domnule maior. Mă bucur să te văd din nou printre cei vii.

Şi acum, ce era de făcut? Ar fi putut striga până când cineva s-ar fi trezit şi ar fi venit să îl ajute pe maior să se întoarcă în pat, dar nu era sigură cât timp mai putea să-i susţină greutatea, iar camera lui se afla în celălalt capăt al galeriei. Uşa dormitorului ei era la doar câţiva paşi.

— Cu ajutorul meu, crezi că poţi ajunge în camera alăturată?

Cu grijă, se împinse de la perete. După o clătinare alarmantă, îşi recăpătă echilibrul.

— Cred că da.

Destul de stângaci, se rearanjară, braţul lui stâng pe după umerii ei, apoi se împleticiră până la camera lui Jocelyn, maiorul deschizând uşa cu mâna liberă. Lumina blândă a unei lămpi îi ghidă prin cameră. Rotindu-l astfel încât să stea cu spatele la pat, Jocelyn îi dădu drumul şi lăsă gravitaţia să-şi facă treaba. El se prăbuşi pe pat asemenea unei marionete ale cărei sfori fuseseră tăiate, cu picioarele atârnând pe marginea saltelei.

Se întoarse şi îl văzu tremurând din cauza efortului depus, dar reuşind să-i zâmbească.

— Se pare că îţi sunt, din nou, dator.

— Nu-ţi face probleme, domnule maior. Jocelyn îi ridică picioarele peste aşternuturi şi îl ajută să-şi îndrepte trupul deşirat. Din fericire, era îndeajuns de bine aşezat încât capul să-i ajungă pe pernă.

— Nu ai idee cât de plictisitoare era viaţa mea înainte să te cunosc.

Ea se îndreptă de spate, gâfâind puţin. Chiar şi pe jumătate înfometat, nu era deloc uşor.

Spre stupoarea ei, bărbatul adormise deja. Îşi spuse că nu era surprinzător după cele trei zile şi nopţi lipsite de odihnă, dar faptul că se afla în patul ei o deranja cumplit.

Ar fi putut să-l cheme pe valet pentru a-l duce înapoi în camera lui, dar ar fi fost un proces zgomotos şi îndelungat. Mai rău, maiorul s-ar fi trezit, ceea ce ar fi fost mare păcat, având în vedere câtă nevoie avea de odihnă. Nu-i surâdea gândul să aibă de-a face cu servitori somnoroşi, spăşiţi şi abătuţi, când tot ce-şi dorea era să doarmă şi ea.

Însă nu se putea duce într-o cameră de oaspeţi, deoarece niciuna nu era pregătită. Camera maiorului era singura întotdeauna gata de a primi musafiri. Îi privi o clipă somnul liniştit, apoi începu să-şi scoată agrafele din păr. Şi ce dacă era în patul ei? La urma urmei, erau căsătoriţi. Mai mult sau mai puţin.

Îşi scoase hainele în spatele paravanului folosit de obicei în jurul căzii. Era ciudat să fie dezbrăcată în cameră cu un bărbat, chiar şi unul abia sculat din morţi. După ce îşi puse cămaşa de noapte şi

halatul cel mai opac, scoase o pătură subţire din dulap şi îl acoperi pe David. Apoi se strecură sub cealaltă jumătate, cu spatele la el şi trupul cât mai aproape de margine cu putinţă. Din fericire, patul era foarte mare.

David se trezi lent, într-o asemenea stare de confort şi linişte încât în primul moment se întrebă dacă plutea într-un nou vis, mai bun decât cele pe care le avusese până atunci. Dar nu, inima sa bătea constant, iar plămânii se umflau şi se contractau cât se poate de real.

Precaut, îşi mişcă degetele de la picioare, vrând să confirme că toate părţile corpului funcţionau. Deşi îl dureau toate şi era epuizat după zilele nebune de sevraj, nu mai avea crampe musculare agonizante. Şi cel mai important, nici urmă de paralizie. Nu avea să mai considere niciodată un fleac mişcarea degetelor de la picioare.

Stătea întins cu ochii închişi, nevrând să piardă acea senzaţie delicioasă de bine. Mirosul de aşternuturi curate şi iasomie, braţul lui întins pe o pernă – o pernă care respira? Deschise brusc ochii şi îşi dădu seama că se afla faţă în faţă cu Lady Jocelyn, care dormea, cu braţul lui în jurul ei.

Îl lovi un alt fel de paralizie. Stătu cât putu de nemişcat, abia respirând, încercând să-şi aducă aminte când ajunsese în ceea ce părea să fie camera lui Jocelyn. Era dimineaţa devreme, iar lumina se juca pe părul ei bogat, desfăcut, accentuându-i reflexele roşcate. În somn, arăta tânără şi vulnerabilă, deloc asemănătoare femeii extrem de competente care intrase în salonul lui de spital şi în viaţa sa.

Nu era de mirare că se simţea aşa bine. Nimic nu se compara cu a te trezi lângă o doamnă încântătoare, chiar dacă nu-şi aducea aminte cum ajunsese în – nu, pe – patul ei.

Fără prea mare entuziasm, îşi retrase braţul. Mişcarea o trezi şi ea deschise ochii. Irisurile de o nuanţă căpruie schimbătoare aveau picăţele aurii, iar pielea ei era de o puritate perfectă, asemenea unui trandafir englezesc. La acea apropiere, simţi impactul ca pe o ghiulea de tun.

Pulsul lui acceleră în timp ce se uitau unul la altul. Arăta ca o pasăre cântătoare precaută care-şi putea lua zborul dacă el ar fi făcut o mişcare greşită, însă prezenţa lui nu părea s-o surprindă. Ce naiba se întâmplase noaptea trecută?

— Te-ai întors din abis, nu-i aşa? întrebă ea cu vocea răguşită de dimineaţă.

Abis. Ce descriere corectă.

— Da. Cu voia lui Dumnezeu, nu va trebui să mă mai întorc acolo vreodată. Făcu un gest înspre cameră. Pot îndrăzni să te întreb cum am ajuns în această poziţie de invidiat?

Îşi miji ochii, amuzată.

— Îmi imaginez că ai îndrăzni orice, domnule maior.

— Foarte bine, rânji el. Ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru. Îţi aduci aminte că hoinăreai prin galerie?

Cuvintele lui Jocelyn îi evocară imagini cu el împleticindu-se nesigur, balustrada rece sub mâna lui, ghidându-l şi oferindu-i sprijin. Vocea blândă, clară, a unei femei. Se întoarse… Stomacul i se cutremură.

— La naiba, îmi amintesc că atârnam peste balustradă, gândindu-mă cât de departe era podeaua de jos, dar mintea îmi era atât de confuză încât nu prea îmi păsa.

Amintirea fu mult mai supărătoare decât experienţa în sine. Dacă ar fi căzut de la galerie, ar fi fost un mod absolut stupid de a-şi pierde viaţa după toate cele prin care trecuse.

— M-ai tras înapoi în siguranţă, nu-i aşa?

În timp ce aprobă din cap, o nuanţă interesantă de roz îi coloră pielea încântător de albă. Brusc îşi aminti de ce. O sărutase şi, preţ de câteva momente incredibile, ea îi răspunsese din toată inima. Apoi îşi recăpătase bunul-simţ, iar Jocelyn pusese capăt îmbrăţişării.

Suspectând că ea ar fi preferat să pretindă că sărutul nu avusese loc, adăugă plin de tact:

— Presupun că m-ai ajutat să ajung aici şi am adormit numaidecât.

— Exact, răspunse ea, părând uşurată. Camera mea era cea mai apropiată şi singura pregătită. Nu am vrut să fiu alungată din propriul pat, mai ales că este loc destul pentru amândoi.

Acesta era motivul pentru care se aflau acum întinşi unul lângă celălalt, într-o intimitate atât de provocatoare. Îi mângâie părul castaniu, şuviţele mătăsoase încolăcindu-i-se pe degete.

— Mi-ai salvat viaţa azi-noapte. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Fără să mişte un muşchi, ea se retrase uşor, ca şi cum ar fi fost alarmată de căldura din vocea lui.

— Dacă ai fi căzut, ai fi făcut o mizerie de nedescris pe marmură.

— Ceea ce ar fi fost urât din partea mea, având în vedere cât ai fost de amabilă.

Simţind că fusese mustrat politicos, el îşi retrase mâna. Lady Jocelyn îi era soţie după lege, dar erau practic nişte străini, iar ea nu părea să fie atrasă de el aşa cum era el atras de ea. Şi într-adevăr era atras, într-un mod puternic, dar ciudat de nefizic, pentru că mai avea cale lungă până la însănătoşirea completă. Dorinţa era latentă. Pofta intensă de o mai mare apropiere, pentru a-i înţelege viaţa şi mintea, era trează în schimb.

Dacă era atât de atras de ea la doar câteva zile de când părăsise patul de moarte, cum avea să se simtă când avea să devină din nou un bărbat sănătos?

Ea îi întrerupse gândurile.

— Păreai foarte hotărât azi-noapte. Îţi aminteşti încotro te îndreptai?

— Spre Hereford, cred, spuse el, bucuros că se afla pe un teren mai sigur.

— De ce Hereford?

— De ce nu? E un ţinut absolut încântător. Aproape la fel de încântător ca tine, adăugă el, înainte să se poată stăpâni.

Se ridică în capul oaselor, încercând să pară severă.

— Încep să cred că eşti un as în ale flirtului.

— Nici pe departe. Îi studie silueta graţioasă, abia ghicită prin cămaşa largă de noapte. Spun doar adevărul. Cu siguranţă ştii că eşti frumoasă.

Ea coborî privirea şi păru jenată. David se întrebă de ce. Din experienţa lui, majoritatea femeilor erau fericite să fie admirate. Poate că Jocelyn îi interpreta comentariile ca pe un avans făcut de soţ asupra unei femei deloc interesate a-i fi soţie.

Acest gând care îl aduse cu picioarele pe pământ fu întrerupt când camerista lui Jocelyn, Marie, dădu buzna în cameră.

— Milady, domnul maior a dispărut… Făcu ochii mari asimilând priveliştea peste care dăduse. Mon Dieu!

La fel de netulburată ca şi cum s-ar fi aflat în camera de zi, nu în neglijeu în pat, Jocelyn rosti:

— După cum vezi, domnul maior nu a dispărut. Hoinărea pe coridor azi-noapte şi a fost mai uşor să-l aduc aici decât să trezesc toată casa. Dacă admiratorul tău s-a trezit, spune-i că-l poate ajuta pe domnul maior Lancaster să se întoarcă în camera domniei sale.

Marie dădu din cap şi ieşi din cameră cu spatele, încă holbându-se, dar cu o urmă de zâmbet în colţul gurii.

Reprimându-şi un oftat din cauza intruziunii realităţii, David îşi coborî cu grijă picioarele peste marginea patului, apoi se ridică, sprijinindu-se cu o mână de tăblie.

— Cred că mă descurc până în camera mea fără ajutor.

Se ridică şi ea din pat.

— Cel mai bine ar fi să-l aştepţi pe Morgan, domnule maior Lancaster. Ai fost foarte bolnav şi probabil eşti încă nesigur pe picioare.

— Credeam că te-am convins să îmi spui David noaptea trecută.

Îşi strânse halatul în jurul corpului, un gest inconştient, menit să o acopere şi mai mult, deşi, de fapt, îi accentua silueta.

— Va fi mai uşor să te ţin la distanţă dacă îţi spun domnule maior.

Folosind stâlpul de la colţul patului pe post de pivot, se întoarse cu faţa la ea.

— Nu voi face nimic din ceea ce nu-ţi doreşti.

— Nu… nu mi-am imaginat că ai face. Suspină. Dar suntem într-un bucluc de pomină.

Când fusese deschisă discuţia pentru prima dată, el o evitase intrând în sevraj. De data aceasta, situaţia trebuia pusă la punct.

— Cred că există o cale de scăpare din această… căsătorie neintenţionată, prin care să-ţi poţi păstra averea şi care ne va permite amândurora să ne vedem de viaţă.

— Chiar crezi asta? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari, plini de speranţă.

— Va trebui să citesc testamentul. Ai o copie în casă?

— Cred că da.

El îşi frecă barba şi simţi părul aspru. Dumnezeule, era absolut răvăşit, nebărbierit, nespălat şi, mai mult ca sigur, manifestând încă efectele zilelor de delir.

— După ce reuşesc să fac o baie, să mă bărbieresc şi să iau micul dejun, mă voi uita pe testament. Niciodată să nu citeşti documente juridice pe stomacul gol.

— Doar gândul la testamentul tatălui meu îmi provoacă indigestie, comentă ea, făcând o faţă ironică.

Hugh Morgan dădu buzna înăuntru, expresia lui lăsând să se mai vadă spaima care îl cuprinsese când se trezise şi descoperise că pacientul său dispăruse.

Înşirând explicaţii şi scuze, îl prinse pe David de braţ şi îl ajută să iasă din cameră.

După ce uşa se închise în urma celor doi, Jocelyn ridică privirea şi o zări pe Isis pe pervazul geamului unde îşi petrecuse noaptea, după ce locul ei de drept, de pe pernă, fusese uzurpat.

— Ei bine, pisi, se pare că domnul maior şi-a revenit. Dar ce vom face cu el?

Isis căscă dispreţuitor. Pisicile îşi aranjau relaţiile mult mai ordonat.

CAPITOLUL 12

Când Jocelyn i se alătură maiorului Lancaster câteva ore mai târziu, abia îl recunoscu pe cel care fusese în pragul morţii cu doar câteva zile înainte. Îmbăiat, bărbierit şi aşezat confortabil lângă fereastră, numai halatul mai oferea un indiciu despre starea sa de convalescenţă. Se ridică în picioare când ea intră în cameră şi făcu o semiplecăciune lăudabilă, în ciuda recentei operaţii la spate.

Stăpâna casei se aşeză şi puse un vraf de hârtii lângă tava cu cafea, aflată pe măsuţa dintre ei.

— Domnule maior, eşti extraordinar. Până şi doctorul Kinlock se aştepta să dureze o săptămână până să te poţi ridica din pat.

— Însănătoşirea grabnică este un mare atu în armată, unde eşti de obicei în criză de timp. Doreşti cafea? Hugh Morgan tocmai a adus un ibric proaspăt.

— Mulţumesc, cred că voi dori o ceaşcă, îl studie în timp ce turnă două ceşti aburinde din fiertura parfumată. Deşi era încă foarte slab, cu obrajii aproape scobiţi, avea o culoare sănătoasă. Privi amuzată cum părul său des, şaten, deşi fusese pieptănat milităreşte, se răsucea rapid şi încântător în nişte onduleuri naturale dezordonate. Era mai tânăr decât crezuse, mai aproape de treizeci decât de patruzeci de ani.

— Apropo de Morgan, unde este acum? vru ea să ştie când îi oferi ceaşca de cafea.

— M-am gândit că poate doreşte să-şi mai vadă de alte îndatoriri sau să petreacă puţin timp cu fratele său. Chiar nu mai am nevoie de infirmier permanent, adăugă el rezonabil, interpretând corect sprâncenele ei ridicate.

— Presupun că nu. Momentan însă, nu prea are altceva de făcut. Nu au rămas prea mulţi vizitatori în Londra în această perioadă, aşa că servitorii nu sunt ocupaţi.

El îşi puse frişcă în cafea, turnând-o peste linguriţă astfel încât să acopere suprafaţa cafelei în strat gros.

— Când camerista a intrat mai devreme, te-ai referit la Morgan drept admiratorul ei. O curtează?

— Cred că da. Menajera m-a asigurat că se comportă cu maximă discreţie, dar există un interes clar de ambele părţi.

— Eşti un angajator liberal de permiţi astfel de relaţii în casa ta. Majoritatea preferă ca servitorii să nu facă asta.

— Stă în natura umană ca bărbaţii şi femeile să fie atraşi unii de alţii. Stăpânii care neagă asta nu fac decât să-i oblige la viclenie. Atâta timp cât prestaţia lor nu are de suferit, ar fi o prostie să dau ordine care nu vor fi respectate.

— Lady Jocelyn, cred că eşti romantică, spuse el zâmbind.

— Nici pe departe. Doar pragmatică. Deşi probabil avea o înclinaţie spre romantism, căci altfel nu l-ar fi dorit pe ducele de Candover, fapt care o adusese în această situaţie încurcată. Îi înmână hârtiile.

— Iată copia după testamentul tatălui meu pe care ai cerut-o.

— Îmi permiţi? David începu să frunzărească documentul. Testamentul unei persoane înstărite era în mod obligatoriu lung, dar el îl citi în grabă, întorcându-se să studieze o anumită secţiune cu mai mare atenţie.

Puse foile pe masă.

— Nu sunt puse condiţii moştenirii tale în afară de cea a căsătoriei până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Nici divorţul, nici chiar crima nu te-ar dezmoşteni odată căsătorită.

— Astea sunt singurele opţiuni? întrebă ea alarmată.

— Deloc. Am putea trăi separaţi permanent, dar asta ar fi foarte nesatisfăcător pentru amândoi. Cel puţin pentru mine ar fi cu siguranţă. Cea mai bună soluţie ar fi să anulăm căsătoria.

Ea se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Anulările sunt acordate de tribunale ecleziastice, care dizolvă căsătoria, lăsând ambele părţi libere să se căsătorească din nou ulterior, explică el. Sunt foarte rare, dar dacă motivele sunt întemeiate, o anulare ar fi mai rapidă şi mai puţin costisitoare decât un divorţ şi mult mai puţin scandaloasă, întrucât nu se pune problema unui comportament indecent.

— Cu siguranţă ar fi de dorit asta, dar ce motive sunt necesare? Probabil că regulile sunt foarte stricte, altfel anulările ar fi la ordinea zilei.

O privi fără să se clintească.

— O căsătorie poate fi anulată pe motiv de lipsă de consimţământ, bigamie, nebunie, neîmplinirea vârstei de majorat şi alte câteva motive. În cazul nostru, s-ar putea invoca… impotenţa.

Îi trebui un moment pentru a-i absorbi cuvintele. Apoi se holbă la el, făcând ochii mari, şocată.

— Vrei să spui că din cauza paraliziei nu mai poţi…?

— Nu trebuie să pari atât de îngrozită, Lady Jocelyn. De fapt, nu am niciun motiv să cred că aşa ar sta lucrurile, dar dată fiind natura rănilor suferite, ar fi simplu să susţinem că mariajul nu poate fi consumat şi trebuie anulat. Incapacitatea trebuie să fi existat la momentul căsătoriei, iar martorii medicali vor trebui să ateste rănile mele, dar asta nu va fi o problemă.

Roşind, îşi întoarse atenţia către cafea. Nu îşi dăduse seama cât de incomodă avea să devină această discuţie. Ştia vag că bărbaţii îşi luau

în serios aptitudinile în materie de amor. Cu siguranţă David era neobişnuit prin oferta concretă de a invoca o incapacitate stânjenitoare.

— Nu te-ar deranja să susţii aşa ceva?

— Deşi recunosc că despic firul în patru din punct de vedere legal, atâta timp cât nu am o dovadă clară a contrarului, voi putea să jur că sunt… incapabil, cu conştiinţa curată.

Se forţă să ridice privirea şi o întâlni pe a lui.

— E foarte curajos din partea ta să fii dispus să faci un demers care cu siguranţă va fi umilitor.

— Nu vom duce lipsă de momente stânjenitoare. Printre altele, tu va trebui să fii atestată drept *virgo intacta*. Ezită, apoi spuse: Îmi cer iertare, dar… crezi că va fi o problemă?

— Sigur că sunt virgină! exclamă ea, roşind puternic.

Deşi nu era neapărat sigur; chiar şi printre cele de rangul ei, nu era nemaiauzit ca miresele să păşească spre altar după pierderea virginităţii. Dar Jocelyn preferase să urmeze standarde mai înalte. În plus, nu fusese niciodată tentată cu adevărat.

Ignorând înţelegător roşeaţa ei, David conchise:

— În condiţiile astea cred că este foarte posibil să obţinem o anulare.

Şi ea spera asta. Gata să schimbe subiectul, îl întrebă:

— Unde ai învăţat atâtea despre legi?

— Am urmat cursuri timp de doi ani. Era considerată o profesie care mi s-ar fi potrivit.

— De ce nu ai continuat în acest domeniu? se interesă ea, intrigată.

El rânji.

— Am decis că preferam, la propriu, moartea în locul vieţii de avocat şi m-am înrolat în armată.

— Îmi confirmi prejudecăţile. Întrucât avocaţii sunt de obicei nişte fiinţe banale şi plictisitoare, dreptul trebuie să fie plictisitor.

— Deloc. Marele ansamblu al dreptului jurisprudenţial anglo-saxon se numără printre lucrurile care ne fac un popor unic. Se bazează pe precedente şi bun-simţ şi este foarte diferit de codul napoleonian, de exemplu, care îşi are originile în codul roman dat de Iustinian. Dreptul jurisprudenţial are abilitatea admirabilă de a creşte şi a se schimba odată cu timpul. Nu mă îndoiesc că peste o mie de ani, urmaşii noştri se vor ghida după o formă recognoscibilă a legilor care guvernează azi.

— Ce gând minunat, murmură ea cu admiraţie. Tocmai ai realizat imposibilul şi ai făcut dreptul să sune romantic. Poate că ar fi trebuit să te faci avocat totuşi.

— Practica zilnică se face între patru pereţi, învârtind hârtii. Aş fi

urât-o. Bătu cu degetul în testamentul tatălui ei. Acesta însă este un document foarte interesant. La ce s-o fi gândit oare?

— Nu e evident? spuse ea acru. Dacă nu mă înşel, m-a descris drept o „fătucă încăpăţânată, cu gusturi prea pretenţioase”.

— Foarte urât din partea lui, remarcă maiorul, cu vocea sobră şi privirea amuzată.

Nu-l putea învinui că se distra. Situaţia era hilară pentru toţi, cu excepţia ei.

— Să spun drept, ştiu că tatăl meu era sincer îngrijorat pentru mine. Chiar credea că pentru o femeie, nicio soartă nu e mai îngrozitoare decât să rămână fată bătrână. De asemenea, deşi nu a avut nicio problemă în a-i transfera titlul fratelui său, Willoughby, nu a vrut să rămână fără descendenţi dacă aş fi ales să nu mă mărit.

— Asta este de înţeles.

— Poate, dar nu înseamnă că voi accepta docilă coerciţia. Gura ei se strâmbă. E paradoxal. Din cauza felului în care m-a crescut, nu voi putea fi mulţumită niciodată cu viaţa de lady pe care şi-o dorea pentru mine.

David ridică ibricul şi mai turnă cafea pentru amândoi.

— Cum ai fost crescută?

— M-a tratat ca şi cum aş fi fost moştenitorul său. Călăream împreună pe moşie discutând despre canalizare şi animale şi rotaţia recoltelor, tot ceea ce trebuia să ştie un proprietar de conac. Moşia familiei Kendal, Charlton, mi s-a impregnat în sânge, în minte şi în suflet. Vocea îi şovăi. Dar… Charlton nu mai poate fi a mea niciodată.

— Nu va fi la fel, dar acum te afli în poziţia în care poţi cumpăra o altă moşie. În timp, cu dragoste multă, poate deveni la fel de îndrăgită precum Charlton.

Îl privi timid.

— Tu înţelegi, nu-i aşa? Nu prea am vorbit despre asta. Femeile nu trebuie să fie atât de ataşate de pământ.

— Oricine spune asta este un prost.

— Ca să fiu sinceră, întotdeauna am simţit asta, dar puţini bărbaţi au fost de acord, mărturisi ea cu francheţe. Acum că mi-am asigurat moştenirea, voi începe să caut o proprietate potrivită scoasă la vânzare. S-ar putea să dureze ani de zile, dar la un moment dat, voi găsi ceea ce caut.

— Să devii proprietară de moşie este o ambiţie lăudabilă şi nu mă îndoiesc că vei reuşi. Îi studie chipul. Dar cum rămâne cu căsătoria? Când ne-am întâlnit pentru prima dată parcă pomeneai de un bărbat la care sperai.

Se concentră să facă un morman înalt din cuburile de zahăr din bol cu linguriţa de argint, întrebându-se cât de mult să dezvăluie. Limitându-se la faptele reale, rezumă:

— Relaţia abia începea să se înfiripe. Timpul s-a scurs înainte să îmi pot da seama dacă am putea avea un viitor împreună.

— Cum este acest domn?

— Este foarte măreţ şi experimentat şi foarte neimpresionat de cei care îi venerează titlul şi averea. Este foarte spiritual, dar şi foarte bun. E un stăpân admirabil şi un membru foarte respectat al Camerei Lorzilor. Ezită, ştiind că nu putea, şi nu trebuia, să explice dorinţa pe care o simţea ori de câte ori se gândea la Candover. Îmi… îmi face mare plăcere compania lui.

— Pare a fi un soţ respectabil şi adecvat. David o măsură cu privire enigmatică. Şi ar trebui să fie complet nebun să nu te aprecieze.

— Şi lui pare să-i facă plăcere compania mea, dar s-a purtat întotdeauna extrem de cuviincios pentru că sunt, sau eram, de viţă nobilă, spuse ea ironic. Este renumit pentru că preferă femeile la fel de… experimentate ca el.

— Un astfel de comportament nu este neobişnuit în rândul bărbaţilor care nu sunt pregătiţi să se însoare, spuse maiorul, înţelegându-i aluzia. Fără îndoială că aştepta femeia potrivită.

— Asta am crezut şi eu. Se juca visătoare cu ceaşca delicată de porţelan, atipic de agitată. Fără îndoială par foarte prostuţă, să fiu interesată de un bărbat care s-ar putea să nu se uite niciodată la mine.

— Deloc. Interesul este un prim pas esenţial şi, dacă ai dreptate, interesul este reciproc.

— Eşti un bărbat foarte înţelegător. Mi-aş dori să-mi fi fost frate, dar presupun că domnişoara Lancaster nu ar fi dispusă să te împartă cu cineva.

David zâmbi crispat.

— Ţi-ar plăcea să-ţi fiu frate?

— Ştiu că este imposibil, dar sper că putem fi măcar prieteni. S-au întâmplat prea multe în ultimele zile pentru a fi străini.

— Aici ai, cu siguranţă, dreptate. Îi întinse mâna. Atunci, să fim prieteni.

O uimiră căldura şi forţa strânsorii sale. De fapt, simţi ceva asemănător furnicăturilor percepute după ce traversa un covor într-o zi rece. Era pe calea cea bună spre însănătoşire.

— Că veni vorba despre sora mea, continuă el după ce dădură mâna, presupun că vei dori să revoci renta pe care ai aranjat-o pentru Sally, întrucât nu mi-am îndeplinit partea mea de înţelegere.

Fu tentată, preţ de o clipă. Cinci sute de lire pe an era o sumă considerabilă, iar Sally Lancaster nu era tocmai o persoană înduioşătoare căreia să-i arăţi bunăvoinţă. Dar făcuse o înţelegere.

— Sigur că nu o voi revoca. M-ai luat de soţie, asta a fost esenţa târgului nostru.

— Eşti foarte corectă.

Privirea lui era aprobatoare, dar chipul şi postura trădau semne de oboseală.

— Te obosesc, spuse ea spăşită. Îmi pare rău, pari să te simţi atât de bine încât uit cât de bolnav ai fost. Doreşti să te întinzi?

— Poate că ar trebui. Se ridică grijuliu din scaun. Nu cred că voi face altceva decât să mănânc şi să dorm în următoarele două săptămâni.

Se ridică şi ea, întrebându-se dacă trebuia să-l cheme pe Morgan.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc, Lady Jocelyn. Mulţumesc pentru grijă.

Atmosfera devenise ciudat de oficială pentru doi oameni care tocmai îşi juraseră prietenie.

— Pe mai târziu atunci.

Mâna ei era aproape să apuce clanţa când uşa se trânti de perete şi contesa de Cromarty dădu buzna în cameră, roşie la faţă asemenea penelor purpurii ce i se legănau deasupra capului.

— Ce înseamnă toate astea? mârâi ea, fixând-o pe Jocelyn cu o privire ucigătoare.

CAPITOLUL 13

— Ce vrei să spui? întrebă Jocelyn, surprinsă.

— Neruşinato! Ce înseamnă prostiile astea despre căsătoria ta? Doar săptămâna trecută nu găsiseşi pe nimeni să-ţi fie pe plac! Contesa miji ochii. Sau ţi-ai cumpărat un soţ, vreun vânător de averi dispus să te ia în ciuda şiretlicurilor tale şi a temperamentului nemernic?

Jocelyn rămase uimită de valul de otravă. Deşi ea şi contesa nu se îndrăgiseră niciodată, păstraseră de obicei măcar o aparenţă de politeţe. Pe de altă parte, Elvira nu mai fusese privată de vreo avere până atunci.

Mătuşa sa îşi trăgea sufletul pentru o nouă rundă, când o voce calmă străbătu camera.

— Eşti amabilă să faci prezentările, Jocelyn?

Uitase de prezenţa lui David, dar acum se dădu la o parte pentru ca mătuşa ei să vadă că invadase dormitorul unui gentleman. Din păcate, contesa era deasupra detaliilor de proprietate. La vederea maiorului Lancaster scoase un mârâit grav, din gâtlej.

— David, aceasta este mătuşa mea, contesa de Cromarty, spuse Jocelyn, dorindu-şi să-l fi putut scuti de această scenă. Mătuşă Elvira, domnul maiorul David Lancaster. O prezentă deliberat pe mătuşa sa lui David, ştiind că, avidă de recunoaşterea statutului, contesa avea să înţeleagă insulta.

— Deci dumneata iei parte la farsa asta, izbucni Elvira. Nu am auzit niciodată de dumneata. Eşti un nimeni.

David făcu o plecăciune impecabilă în faţa contesei.

— Sigur că nu puteţi aproba faptul că nepoata dumneavoastră s-a căsătorit cu cineva fără rang şi fără avere. Cu frumuseţea, obârşia şi farmecul său, ar putea aspira la mai mult. Într-adevăr, i-am spus asta dragei mele fete de nenumărate ori.

Arătând foarte înalt şi foarte distins, păşi în faţă şi o cuprinse pe Jocelyn pe după umeri.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră cu privire la nepotrivirea noastră. Cu toate astea, ataşamentul a trecut testul timpului. Întrucât sentimentele noastre nu s-au schimbat, am cedat tentaţiei şi am cerut-o pe Jocelyn de soţie.

Fata lui dragă se holba la el cu uimire pierdută, astfel că îi zâmbi iubitor şi îi făcu discret cu ochiul.

— Este o dovadă a neîntrecutului dumneavoastră spirit de observaţie faptul că v-aţi dat seama că nici un bărbat nu este suficient de bun pentru nepoata dumneavoastră, Lady Cromarty. Pot doar să jur

că îmi voi petrece viaţa străduindu-mă să fiu demn de ea.

Uimirea lui Jocelyn fu cât pe ce să se transforme în chicoteli incontrolabile.

— David, dragul meu, ce lucruri minunate spui! Ca şi cum nu orice femeie ar fi mândră să-ţi fie soţie, gânguri ea cu voinţă de fier. Întorcându-se spre mătuşa sa, continuă plină de însufleţire. O fire atât de nobilă, nişte principii atât de înalte sunt de nepreţuit. Şi o inimă de leu – este erou la Waterloo, să ştii. Îşi puse braţul pe după talia lui şi îşi lăsă capul pe umărul său. Sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

Elvira se holba stupefiată. La orice s-ar fi aşteptat, numai la această imagine de adoraţie reciprocă nu. Şi chiar dacă nu auzise de maiorul Lancaster, acesta era, fără îndoială, un gentleman.

— Vă iubiţi de mai mult timp?

— A, ne ştim de ceva vreme, o informă David afabil. Dar distanţele geografice şi războiul au conspirat pentru a ne ţine despărţiţi. Îi zâmbi îngereşte vizitatoarei. Sper să ne doriţi fericire.

— Mie mi se pare o treabă suspectă, izbucni Elvira. Fără anunţuri, fără rude prezente la ceremonie. Trebuia să ne inviţi cel puţin pe mine şi pe Willoughby. În calitate de cap al familiei el ar fi trebuit să-ţi ofere mâna.

Jocelyn coborî colţurile gurii într-o expresie de mâhnire.

— Te rog să-i spui unchiului meu că nu am intenţionat să-l desconsider. Pur şi simplu nu am avut timp să organizăm o nuntă mai extinsă. David a fost foarte bolnav, într-adevăr, dacă nu ar fi fost disperat, cred că simţul onoarei nu i-ar fi permis niciodată să mă ia de soţie.

— Toate bune şi frumoase, spuse Elvira fără convingere, dar cum v-aţi întâlnit?

— A fost foarte amabil din partea ta să ne vizitezi, mătuşă Elvira, dar nu-ţi pot permite să-mi mai oboseşti soţul, rosti Jocelyn ferm, hotărând că teatrul durase deja prea mult. Se îndepărtă de David pentru a trage cordonul clopoţelului.

Dudley apăru aproape instantaneu. Jocelyn presupuse că la o inspecţie atentă, ar fi descoperit urma de la gaura cheii pe urechea lui.

— Te rog să o conduci pe doamna contesă la parter. Îmi cer scuze că nu te însoţesc, mătuşă, dar discutam nişte chestiuni importante cu soţul meu. Îl luă pe David de braţ, fluturând revoltător din gene.

Indignată, contesa se întoarse şi trecu pe lângă Dudley atât de repede, încât îl lovi peste faţă cu penele.

Jocelyn aşteptă ca sunetul paşilor să se stingă înainte de a se prăbuşi într-un scaun şi a izbucni în râs.

— Ştiu acum de ce nu ai murit din cauza rănilor, domnule maior, hohoti ea. E evident că te-ai născut ca să fii spânzurat. N-am mai auzit niciodată atâtea jumătăţi de adevăr. „Ne ştim de ceva vreme”, într-

adevăr!

— Este avantajul studiilor de drept, draga mea. Orice avocat care-şi merită banii poate alege cuvinte atât de eficient încât să convingă un om rezonabil că negrul este alb. Dacă te gândeşti în urmă, îţi vei da seama că, de fapt, n-am spus nicio minciună. David se aşeză pe marginea patului, zâmbind. Dacă eu m-am născut pentru a fi spânzurat, tu te-ai născut pentru Drury Lane[1]. Ai intrat destul de repede în spiritul jocului.

— A fost foarte urât din partea mea, mărturisi Jocelyn fără regret. Dar să-mi vorbească astfel în propria mea casă!

— Vă certaţi dintotdeauna?

— S-a căsătorit cu unchiul meu când aveam doi ani. Mi s-a spus că prima dată când ne-am întâlnit m-a luat în braţe în încercarea de a-şi etala instinctele materne, moment în care am muşcat-o de nas. De atunci, relaţia noastră a început să se deterioreze.

El râni.

— Lady Cromarty avea dreptate. Nu ai pic de ruşine.

Jocelyn îi întoarse zâmbetul, netulburată.

— Deşi dorinţa de a cumpăra pământ a fost motivul principal pentru care am ţinut cu dinţii să păstrez moştenirea, sinceritatea mă obligă să recunosc: pe locul al doilea a fost dorinţa de a-i dejuca planurile mătuşii Elvira. Îi veni o idee. Dacă obţinem o anulare, poate să îmi conteste moştenirea pe motiv că nu am fost cu adevărat căsătorită?

David dădu din umeri.

— La un moment dat oricine poate da în judecată pe oricine, pentru orice. Nu cred că va câştiga, dar va trebui să discuţi problema cu avocatul tău. Unchiul tău e genul care să te târască prin tribunale? Chiar dacă pierde procesul, va fi scump şi dureros.

— Willoughby va face, probabil, orice doreşte Elvira. Este un om agreabil, dar complet sub papuc.

Neliniştită, reflectă la posibilitatea unui proces. Era timpul să se consulte cu John Crandall, avocatul său. Cel puţin un proces civil nu avea să fie la fel de oribil ca un divorţ.

Vizita Elvirei o făcu să se gândească la viitor.

— Ce vei face după ce vei scăpa din această căsătorie improbabilă?

— Nu sunt sigur. Mă voi întoarce în armată, poate. Gândul la îndatoririle de garnizoană nu mă încântă, dar nu ştiu sigur ce altceva aş putea să fac. Zâmbi fără umor. Desigur, s-ar putea ca armata să nu mă vrea. Vor exista reduceri de trupe acum că Bonaparte a dispărut pentru totdeauna.

Ea se încruntă.

— Mi se pare atât de nedrept ca aceia care au salvat Anglia să fie

aruncaţi precum… precum nişte pantofi vechi de care nu mai ai nevoie.

— Viaţa este mult mai plăcută dacă nu te aştepţi să fie dreaptă.

Se auzi o bătaie în uşă şi Dudley intră în cameră.

— A sosit domnul doctor să vă vadă, domnule maior Lancaster.

Mişcându-se cu nerăbdarea sa obişnuită, Kinlock intră în urma majordomului. Sprâncenele sale stufoase se ridicară la vederea scenei familiale.

— M-am gândit că ar fi mai bine să trec mai devreme azi, dar se pare că grijile mele despre starea dumitale au fost nefondate.

David se ridică în picioare la vederea medicului.

— S-ar putea să nu fiu pregătit să fac marşuri de treizeci de kilometri în următoarele săptămâni, dar mă simt bine. Întreg.

Kinlock rânji.

— Părerea dumitale nu contează, domnule maior. Eu sunt specialistul, deci eu îţi spun dacă eşti sau nu eşti bine.

Văzând că doctorul se pregătea să-l examineze, Jocelyn se ridică.

— Ne vedem mai târziu, domnule maior Lancaster. Să programez avocatul să vină mâine?

El suspină.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, presupun.

Plecând, îşi dădu seama că petrecuse mai mult timp cu David decât intenţionase. Era o companie agreabilă. Păcat că nu-l putea adopta ca frate, dar asta ar fi transformat-o pe Sally în soră, iar asta nu ar fi fost de dorit.

David şi Kinlock admirară amândoi eleganţa siluetei lui Jocelyn în vreme ce ieşea din cameră.

— Este o fătucă frumoasă şi atrăgătoare, spuse doctorul cu cel mai puternic accent scoţian, înainte să înceapă să înţepe şi să împungă pacientul.

După o examinare meticuloasă care incluse şi ascultarea inimii printr-un tub răsucit din hârtie groasă, Kinlock anunţă:

— Ai constituţia unui taur, domnule maior. Incizia chirurgicală este aproape închisă, fără semn de infecţie, şi ai trecut nevătămat de sevraj. Recunosc că am fost foarte îngrijorat ieri.

— La fel şi eu, recunoscu David.

— Nu-mi voi pierde timpul cu instrucţiuni pentru convalescenţă întrucât vei face cum te taie capul, indiferent de ce spun eu. Doctorul se încruntă sub sprâncenele stufoase. Sper că ai destulă minte să mănânci bine, să te odihneşti des şi să nu te forţezi peste limite?

— Nu vă faceţi griji. Am ceva experienţă cu rănile şi vindecarea. Nu voi face nimic nesăbuit. Îl privi pe doctor cu seriozitate. Vă datorez mai mult decât aş putea să vă răsplătesc vreodată. Sper că ştiţi cât de mult apreciez ceea ce aţi făcut.

— Nu-mi mulţumi mie, ci surorii dumitale. Când toţi ceilalţi te lăsaseră de izbelişte, ea nu a făcut-o. Este o fată neînfricată. M-a făcut să tremur în cizme. Kinlock zâmbi cu un aer nostalgic. Nu am făcut nimic special, decât să te examinez cu atenţie. Din păcate, doctorii de la spitalul York deciseseră deja că erai fără speranţă.

— Vă subestimaţi capacităţile. David îşi legă cordonul halatului, bucuros că examinarea se încheiase. Faptul că se vindeca bine nu însemna că înţepăturile nu dureau. Să înţeleg că e ultima vizită?

— Voi scoate suturile săptămâna viitoare, dar în afară de asta nu mai ai nevoie de mine, domnule maior. Kinlock îşi închise cu zgomot trusa medicală. Trebuie să plec la spital. Am mai multe operaţii azi.

David îi întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere.

Celălalt îi strânse mâna cu vigoare.

— Plăcerea a fost de partea mea. Printre toate eşecurile din viaţa unui medic, este o satisfacţie să ai un succes splendid din când în când. Rânji scurt, băieţeşte. În plus, Lady Jocelyn a plătit deja nota exorbitantă pe care i-am trimis-o. Operaţiile gratuite vor avea parte de medicamente tot anul viitor. O zi bună.

După ce Kinlock plecă, David se întinse în pat, grijuliu cu spatele care încă îl durea. Deci Lady Jocelyn plătise până şi onorariul doctorului. Banii erau probabil nesemnificativi pentru o femeie înstărită, dar era încă un semn al corectitudinii ei în faţa glumei pe care i-o făcuse destinul. Era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului.

Închise ochii, simţindu-se extrem de obosit. Ea întruchipa tot ceea ce visase la o femeie, era soţia lui – şi el o ajuta să scape de prezenţa lui nedorită. Era un prost.

Dar nu avea încotro. Lady Jocelyn Kendal, singura şi înstărita fiică a unui conte, nu era de nasul unui ofiţer cu jumătate de normă, fără proprietăţi sau perspective.

Când Sally Lancaster intră în camera fratelui său în acea după-amiază, fu atât de încântată să îl vadă în picioare, sănătos, încât abia se abţinu să-l îmbrăţişeze puţin prea energic pentru un invalid. Se mulţumi să îl ia de mâini şi să-l ţină strâns.

— Vei fi bine de acum, nu-i aşa?

El chicoti.

— Din această dimineaţă sunt mult prea sănătos pentru a-l mai interesa pe doctorul Kinlock. Câteva săptămâni de mâncat bine şi voi fi ca nou. Şi toate astea datorită ţie, Sally. Toţi ceilalţi renunţaseră la mine, inclusiv eu. Dar tu nu ai făcut-o.

Ea zâmbi ironic.

— Te-am ajutat pentru propriul meu beneficiu, David. Cine altcineva m-ar tolera aşa cum o faci tu?

— Mulţi bărbaţi ar fi încântaţi să aibă ocazia. Îi făcu semn să ia loc. Acum, că ai un venit independent şi nu mai e nevoie să predai, ce intenţionezi să faci? Te-ai gândit la căsătorie?

— Cu siguranţă renta va fi anulată, întrucât scumpa Lady Jocelyn nu a avut parte de moartea soţului, aşa cum se tocmise, răspunse ea, surprinsă de întrebare.

— Am discutat despre asta mai devreme. Nu intenţionează să revoce înţelegerea. Mariajul i-a îndeplinit scopul, acela de a-şi păstra averea. Însănătoşirea mea este o complicaţie, dar nu a fost inclusă în înţelegerea noastră.

— Căsătoria este doar o chestiune legală? se răsti Sally indignată. Femeii ăsteia îi curge gheaţă prin vene.

David se încruntă văzându-i vehemenţa.

— Nu o placi pe Lady Jocelyn?

— Nu am avut timp să ne cunoaştem prea bine, spuse Sally, amintindu-şi că fratele său nu văzuse adevărata fire a acestei femei. Căută să spună ceva pozitiv despre cumnata ei. Lady Jocelyn a fost foarte amabilă să îţi pună la dispoziţie casa şi servitorii săi. La fel de amabil, mi-a trimis azi-dimineaţă o misivă să mă anunţe că ţi-ai revenit din sevraj, ceea ce a fost o mare uşurare. În ciuda deciziei de a fi nobilă, Sally nu se putu abţine să adauge: Dar sincer, gândul de a fi înrudită cu ea pentru restul vieţii mele îmi face pielea de găină.

David se încruntă, dar înainte să poată răspunde, se auzi o voce calmă dinspre uşă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta, domnişoară Lancaster.

Lady Jocelyn intră în cameră aducând un ziar.

— Eu şi fratele dumitale am discutat deja să cerem o anulare, deci pielea dumitale îşi va recăpăta aspectul diafan.

Sally se făcu roşie ca sfecla, simţindu-se îngrozitor de jenată. Din păcate, se pricepuse dintotdeauna mult mai bine la atac decât la scuze, astfel că reacţionă destul de stângaci.

— Splendid. Dacă anularea este posibilă, presupun că nu reprezinţi nici un pericol pentru David.

— Sally! exclamă el.

— Nu-ţi face probleme, domnule maior, spuse Jocelyn afişând o toleranţă înnebunitoare. Nu este pentru prima dată când sora dumitale lansează asemenea acuzaţii. Grijile la adresa dumitale se pare că i-au suprastimulat imaginaţia. Aşează ziarul pe masă. M-am gândit că ţi-ar plăcea să te pui la curent cu ştirile. Vă rog să mă scuzaţi că v-am întrerupt.

— Un moment, te rog, Lady Jocelyn, interveni David.

Reacţionând la tonul impunător al vocii sale, Jocelyn îşi întoarse privirea calmă către musafiri.

— Spune, domnule maior Lancaster.

Sally nu putu să nu admire aroganţa înnăscută a lui Lady Jocelyn. Aproape că vedeai rânduri invizibile de membri ai familiei Kendal, de mult apuşi, aliniaţi în spatele ei, toţi maeştri ai îngâmfării şi nespus de mulţumiţi de urmaşa lor.

David, însă, nu se lăsa uşor intimidat.

— De ce sunteţi la cuţite, voi două?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, până când Lady Jocelyn vorbi.

— Surorii dumitale i-a intrat în cap că reprezint un pericol pentru viaţa ta sau, posibil, pentru relaţia dintre voi doi. Se pare că îi face plăcere să vadă ameninţări acolo unde nu există.

Temperamentul impulsiv al lui Sally îşi spuse cuvântul.

— Acolo unde nu există! David, nu voiam să afli, dar a trebuit să o forţez să te lase să vii aici. Odată intrată în posesia certificatului de căsătorie, ar fi fost dispusă să te lase să mori în spitalul acela îngrozitor, ca să nu-i deranjezi existenţa egoistă.

David îşi întoarse privirea imperturbabilă spre soţia sa.

— E adevărat?

Jocelyn aprobă din cap, fără tragere de inimă.

Sally nu terminase încă.

— Când mi-a dat renta pe primul trimestru, am întrebat-o de ce nu erau treizeci de arginţi. Se uită urât la cumnata sa. Scumpa ta soţie mi-a răspuns că argintul era pentru a vinde oameni, dar având în vedere că ea era cumpărătoare, plătea în aur!

— Chiar ai spus asta? întrebă David surprins.

Jocelyn se înroşi la faţă.

— Mă tem că da.

Brusc semăna mai degrabă cu un copil prins făcând năzbâtii decât cu o doamnă mândră cu inimă de piatră.

Spre uimirea lui Sally, fratele său izbucni în râs.

— Serios, gâfâi el, încercând să-şi revină, nu am mai văzut femei atât de nesăbuite.

Ambele priviri care îl urmăreau îngheţară.

— Ce vrei să spui cu asta? se interesă Sally pe un ton ameninţător.

— Sunteţi două dintre cele mai capabile, ca să nu mai zic autoritare, femei pe care le-am întâlnit în viaţa mea. Firesc, scoateţi la iveală ce e mai rău una de la cealaltă. Clătină din cap prefăcut derutat. Cine a spus că femeia este sexul slab cu siguranţă nu v-a întâlnit pe voi. Tot ceea ce poate face un biet bărbat este să-şi dea acordul rapid şi să spere că scapă teafăr.

— Să nu crezi un cuvânt, îi spuse Sally acid lui Jocelyn. David este, în general, foarte rezonabil pentru un bărbat, dar ori de câte ori are ceva în minte, poţi să fluturi steagul alb de la bun început, pentru că va face exact ceea ce vrea şi apoi scapă cine poate.

— Am văzut astfel de semne. Jocelyn strâmbă din buze. Cred că este prima dată când suntem de acord asupra unui lucru.

Sally simţi cum i se înfiripă un zâmbet drept răspuns.

— Ce gând înfricoşător.

David o luă de mână pe sora sa.

— Sally, înţeleg că din cauza circumstanţelor nunţii noastre ai presupus că Lady Jocelyn îmi este duşman, dar nu e aşa. Dacă mi-ar fi dorit răul, m-ar fi putut lăsa să cad peste balustrada din faţa camerei mele noaptea trecută, ceea ce ar fi transformat-o pe loc în văduvă.

Lui Sally i se tăie respiraţia, închipuindu-şi căzătura fatală.

— Ai fi murit!

— Mintea mi-o luase razna şi se pare că am decis să mă iau după impulsul de moment. Jocelyn m-a tras la o parte şi m-a dus, în siguranţă, în pat. Îi făcu semn soţiei sale să se apropie, luând-o şi pe ea de mână. În cea mai grea perioadă a bolii mele, m-a îngrijit cu un devotament rar, deşi eram aproape străini. Nu s-ar fi putut purta mai bine nici dacă am fi fost căsătoriţi de douăzeci de ani.

— Chiar l-ai îngrijit pe fratele meu, Lady Jocelyn? întrebă Sally neîncrezătoare.

— Da, deşi mă mir că îşi aduce aminte, recunoscu Jocelyn. A fost inconştient mare parte a timpului.

Mintea lui Sally se întoarse în dimineaţa nunţii, când refuzase absolut orice ajutor din partea lui Lady Jocelyn. În aceste condiţii, nu era corect să o învinuiască pentru că nu se gândise să îl ia acasă pe David. Sally fusese extrem de nesăbuită. Cu mare efort, se forţă să îşi privească în ochi cumnata.

— Îţi datorez scuzele cele mai umile. Am spus lucruri înfiorătoare.

Aristocrata rea din imaginaţia lui Sally ar fi pus sare pe rană. În schimb, Lady Jocelyn răspunse cu tristeţe:

— Aşa este, dar ai fost provocată. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut-o.

Prudente, cele două femei se priviră peste capul bărbatului care le ţinea încă de mâini. Jocelyn fu cea care rupse tăcerea.

— Ai un talent extraordinar de a mă face să-mi pierd firea şi să rostesc nişte lucruri cumplite. Dacă m-ar fi auzit mătuşa mea, Laura, m-ar fi trimis la culcare fără cină timp de o lună. Putem să ne prefacem că ultima săptămână nu a existat şi să o luăm de la început? Zâmbind, întinse mâna. Bună ziua. Mă bucur că ai venit în vizită.

Ultima supoziţie a lui Sally se adeveri: Lady Jocelyn Kendal era irezistibilă când îşi dezlănţuia zâmbetul cu toată puterea. Răspunzându-i la zâmbet, strânse mâna care i se întinsese.

— Bună ziua, Lady Jocelyn. Sunt Sally Lancaster. Cred că eşti căsătorită cu fratele meu. Mă bucur foarte mult să te cunosc.

Pe când cele două femei îşi strângeau mâna, Sally îi mulţumea în tăcere fratelui său pentru că le oferise ocazia să o ia de la început. Deja îşi dădea seama că avea să fie mult mai plăcut ca Lady Jocelyn să-i fie prietenă, nu inamică.

CAPITOLUL 14

Încetarea ostilităţilor fu sărbătorită cu ceai şi prăjituri. Acum că deciseseră să nu mai fie adversare, Sally vedea căldura din spatele firii reci a lui Jocelyn. Spre ruşinea ei, înţelese cât de mult se datorase impresia iniţială propriilor sale prejudecăţi. Nu toţi cei care fac parte din nobilime sunt egoişti şi cruzi, la fel cum nu toţi cei săraci sunt nobili la suflet.

După o oră, Lady Jocelyn se scuză, invocând obligaţii gospodăreşti. Sally mai rămase o vreme cu fratele său, dar se ridică să plece când văzu că era obosit.

— Doctorul Kinlock a spus cumva când va mai trece pe aici, David? întrebă ea, luându-şi poşeta.

— Îmi va scoate firele peste câteva zile, dar în afară de asta nu va mai veni decât dacă am o cădere, ceea ce nu intenţionez să se întâmple.

Îndreptându-se spre pat, David nu-i observă expresia dezamăgită.

— Ah. Ce păcat. Nu… nu am apucat să-i mulţumesc.

— Poţi fi sigură că i-am mulţumit eu. Fratele ei se întinse, chircindu-se puţin. Este un om interesant şi un chirurg deosebit, în plus. Îmi va lipsi, dar nu este genul care să-şi piardă timpul cu cei sănătoşi.

— Presupun că nu. Se lumină la faţă, venindu-i o idee. Am să mă opresc pe la cabinetul lui ca să reglăm conturile. Locuieşte la doar câteva străzi de reşedinţa Launceston.

— Lady Jocelyn s-a ocupat deja de ceea ce Kinlock a numit o factură exorbitantă.

— Nu mi se pare corect. Ar trebui să plătim noi. Sally îşi muşcă buzele. Deşi ar trebui să mă folosesc tot de banii de la Lady Jocelyn.

— Înclin să-ţi dau dreptate, dar nu mă simt în stare să mă cert cu ea deocamdată. Poţi să o faci tu, dacă doreşti, închise ochii.

Nu ar fi trebuit să-l obosească vorbindu-i despre lucruri mărunte.

— Fără certuri. În plus, obiectez faţă de generozitatea lui Lady Jocelyn mult mai puţin acum că am făcut pace.

Îşi sărută fratele pe frunte.

— Ne vedem mâine după-amiază.

Sally părăsi Cromarty House şi o luă la stânga înspre Hyde Park. Soţii Launceston considerau că pe timpul verii copiii trebuiau să aibă lecţii doar dimineaţa, astfel că nu era nevoită să se întoarcă la slujbă.

Avusese mare noroc cu angajatorii săi. Cu toate acestea, acum că avea alternativă, era doar o chestiune de timp până să le înainteze preavizul. Îi plăcuse mult să fie guvernantă, dar era gata să facă ceva

diferit. Ce anume, nu ştia.

În ciuda zilei frumoase de vară, plimbându-se pe aleile înverzite ale parcului, o frământa regretul pe care îl resimţise când David îi spusese că doctorul Kinlock nu avea să-l mai viziteze. De ce reacţionase atât de puternic? Domnişoara Sarah Lancaster era un exemplu de virtuţi pragmatice, fără strop de romantism în ea.

Într-adevăr, continua să se gândească la silueta puternică şi musculoasă a doctorului, la mâinile sale mari care se mişcau cu mare delicateţe, dar era numai o admiraţie faţă de forţa şi priceperea doctorului. Şi faptul că imaginea părului său încărunţit prematur în contrast cu sprâncenele negre şi stufoase îi tot apărea în minte era doar din cauză că înfăţişarea sa era atât de uimitoare.

Pufni exasperată. Pe cine încerca să păcălească?

Paşii o duseră către Serpentine, unde găsi o bancă liberă şi îşi aţinti privirea neatentă asupra apelor liniştite ale lacului. Nu era genul care să se ascundă de adevăruri incomode, deci trebuia să accepte faptul că Ian Kinlock îi plăcea într-un fel care nu avea nimic de-a face cu abilităţile sale remarcabile. Îi plăcea bărbatul. Îi plăcea devotamentul plin de pasiune faţă de munca sa, îi plăcea limbajul direct şi, trebuia să recunoască, îi plăcea felul în care se mişca, forţa sa rapidă, nerăbdătoare.

Suspină. În mod tipic, primul bărbat care îi atrăsese atenţia de când plecase din internatul şcolii era complet nepotrivit. Ian Kinlock trăia pentru munca sa. Aşa cum spusese David, nu era interesat de cei sănătoşi.

Şi chiar dacă ar fi fost, Sarah Lancaster, prin simplitatea ei, nu ar fi fost genul de femeie care să-i distragă atenţia de la chestiunile serioase, cum ar fi să salveze Londra de Doamna cu Coasa.

Acesta să fi fost unul dintre motivele pentru care îi purta pică lui Lady Jocelyn, ale cărei frumuseţe şi farmec fuseseră remarcate chiar şi de doctor? Sally îşi înnodă mănuşile şi deveni conştientă că invidia contribuise la ostilitatea ei. Ce demoralizant era să recunoşti că nu erai o persoană prea cumsecade…

Fusese plăcut să o dispreţuiască pe Lady Jocelyn socotind-o *une femme fatale* cu inimă de piatră, dar judecând după ultimele câteva zile, soţia fratelui său îi era superioară, atât în ceea ce privea caracterul, cât şi frumuseţea. Acea frumuseţe perfectă îl îngrijise pe David cu propriile mâini, chiar dacă era, practic, un străin. Era o lecţie care o aduse cu picioarele pe pământ, amintindu-i să nu se lase înşelată de aparenţe.

Sally întinse mănuşile pe genunchi şi încercă să le netezească. Poate că Ian Kinlock nu o găsea atrăgătoare pe guvernanta fadă, dar cu siguranţă avea nevoie de un prieten din când în când. Din ceea ce văzuse la el, avea întotdeauna grijă de alţii. Era timpul ca cineva să

aibă grijă de el.

Ridicându-se de pe bancă, încercă să-şi amintească programul lui. Era una dintre zilele în care era la spital şi văzuse cât de epuizantă era munca acolo. Cum ar fi putut să îl aline? într-o clipă, decise exact ce avea să facă.

Când Ian Kinlock se întoarse în cămăruţa murdară care-i servea drept cabinet la spital, era atât de obosit încât abia putu să deschidă uşa. După ce plecase de la maiorul Lancaster, examinase un salon întreg de pacienţi, apoi se produsese tragedia din sala de operaţii când o femeie murise în timpul intervenţiei. O alta nu rezistase peste noapte, în ciuda eforturilor sale. În astfel de momente, se întreba de ce nu urmase o meserie la modă care să nu-l solicite în aşa măsură din punct de vedere emoţional şi fizic.

De îndată ce intră în cabinet, se îndreptă spre birou şi spre sertarul încuiat unde ţinea whisky-ul, deşi ştia că băutura era un antidot slab pentru durerea care îl încerca. Nu îşi dădu seama că avea musafiri până nu auzi o voce feminină.

— Veţi putea bea mai mult dacă mâncaţi ceva înainte.

Clipind, se întoarse şi descoperi că domnişoara Lancaster stătea pe singurul scaun pentru vizitatori. Punând deoparte cartea pe care o citea, ridică un coş.

— M-am gândit că vă e foame, aşa că am adus câte ceva de mâncare.

Nedumerit, trase scaunul de la birou şi se aşeză.

— La sfârşitul unei zile la spital, de obicei nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima dată.

Îi întinse o plăcintă cu carne, nu de mult scoasă din cuptor. Crusta se fărâmiţă când muşcă din ea. Plăcintă cu carne de vită şi ciuperci. Delicioasă. Muşcă din nou şi simţi cum îşi recăpăta puterile. De mâncare avusese nevoie, nu de whisky. Hrană în loc de uitare.

— Nu mănânci şi dumneata? o întrebă el, în timp ce ea scoase o carafă de bere şi îi turnă într-o cană.

— Sperам să mă invitaţi.

Împreună explorară conţinutul coşului încăpător al lui Sally. Pe lângă plăcinta cu carne şi bere, adusese pâine, brânză, ceapă murată şi tarte calde cu piersici. Toate erau excelente şi puteau fi mâncate cu uşurinţă.

După ce termină ultima tartă, Ian îşi umplu din nou cana cu bere.

— Acum că sunt pe jumătate om din nou, mă gândesc să te întreb ce cauţi aici.

Sally începu să strângă resturile mesei.

— Când David mi-a spus că nu vă mai întoarceţi, mi-am dat seama că nu v-am mulţumit cum se cuvine pentru că l-aţi salvat.

— Îmi plac mulţumirile care iau o formă practică. Zâmbi, mai

relaxat ca niciodată în ultimele câteva săptămâni. Ceea ce ai spus la un moment dat a fost foarte adevărat. Eu am fost doar instrumentul. Îmi dau toată silinţa, dar vindecarea se petrece dincolo de abilităţile mele.

— Nu m-aş fi aşteptat la o afirmaţie atât de mistică de la un om de ştiinţă.

— Poate sunt raţionalist la suprafaţă, dar la interior sunt un celt sălbatic, mistic. Îi studie aspectul ordonat, îngrijit. O doamnă englezoaică respectabilă, aşa ca dumneata, nu poate înţelege.

Sally închise coşul şi se ridică în picioare.

— Ai grijă pe cine faci englez, flăcăule. Mama mea a fost galeză şi la fel de celtă ca dumneata. Se îndreptă spre birou ţinând în mână un pachet. Am învelit pâinea şi brânza în hârtie, deci ar trebui să ţină câteva zile. Ar fi bine pentru pacienţii dumneavoastră dacă aţi mânca din când în când.

Căuta un loc gol pe biroul dezordonat unde să pună mâncarea, nevrând ca brânza să-i păteze hârtiile, când dădu cu ochii peste un plic. Ridică din sprâncene în timp ce citi „Onorabilul Ian Kinlock”. Ridică plicul şi îl înclină către el.

— Îmi pare rău, nu am rezistat să nu citesc. Sigur sunteţi un celt sălbatic?

Doctorul roşi. Sally nu ar fi crezut că aşa ceva era posibil.

— Mama mea insistă să mi se adreseze astfel, explică el Tatăl meu este stăpânul moşiei Kintare. Mama îmi scrie regulat sugerându-mi să renunţ la prostia asta cu medicina şi să mă întorc acasă, să trăiesc ca un adevărat Kinlock.

— Ca să puteţi măcelări animale neajutorate şi să pariaţi averea la jocuri de noroc? comentă ea, amintindu-şi ce îi spusese în seara când luaseră masa la tavernă.

— Exact, fraţii mei sunt experţi în aşa ceva. Ca să fiu drept, niciunul nu şi-a pierdut averea la jocurile de noroc şi sunt oameni foarte cumsecade în felul lor. Doi sunt ofiţeri în armată, asemenea fratelui dumitale. Dar suntem la fel de diferiţi ca o bucată de cretă şi una de brânză.

— Îmi pot imagina. Era fascinată de această informaţie neaşteptată despre doctorul cel posac. Probabil că viaţa de moşier v-ar aduce moartea prin plictiseală după nici două săptămâni.

— Exact. Mama mea nu a înţeles niciodată asta. Suspină. Este convinsă că la un moment dat voi ceda farmecelor unei femei complet nepotrivite. Draga de ea, crede că toţi cei cinci fii ai săi sunt irezistibili. Nu a acceptat niciodată cu adevărat că nu mai sunt un copil, chiar dacă am mai mult păr alb decât propriul tată.

— Pare a fi o scumpă.

— Este. Fără speranţă, dar o scumpă. Puse pachetul cu mâncare

într-un sertar. Ieşim să îţi opresc o birjă? Sunt prea obosit să te conduc acasă.

— Nu vă faceţi griji. Este încă lumină şi locuiesc de ani de zile în Londra, spuse ea, nedorind să fie o povară.

— Poate că nu am talent de gentleman, dar cu siguranţă nu voi lăsa o doamnă să meargă pe jos acasă pe întuneric. Rânji. În plus, locuieşti la doar trei străzi distanţă de mine.

— Aşa este, domnule doctor, rosti ea cu sfială, deşi în interior pulsul i se accelerase la gândul de a petrece mai mult timp cu el. Se simţea mai plină de viaţă chiar şi numai respirând acelaşi aer.

— Spune-mi Ian. Aproape nimeni n-o mai face, spuse el în timp ce îi deschise uşa. Uneori mă satur să fiu domnul doctor şi domnul chirurg Kinlock, la distanţă imensă faţă de Dumnezeu.

— Aşa cum eu m-am săturat să fiu domnişoara Lancaster, exemplu de virtute şi guvernantă cu înalte calificări, îl privi pieziş. Apropo, cum arată o Sally?

El chicoti în timp ce ieşiră în seara blândă de vară.

— Uită-te în oglindă, fetiţo, şi ai să vezi.

Făcu semn unei birje şi o ajută să urce. În timp ce se aranja în scaunul murdar, se simţi mulţumită de felul în tare se descurcase. Nimic din atitudinea doctorului nu aducea a ibovnic, şi probabil nu avea să aducă niciodată, dar părea dispus să fie prieteni.

În timp ce mergeau prin amurgul londonez, îi studie discret chipul aspru, sub claia de păr alb. Poate era dispus să îi accepte prietenia – dar avea să fie suficient pentru ea?

CAPITOLUL 15

Avocatul lui Jocelyn veni a doua zi. Îl aprecie pentru că se abţinu, onorabil, de la a-i spune „ţi-am zis eu” cu privire la complicaţiile produse de căsătoria sa impetuoasă, deşi expresia sa era mohorâtă. Juristul se lumină la faţă când David îi expuse planul său pentru anulare. Când află că maiorul studiase dreptul, expresia de pe chipul său deveni vădit aprobatoare.

— Va trebui să discut situaţia cu un proctor – adică un avocat autorizat să practice dreptul în tribunale ecleziastice, spuse Crandall gânditor. Cred că legea canonică aplicabilă în această situaţie cere ca procesul să fie intentat de dumneavoastră, Lady Jocelyn. Trebuie să locuiţi mai întâi împreună o vreme pentru… ăăă, a verifica dacă problema este permanentă. Cu toate acestea, odată procesul pornit, anularea poate fi acordată în cinci sau şase luni, întrucât nimeni nu va contesta procedura.

Să aştepte jumătate de an până să fie liberă? Planurile sale aveau să fie încurcate, dar se gândi că ar fi putut fi şi mai rău.

— Foarte bine, domnule Crandall.

— Înţelegeţi că deşi poziţia dumneavoastră legală este asigurată, o anulare vă va lăsa vulnerabilă în faţa unui proces care să susţină că nu aţi fost niciodată căsătorită cu adevărat şi deci nu aţi îndeplinit termenii testamentului? o întrebă el serios.

— Sunt conştientă de posibilele probleme.

— Deşi ar trebui să câştigaţi un asemenea eventual proces, taxele juridice vor fi considerabile şi aţi putea avea parte de o notorietate nedorită. Se uită la ea pe deasupra ochelarilor. Nu doriţi să rămâneţi măritată? Ar fi de departe cea mai simplă soluţie.

— Răspunsurile simple sunt adesea cele mai bune, domnule Crandall, în special când vine vorba de ceva aşa de important cum este căsătoria, răspunse ea repede, ajungând la capătul răbdării.

Oftând, avocatul plecă.

— Crezi că a devenit avocat pentru că e posac din fire, sau a devenit aşa după ce s-a făcut avocat? întrebă Jocelyn, după ce uşa se închise.

Maiorul zâmbi uşor.

— Puţin din amândouă, probabil. Practicarea dreptului te aduce cu picioarele pe pământ, întrucât tinzi să te ocupi tot timpul de problemele vieţii.

— Atunci sunt bucuroasă că ai ales armata. Riscul de a-ţi pierde viaţa pare să facă mult mai bine la dispoziţie decât redactarea de contracte.

O bătaie în uşă anunţă sosirea lui Richard Dalton. După ce îl salută, Jocelyn se scuză şi îi lăsă pe cei doi singuri.

În timp ce Richard se aşeză pe scaun, David se ridică şi începu să se învârtă agitat prin cameră.

— Nu mă băga în seamă – după întâlnirea cu avocatul lui Lady Jocelyn simt nevoia de activitate. Se împiedică şi trebui să se prindă de cel mai apropiat stâlp al patului ca să nu cadă. Va trebui să-l rog pe Morgan să îmi caute un baston pe care să îl folosesc până mă reobişnuiesc cu mersul.

— E o idee bună. Richard îi oferi una dintre cârjele sale. Ia-o pe asta între timp. Jocelyn va fi foarte supărată dacă îţi rupi ceva în timp ce eu stau şi mă uit la tine.

Cârja contribui simţitor la echilibru. Îşi făcu un circuit regulat prin cameră, recunoscător pentru ocazia de a-şi pune în mişcare muşchii slăbiţi. Concentrându-se mai puţin pe statul în picioare, David observă că prietenul său părea frământat.

— S-a întâmplat ceva?

Richard făcu o grimasă.

— Am decis să-l vizitez pe chirurgul minune să întreb dacă poate face ceva pentru piciorul ăsta al meu, ceva mai mult decât medicii de la spital. Kinlock mi-a zis că ar putea să mă ajute, dar că procedura la care se gândeşte ar fi un experiment.

— Chiar dacă e vorba de Kinlock, nu cred că m-aş oferi pe post de cobai, spuse David, încruntându-se. Ce diagnostic ţi-a pus?

— Oasele piciorului au fost îmbinate prost după luptă. Nu e de mirare, cred, având în vedere cât de epuizaţi erau doctorii. Richard îşi privi piciorul drept fără entuziasm. E atât de strâmb, încât voi şchiopăta foarte tare tot restul vieţii. Dacă sunt foarte, foarte norocos, voi putea să mă descurc cu ajutorul unui baston în loc de cârje, într-una din zilele bune. În plus… doare ca naiba.

David tresări. Nu discutaseră niciodată despre problema lui Richard şi presupusese că era doar o chestiune de timp până când prietenul lui avea să îşi revină.

— Ce sugerează Kinlock?

— Să rupă din nou oasele acolo unde sunt îmbinate strâmb şi să le pună la loc. E o abordare radicală, dar crede că sunt şanse mari ca piciorul să se vindece destul de drept încât să pot merge, să pot călări şi să fiu cât de cât activ. Deşi nu îmi poate promite că durerea va dispărea complet, probabil voi simţi o ameliorare semnificativă şi din punctul acesta de vedere.

David înjură în barbă. Sugestia lui Kinlock era logică, dar operaţiile erau întotdeauna riscante şi, chiar dacă avea să reuşească, Richard s-ar fi confruntat cu luni întregi de convalescenţă.

— Îi vei urma sfatul?

— Da. Dumnezeu mi-e martor că nu mă încântă deloc procesul, dar Kinlock este primul doctor care îmi oferă speranţa de a scăpa de nenorocitele astea de cârje, răspunse Richard vehement. Încă o operaţie, poate două şi câteva luni în spital, un preţ mic pentru şansa la o viaţă aproape normală.

David se ruşină pentru lipsa sa de compasiune. În aceste ultime săptămâni mizerabile, Richard fusese întotdeauna acolo, gata să-i ofere ajutor, să facă o glumă sau să tacă, după cum era cazul. Acceptase firea lui blândă, stabilă, aşa cum era, fără să se gândească la preocupările prietenului său faţă de viitor.

— Din experienţa mea cu Kinlock, piciorul tău va fi perfect când va termina cu tine, rosti David liniştitor, hotărând ca, în următoarele luni dificile, să fie pentru Richard un prieten la fel de bun cum îi fusese el.

— Nu trebuie să fie perfect. Mă mulţumesc şi cu vreo nouăzeci la sută. Schimbând subiectul, Richard continuă. Dar tu? Pari puţin cam mohorât pentru cineva care tocmai a intrat într-un basm, încheiat cu un miracol şi o prea frumoasă prinţesă.

David se duse la fereastră, sprijinindu-se în cârja împrumutată.

— Basmele se termină cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Lumea reală este mult mai complicată.

— Adică?

— Adică mi se pare extrem de frustrant să fiu căsătorit cu o prinţesă de poveste care mă consideră ca pe un frate şi care este nerăbdătoare să se dezlege de mine cât mai curând cu putinţă, răspunse el, simţind nevoia să se descarce în faţa cuiva care ar fi putut înţelege.

— M-am întrebat dacă nu cumva te îndrăgosteşti de ea, murmură Richard. Jocelyn e o femeie minunată. Pe cât de frumoasă, pe atât de bună şi de inteligentă.

— Şi tu eşti îndrăgostit de ea? ripostă David cu o privire tăioasă.

Richard clătină din cap.

— Nu, dar recunosc calitatea când o văd. Îmi dau seama că dau dovadă de lipsă de discernământ pentru că nu sunt îndrăgostit de ea, dar asta e, urmă el, văzându-l sceptic pe David.

Prietenul său râse.

— Din câte am auzit despre iarna petrecută de ea în Spania, ai fost unul dintre puţinii ofiţeri care nu i-au căzut la picioare.

— Probabil că e adevărat. Richard căzu pe gânduri. Poate acesta e motivul pentru care am devenit prieteni. Părea nu chiar să dispreţuiască, dar cel puţin să nu ia în serios bărbaţii care deveneau obsedaţi de ea. Îi tachina că sunt nestatornici, că aveau să se îndrăgostească de o altă femeie într-o săptămână. Eu am petrecut mai mult timp cu ea decât oricare dintre pretendenţii săi. Poate a fost

curtată atât de mult încât a ajuns să o plictisească.

— Asta nu prevesteşte nimic bun pentru mine, remarcă David, începând să păstreze un ton calm. De cum am văzut-o am fost gata să-mi dau capul, mâna şi inima, la fel ca toţi ceilalţi pretendenţi nestatornici.

— Tu nu eşti nestatornic. Dacă sentimentele sunt puternice, nu este o simplă pasiune trecătoare. Richard ezită, îţi aduci aminte urarea pe care am făcut-o la nuntă? Când am spus că păreţi făcuţi unul pentru celălalt nu am fost doar retoric. Chiar cred că vă potriviţi foarte bine.

David se holbă la el.

— Dumnezeule mare, ce minte întortocheată ai! Nu se poate să fi prevăzut cum aveau să evolueze lucrurile.

— Sigur că nu. Nu păreai să supravieţuieşti până la sfârşitul săptămânii. Richard se cutremură. Pur şi simplu mi s-a părut nimerit să vă aduc împreună, ca acel instinct de pe câmpul de luptă care îţi spune când să te fereşti.

— Trebuia să mă fi ferit mai devreme de data aceasta. David îşi duse mâna liberă prin păr. Lady Jocelyn nu s-a tocmit pentru un soţ care avea să trăiască şi ar fi neonorabil să încerc să o ţin împotriva voinţei ei. Avocatul ei se interesează deja despre procedura de anulare a căsătoriei.

— Cu siguranţă anularea va necesita timp.

— Cel puţin câteva luni.

— Destul ca să o faci să se răzgândească.

— La naiba, Richard, uită-te la diferenţa de avere dintre noi! Ea este bogată, eu nu, clar. Este fiică şi nepoată de conte, eu nu am alte rude în afară de Sally pe care să fiu dispus să le recunosc.

— Vei renunţa fără să lupţi din cauza mândriei? întrebă Richard cu un calm exasperant. Poate că nu sunteţi egali în rang, dar eşti un gentleman şi ai avut o carieră militară deosebită. Ai fi un soţ perfect acceptabil.

— Este îndrăgostită de altcineva, îi dezvălui David, gândindu-se la bariera de netrecut.

Richard tăcu, însă doar un moment.

— Probabil că el nu e îndrăgostit de ea, altfel nu ţi-ar fi cerut ţie să o iei de nevastă. Sau poate este căsătorit, dar cu siguranţă ea are mai multă minte.

David clătină din cap.

— Din câte mi-a spus, relaţia era promiţătoare, dar abia la început. Strânse cârja mai tare. Am înţeles că afurisitul este chipeş, bogat, nobil, are un caracter admirabil şi este calificat din toate punctele de vedere ca să fie un soţ ideal pentru Jocelyn.

— Poate, dar e foarte posibil să nu-l poată avea, răspunse

Richard. În vreme ce tu eşti disponibil, interesat, prezentabil şi nelipsit de un anumit farmec pentru sexul opus. Acestea sunt avantaje considerabile. De ce nu te foloseşti de ele?

— Presupun că aşteptam ca cineva să-mi spună că este în regulă să profit de poziţia mea pentru a încerca să-i câştig inima. Dar tot mi se pare nepotrivit. Ar putea găsi pe cineva mult mai bun decât mine.

— În sens lumesc, poate, dar cred că ai fi un soţ mai bun pentru ea decât cineva a cărui preocupare principală este croiala hainei. Richard îşi frecă absent piciorul bolnav. Dacă te îngrijorează că vei fi considerat vânător de avere, nimeni dintre cei care te cunosc nu ar crede aşa ceva, şi a cui opinie ar conta în afara lor?

— Faci situaţia să pară simplă.

— Chiar este simplă. Lady Jocelyn nu te va considera un candidat serios pentru a-i fi soţ dacă tu dai impresia că îţi doreşti să pui capăt căsătoriei la fel de mult ca ea. Dă-i ocazia să ia singură decizia. Este perfect capabilă să te trimită să-ţi faci bagajele dacă simte nevoia. Dar alegerea trebuie să fie a ei. Nu presupune că ştii ce gândeşte sau că este imposibil să ajungă să ţină la tine la fel cum tu ţii la ea.

Entuziasmul îi acceleră pulsul lui David. Richard avea perfectă dreptate.

— Mulţumesc că mi-ai spus ceea ce voiam să aud. Cred că ştiam că ai s-o faci, altfel n-aş fi deschis subiectul.

Richard râse.

— Mă bucur că am fost de folos. Lady Jocelyn merită să lupţi pentru ea.

— Aşa este, confirmă David blând. Trebuia să o curteze atent pe Jocelyn, fără să abuzeze de situaţie. Ferească Dumnezeu să-l considere doar un alt pretendent nestatornic. Era necesar să aibă răbdare, să o lase să îl cunoască. Faptul că locuiau sub acelaşi acoperiş avea să-i ofere nenumărate ocazii.

Şi în vreme ce rivalul său avea avere şi rang, David avea avantajul de a fi un candidat abil, hotărât să câştige.

CAPITOLUL 16

Jocelyn se trezi în zori după o noapte de vise agitate. Singurul pe care şi-l aduse aminte fu ultimul ei vals cu ducele de Candover. Posibilităţile provocatoare ale acelei întâlniri vibrară în ea, până îşi aduse aminte stânjenitoarea situaţie în care se afla. Când Candover avea să se întoarcă în oraş în septembrie, ea încă avea să fie căsătorită legal cu David Lancaster, în loc să fie o văduvă eligibilă, ceea ce însemna că nu putea începe o relaţie cu ducele. Chiar dacă mariajul ei avea să fie în curs de anulare, o aventură ar fi fost considerată tot adulter. De neconceput.

Oftând, se ridică din pat, atentă să nu o deranjeze pe Isis, şi se duse la fereastra care dădea spre grădina din spatele casei. Toate visurile ei trebuiau amânate. Şi dacă ducele avea să-şi găsească o altă femeie în timp ce Jocelyn aştepta să fie liberă? L-ar fi putut pierde pentru totdeauna. Spre deosebire de părinţii ei, ea nu era schimbătoare şi era posibil să nu mai găsească niciodată un alt bărbat pe placul său.

Fu cuprinsă de un calm ciudat. Dacă avea să-l piardă, aşa să fie. Putea să se joace cu principiile sale, dar nu cu adulterul, nici chiar cu bărbatul pe care îl căutase ani de-a rândul.

O mişcare în grădină îi atrase atenţia. Era maiorul? Dumnezeule, chiar el era. Îmbrăcat în haine civile se plimba clătinându-se pe aleea care înconjura grădina, sprijinindu-se într-un baston.

Şansele de a se răni erau infime în comparaţie cu plimbarea din miez de noapte prin galerie, dar tot o îngrijora. Plimbându-se singur risca să cadă pe pământul umed. Dacă nu se putea ridica, ar fi rămas acolo ore în şir până l-ar fi găsit cineva. Putea să răcească şi să moară de pneumonie.

Îşi dădu seama că dăduse frâu liber instinctelor materne. Maiorul supravieţuise multor ani de războaie în ţări străine şi probabil nu avea să i se întâmple nimic într-o grădină englezească pe timp de vară.

Totuşi, nu era o idee rea să vadă ce face. Se îmbrăcă repede, alegând o rochie simplă de zi pe care o putu trage pe ea fără ajutorul lui Marie. După ce îşi prinse părul la spate cu o panglică, coborî scările înguste din spate.

Dinspre bucătărie veneau arome ispititoare, astfel că trecu pe acolo. Sub privirile mirate ale bucătarului şi spălătoresei, luă două brioşe cu afine abia scoase din cuptor, le înveli într-un şerveţel şi plecă făcându-le vesel cu mâna. Pe când îl ajunse din urmă pe maior, acesta înconjurase deja grădina şi pornise într-un nou circuit. Îi zâmbi, întâmpinând-o prietenos.

— Te-ai trezit devreme, Lady Jocelyn.

— Şi tu nu? îi surâse ea, scăpând de tensiunea nopţii agitate.

Păşi ritmul lui. Grădina era suficient de mare pentru o plimbare bună – ea însăşi o străbătuse de multe ori visătoare. Dimineaţa era minunată, roua sclipea precum boabele de cristal pe flori şi frunze.

— Îmi place acest moment al zilei. Este foarte linişte. El rânji. Mai cred cu tărie în încercarea de a fi cât mai activ cu putinţă în perioada de convalescenţă şi este mai simplu să exersez când nu e nimeni în preajmă care să mă oprească.

— Când m-am uitat pe fereastră şi te-am zărit am avut brusc viziuni cu tine căzut printre tufele de trandafiri, recunoscu ea. Grădinarul s-ar fi supărat să te găsească astfel, mai ales dacă i-ai fi distrus florile.

— Şi firesc, ai venit să vezi dacă tufele de trandafiri şi eu suntem întregi. Vocea sa caldă exprima aprobare. Foarte drăguţ din partea ta.

Stânjenită, îşi întoarse privirea către aleea ce se aşternea în faţa ei.

— Nu e nimic neobişnuit în a avea grijă de oaspeţii tăi.

— De fapt, mă gândeam mai degrabă la grădinar. E greu să găseşti unul bun, sunt sigur. Tonul lui era solemn, dar privirea o tachina.

Ea râse.

— Lewis lucrează aici de cel puţin treizeci de ani. Ar fi păcat să-l alung acum, la bătrâneţe.

— Face o treabă minunată. David arătă cu mâna către grădină. E greu de crezut că sunt în mijlocul Londrei. Grădina e atât de frumos aranjată, încât pare mai mare decât este de fapt.

— Pavilionul din capătul celălalt este unul dintre locurile mele favorite. Perfect pentru a lua masa ori pentru a citi în linişte într-o zi de vară. Îi întinse o brioşă fierbinte cu afine. Întrucât nu dai semne că te-ai opri pentru micul dejun, încearcă asta.

Muşcă din brioşă şi pe faţă îi apăru o expresie fericită.

— În cazul în care am uitat să-ţi spun până acum, bucătarul este o comoară.

— Am noroc cu servitorii, recunoscu ea. Dacă nu pot avea Charlton, m-am concentrat să fac Cromarty House cât mai plăcută posibil.

David se uită la ea.

— După spusele lui Crandall, mă voi bucura de talentul bucătarului încă o vreme. Plănuisem să încep să caut un apartament curând, dar nu are sens, întrucât trebuie mai să trăim o vreme sub acelaşi acoperiş. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu e nevoie să te scuzi. Înghiţi îmbucătura de brioşă, aromată de afinele mari. Am suficient spaţiu. De fapt, îmi face plăcere să am

companie.

În special pentru că David era un tovarăş confortabil, îi privi profilul ascuţit. Era mai bun decât un frate, dacă se gândea că ar fi putut avea unul pe care să nu-l placă nici măcar pe jumătate cât îi plăcea David.

— Nu ai avut niciodată companie? întrebă el. E cu siguranţă neobişnuit ca o tânără atrăgătoare să locuiască singură la Londra.

— Mătuşa Laura Kirkpatrick a stat cu mine până când soţul ei s-a întors de pe continent, dar a fost exasperată de comportamentul meu revoltător şi a decis să plece la proprietatea sa din Kent, spuse Jocelyn. Se va întoarce în oraş într-un final, dar nu ştiu când.

— În curând, sper. Mi-ar face plăcere să o revăd.

— Vei avea ocazia. Cromarty House a fost dintotdeauna căminul mătuşii mele şi al familiei ei când se află la Londra. De când a murit tatăl meu, a stat cu mine în cea mai mare parte a timpului. Au mai fost şi alţii care mi-au ţinut companie cât mătuşa Laura era cu unchiul Andrew, dar ea e de departe favorita mea.

— Semeni foarte mult cu ea.

— Sper. Având doar băieţi, m-a tratat ca pe fiica ei.

— Mama ta a murit când erai mică? Jocelyn deveni încordată, ca de fiecare dată când venea vorba de mama ei.

— Abia dacă mi-o amintesc, murmură ea, evitând un răspuns direct.

— Îmi pare rău, zise el încet. Am fost norocos să-l am pe tatăl meu alături destul timp cât să ajung să-l cunosc. Era un savant şi îi plăcea să ne înveţe tot felul de lucruri pe mine şi pe Sally. Cele mai frumoase amintiri din copilărie sunt de când stăteam cu el în bibliotecă în timp ce ne învăţa geografie pe marele lui glob, sau când mergeam în plimbări la ţară în jurul casei noastre.

Jocelyn îşi aminti ceva – mama ei împletind o coroniţă din flori de primăvară, apoi punând-o pe capul fetiţei, râzând şi sărutând-o. Înghiţi în sec, luptându-se cu lacrimile care veneau din senin.

— Cred că tatăl tău a fost foarte bun la suflet. Foarte diferit de fraţii tăi.

— Diferenţa era atât de mare, încât unii suspectau că nu erau fiii lui, recunoscu el. Prima căsătorie a tatălui meu a fost aranjată de cele două familii. Mama mea a fost alegerea lui. Soţia inimii sale.

Continuară să se plimbe în tăcere, terminându-şi brioşele. Ea urmărea progresul maiorului.

Deşi plimbarea destul de lungă presupunea efort, se ţinea bine. Poate avea dreptate că se forţa să fie cât mai activ. Hainele de civil cu care se întorsese din Belgia atârnau largi pe trupul său slab şi se sprijinea cu putere în baston, dar nu mai părea fragil. De fapt, fiind înalt şi cu umeri laţi, era un bărbat cu o statură impresionantă.

— M-am gândit la ceea ce a întrebat Crandall ieri, spuse David.

— Şi eu la fel. Am remarcat că nu voia să ştie dacă motivul anulării este adevărat sau nu. S-a mulţumit să discute cea mai bună strategie de a obţine o hotărâre favorabilă.

David ridică din umeri.

— Datoria lui e aceea de a-ţi reprezenta interesele. Probabil e mai uşor dacă nu cunoaşte întregul adevăr în acest caz.

Se simţi vinovată că David trebuia să trăiască între minciună şi adevăr din cauza ei. Nici ei nu-i plăcea că trebuiau să ascundă adevărul, dar era de departe cea mai simplă soluţie pentru încurcătura lor.

— Crandall a mai spus ceva care mi-a dat de gândit, Jocelyn, rosti David pe un ton serios.

— Aşa? murmură ea, văzând că nu continuă.

El trase adânc aer în piept.

— Nu sunt nu ştiu ce mare partidă, dar din punct de vedere legal suntem soţ şi soţie. Te-ai gândit la posibilitatea de a rămâne căsătoriţi, aşa cum a sugerat el? Se opri şi se întoarse către ea. Nu ştiu ce-ţi doreşti de la un soţ, dar dacă îţi doreşti să fii iubită… ei bine, cred că ar fi foarte uşor să mă îndrăgostesc de tine.

Ea se opri.

— Nu… şopti ea. Deveniseră prieteni atât de buni. Avea încredere în el şi se simţea confortabil în prezenţa lui. Cum putea să sugereze ceva ce avea să schimbe tot, dar nu în bine?

Tăcerea dintre ei pulsa de tensiune. Ea vru să se uite în altă parte, dar nu putu. David se aplecă spre ea, cu mâinile pe capătul bastonului şi privirea căutătoare. Era un bărbat puternic, cu simţul umorului, inteligent şi onorabil. Cum ar fi fost să fie iubită de el?

Un chin sufocant o cuprinse la acest gând. Nu voia iubirea lui. Prietenia era mai sigură şi mult mai trainică.

— Nu, repetă ea. Îmi eşti foarte drag, dar nu ca soţ.

El rămase nemişcat, iar ea se temu că era furios. În schimb, după o ezitare îndelungată, zâmbi fără vreo supărare aparentă.

— M-am gândit că asta va fi reacţia ta, dar ar fi fost o prostie din partea mea să nu iau măcar în considerare această posibilitate. Îi oferi braţul. Mergem să mai subtilizăm nişte brioşe cu afine de-ale bucătarului tău?

Buimacă de uşurare, îl luă de braţ şi merseră spre bucătărie. Nu-şi dăduse seama cât de mult preţuia prietenia dintre ei până în momentul înfricoşător când crezuse că era pierdută.

Jocelyn avusese dreptate să spună că pavilionul era un loc încântător pentru a citi într-o după-amiază călduroasă de vară, însă David nu se uita la ziarul Morning Chronicle. În schimb privea trandafirii şi îşi amintea cum arăta Jocelyn în acea dimineaţă când se

plimbaseră împreună, îmbrăcată simplu, cu zulufii ce reflectau razele soarelui, arătase delicios de fericită şi relaxată.

Ştiind că venise timpul să-i pună la încercare sentimentele, deschisese discuţia despre o căsnicie adevărată, iar ea se schimbase instantaneu într-o fată vulnerabilă şi bântuită. De atunci tot încercase să-i înţeleagă reacţia. Nu fusese ofensată. Surprinsă, da, chiar şocată, dar mai fusese ceva.

Frică? Fără îndoială se înşela în privinţa asta. Dar orice i-ar fi umbrit privirea, nu fusese expresia unei femei îndrăgostite de un bărbat care trebuia să-i spună, cu regret, unui alt pretendent că nu avea şanse. Obiecţiile sale veniseră dintr-o sursă mai adâncă, mai misterioasă.

Trebuise să se lupte cu impulsul de a o prinde în braţe şi de a-i spune că avea să fie întotdeauna în siguranţă cu el. Un astfel de gest ar fi fost complet nepotrivit, astfel că destinsese atmosfera şi fuse răsplătit cu zâmbetul ei.

Dacă ar fi câştigat-o, ar fi fost ca şi cum ar fi convins un fluture să i se aşeze pe mână. Era nevoie de răbdare, blândeţe şi, poate, chiar de o rugăciune.

Avea să fie de ajuns? Nu putea decât să spere că da.

Lady Laura Kirkpatrick se întinse voluptuos, apoi se aşeză la masa de lângă fereastra camerei sale, strângându-şi capotul de mătase în jurul ei. Tava pe care o comandase se afla pe masă, iar teancul de corespondenţă era aşezat în ordine lângă cafeaua aburindă. Plicul de deasupra purta scrisul elegant şi nerăbdător al lui Jocelyn.

Rupse sigiliul, zâmbind la auzul stropilor de apă din camera de alături. Kennington se afla aproape de drumul principal dintre Dover şi Londra, iar colonelul Andrew Kirkpatrick ajunsese foarte târziu cu o noapte înainte, proaspăt coborât de pe vasul ce traversa Canalul Mânecii. Niciunul dintre ei nu se aşteptase să dea peste celălalt la moşie, ceea ce făcuse întâlnirea lor cu atât mai specială. Deşi era murdar de pe drum şi nebărbierit, Andrew se grăbise să i se alăture soţiei sale în pat pentru o împreunare care o făcu să roşească până în vârful degetelor rememorând-o.

Radiind ca o şcolăriţă romantică, deşi mult mai puţin inocentă, Laura parcurse prima foaie mirosind a iasomie din scrisoarea nepoatei sale. Auzind-o exclamând de plăcere, soţul său intră în cameră, ştergându-şi ultimii stropi de apă de pe faţa proaspăt bărbierită. Silueta sa era masivă, puternică sub halatul de catifea, şi se exhiba energia unuia mai tânăr de cincizeci de ani.

— Veşti bune, iubito?

— Cele mai bune, Drew. Ai primit scrisoarea în care îţi spuneam că Jocelyn s-a măritat cu David Lancaster?

Soţul său scăpă din mână prosopul.

— Dumnezeule mare, nu! Când s-a întâmplat asta? Ultima ştire a fost aceea că Lancaster e grav rănit şi că a fost trimis să îşi aştepte sfârşitul în Londra.

În timp ce îşi băură cafeaua, alături de pâine proaspătă cu unt şi miere, ea îi explică soluţia creativă a nepoatei sale la problema căsătoriei.

— David a suferit o operaţie şi Jocelyn spune că se vindecă foarte bine. Sunt atât de bucuroasă! Este unul dintre preferaţii mei.

— Şi ai mei. Colonelul oftă. Au pierit atâţia la Waterloo. Dar ofiţerii britanici sunt rezistenţi. Poate ai aflat că Michael Kenyon era pe moarte? La fel ca Lancaster, s-a însănătoşit şi el în ciuda prognosticurilor, mulţumită lui Catherine Melbourne care l-a îngrijit în Bruxelles după luptă.

— Minunat! Pomenirea prietenei sale, Catherine, îi aminti Laurei de orele lungi în care lucraseră împreună în spitalele improvizate din Peninsulă. Cu voia lui Dumnezeu, nu vor mai trebui să bandajeze vreodată rănile de glonţ ale tinerilor pe moarte.

În timp ce ea şi Drew luară masa, împărtăşeau poveşti despre prieteni comuni, jelind sau bucurându-se, după cum era cazul. După marea bătălie, informaţiile fuseseră greu de obţinut, dar treptat începea să se contureze numărul total de victime.

— Întrucât obrăznicătura aceea de nepoată a ta nu va deveni văduvă, ce intenţii are faţă de Lancaster? întrebă Drew după ce se puseră la curent cu ştirile.

Laura se uită din nou la scrisoare.

— Speră să existe o cale de a pune capăt mariajului. Ce păcat. Cred că David ar fi un soţ minunat pentru ea, dar m-am întrebat uneori dacă nu cumva îi este prea teamă de căsătorie ca să-şi ia vreodată un angajament.

— Eu cred că tocmai acesta este motivul pentru care fratele său şi-a scris testamentul aşa cum a făcut-o, spuse Andrew cu şiretenie. Să o forţeze să se căsătorească, temându-se că scandalul din familie are să o transforme într-o fată bătrână pe viaţă.

Laura clipi.

— Drew, este genial. Sunt sigură că ai dreptate. Asta explică totul. Ce diabolic din partea lui Edward!

— Când eşti mort, ori eşti diabolic, ori nu eşti nimic, comentă soţul său cu umor negru.

— Poate ar trebui să mă întorc să-i ţin companie, zise ea cu regret. Ar fi preferat să stea la Kennington. Soţul său mai avea câteva săptămâni libere înainte de a se întoarce la datorie, iar o a doua lună de miere la ţară suna încântător.

— De ce ar avea nevoie un cuplu de tineri căsătoriţi de o însoţitoare? rânji Andrew. Dacă nu eşti de faţă, relaţia lor ar putea

evolua înspre punctul în care să decidă că rămân împreună.

Ea se încruntă.

— Poate. Dar mă tem că modul revoltător în care Jocelyn s-a folosit de David îi va fi provocat dezgust faţă de ea.

Sprâncenele stufoase ale soţului său se arcuiră.

— Crezi că nepoata ta se comportă revoltător? Eşti oare aceeaşi Laura Kendal care m-a implorat să o duc la Gretna Green când tatăl său a refuzat să-i fac curte?

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui niciodată asta lui Jocelyn! Ani de zile m-am ţinut drept un model de decenţă, şi nu m-ar lăsa niciodată să uit dacă ar afla cât de nechibzuită eram. Ochii îi străluciră. Deşi, în cazul în care tatăl meu nu ar fi cedat, am fi mers în Scoţia chiar dacă asta ar fi însemnat să te răpesc chiar eu.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră aşa într-un moment de adâncă intimitate. În mai bine de douăzeci de ani de armată, căsătoria lor supravieţuise şi înflorise. Dansaseră împreună la baluri în palate din Portugalia şi mâncaseră la cină pui costelivi în cocioabe cu podea de pământ din Spania. Singură, aşteptase uneori cu teamă să afle dacă soţul ei mai era în viaţă. O dată se apărase pe ea şi pe fiii săi de bandiţi, cu un pistol pe care îl ţinuse cu mâinile tremurânde.

Totul fusese foarte captivant, dar era pregătită pentru o nouă etapă a vieţii. Pe timp de pace, ar fi avut timp de mic dejunuri leneşe şi plimbări lungi pe dealurile din Kent. Iar când băieţii aveau să se căsătorească şi să le dăruiască nepoţi, se aştepta să-i răsfeţe din plin şi fără ruşine. Andrew, fie binecuvântat, avea să-i răsfeţe chiar mai mult.

— Ar fi cu siguranţă drăguţ dacă Jocelyn şi David s-ar îndrăgosti. Are nevoie de un bărbat care să nu încerce să o schimbe, dar nici să nu o lase să-l calce în picioare, remarcă Laura, concentrându-se din nou pe chestiunea curentă.

— Ascultă ce îţi spun, spuse colonelul ridicându-se şi venind în spatele scaunului ei, David Lancaster este pe jumătate îndrăgostit de ea deja.

Îşi puse braţele în jurul taliei Laurei şi începu să-i muşte delicat lobul urechii.

— Femeile din familia Kendal sunt absolut irezistibile pentru soldaţi. Mai trebuie să treacă douăzeci de ani pentru ca Jocelyn să devină la fel de frumoasă ca mătuşa ei, dar e destul de drăguţă să-l farmece pe tânărul Lancaster. Sper doar să nu-i frângă inima. Nu e genul care să iubească superficial.

Mâna lui alunecă senzual pe halatul ei de mătase, oprindu-se pe sân.

— Acum, putem să o lăsăm deoparte pe plictisitoarea ta nepoată?

Laura râse şi se întoarse cu faţa către soţul său.

— Plictisitoare? făcu ea, tachinându-l. Dar ai îndrăgit-o mereu pe

Jocelyn.

— Mi se pare de-a dreptul deranjantă în acest moment.

Ea îşi oferi buzele, iar el le acceptă, murmurând:

— Aminteşte-mi unde am rămas azi-noapte.

Laura decise că Andrew avea dreptate: Jocelyn nu avea nevoie de însoţitoare. Ea şi maiorul Lancaster puteau să-şi rezolve şi singuri problemele. Mătuşa ei avea lucruri mai importante de făcut.

CAPITOLUL 17

După ce văzuse biroul lui Ian Kinlock de la spitalul St. Bartholomew, Sally nu fu surprinsă când ajunse la cabinetul său privat de pe Harley Street şi găsi recepţia în dezordine. Nu se aşteptase însă la un haos complet.

Se opri în uşă, speriată. Băncile aliniate pe lângă perete erau toate ocupate de pacienţi care aşteptau. Copiii se târau pe podea, câţiva băieţi stăteau pe biroul vechi, iar doi bărbaţi se certau zgomotos cu privire la cine avea să intre primul la domnul doctor.

— Acesta este cabinetul domnului doctor Kinlock? întrebă ea cel mai apropiat pacient, o femeie însărcinată însoţită de un alt bebeluş, respirând cu greu din cauza mirosului de igienă precară.

Femeia aprobă din cap, prea obosită pentru a vorbi.

Sally măsură din privire sala de recepţie.

— Clinica arată întotdeauna aşa?

— În zilele de caritate, da. E mai linişte în restul zilelor.

Sally adusese un coş de picnic, în speranţa de a mai lua o dată masa cu Ian, dar era clar că nu avea să se elibereze curând. Se gândea dacă să plece când vocile a doi bărbaţi certându-se se transformară în strigăte.

Pumnii se încleştară şi lupta părea iminentă.

Gândindu-se ce efect ar fi avut un scandal asupra femeilor şi copiilor înghesuiţi în încăperea aglomerată, îşi încleştă fălcile şi se îndreptă către ei.

— Nu vă supăraţi, li se adresă ea. Dacă insistaţi să vă purtaţi ca nişte barbari, vă rog să poftiţi afară.

Ambii bărbaţi se întoarseră surprinşi. Cel mai înalt, un muncitor robust, spuse pe un ton certăreţ:

— Zice că nevasta lui o să intre următoarea la domnu' doctor, dar eu am mai mare nevoie. Vedeţi? îi arătă lui Sally mâna însângerată, bandajată strâns.

— Poate să-şi aştepte rândul ca şi restul, răspunse celălalt. Nevastă-mea a ajuns înaintea lui.

Se ridicară şi alte voci, fie contribuind cu opinii, fie pretinzând întâietatea. Orice speranţă a lui Sally pentru o seară liniştită se dusese pe apa sâmbetei. Reprimându-şi un oftat, se îndreptă spre birou şi îşi puse coşul în spatele lui.

— Jos, îi îndemnă ea pe cei doi băieţi.

Se înghiontiră chicotind. Îi fixă cu o privire care putea să îngheţe un şcolar neastâmpărat de la treizeci de paşi.

— Trebuie să repet?

Băieţii se priviră alarmaţi, apoi coborâră de pe birou, încă în picioare, Sally îi anunţă pe cei din încăpere:

— Ca asociat al domnului doctor Kinlock, eu voi hotărî când intră pacienţii. Există cineva cu o urgenţă reală? Adică o rană sau o boală care poate provoca moartea dacă se întârzie tratamentul?

Muncitorul dădu să ridice mâna, apoi se răzgândi când privirea sfredelitoare a lui Sally se opri asupra lui.

— Foarte bine. Se uită prin încăpere. Cine a sosit primul?

Câţiva oameni încercară să vorbească în acelaşi timp, făcând afirmaţii contradictorii.

— Linişte! în ciuda staturii sale mici, Sally învăţase să controleze un grup prin simpla forţă a personalităţii pe vremea când predase la şcoală. De îndată se lăsă tăcerea. Lucrurile vor merge mult mai repede dacă toată lumea cooperează, declară Sally cu o voce dură. Domnul doctor Kinlock vă oferă cu generozitate timpul şi experienţa sa. Nu aveţi dreptul să-i puneţi la încercare răbdarea. S-a înţeles?

Mai multe capete aprobară. Se înţelesese.

— Voi face o listă cu ordinea în care aţi sosit, continuă ea. Cine a venit cel mai devreme?

După o pauză, o femeie plăpândă ridică timid mâna. Sally suspectă că ea aşteptase în timp ce alţi pacienţi mai agresivi se împinseseră în faţa ei. Găsind o foaie de hârtie pe birou, scrise numele femeii.

Tocmai termina lista cu pacienţi când se deschise uşa de la cabinetul interior. Ieşi o femeie ţinând de mână un puşti cu braţul bandajat. Ian era în spatele lor, cu chipul obosit.

— Cine urmează? întrebă el morocănos.

— Eu, domnule doctor, îngăimă femeia mai în vârstă cu voce şoptită. În timp ce se ridică să intre în cabinet, Ian privi în sala de aşteptare. Rămase uimit. Probabil că nu era obişnuit să vadă un grup atât de liniştit. Apoi o văzu pe Sally şi se lămuri.

— Domnişoară Lancaster. Mă bucur că mă poţi ajuta azi. Cuvintele sale erau oficiale, dar privirea îi sclipea de amuzament şi apreciere.

Ar fi bătut desculţă toată Ţara Galilor pentru o astfel de aprobare.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme, domnule doctor. Însă totul e sub control acum.

— Văd. Cu ochi strălucitori, o luă de braţ pe femeia în vârstă şi o ajută să intre în cabinet.

Gândindu-se că s-ar fi putut dovedi util, Sally începu să-i întrebe pe pacienţi ce anume îi aducea la cabinet.

În scurt timp află că jumătate dintre cei prezenţi erau doar însoţitori ai celor care aveau nevoie de tratament. Alţii aveau probleme minore care puteau fi rezolvate cu bun-simţ şi, poate, o

ureche care să-i asculte. De exemplu, o tânără mamă care explica plângând cât de multă muncă presupune un bebeluş şi că era îngrijorată că nu îşi îngrijea copilul aşa cum trebuie.

Sally luă copilul în braţe şi ascultă înţelegătoare înainte de a o asigura pe fată că bebeluşul său era durduliu şi frumos, evident bine îngrijit, ceea ce însemna că mama făcea o treabă bună. Înveselită, mama decise că tuşea ocazională a bebeluşului nu era o mare problemă şi plecă fără să o mai vadă doctorul.

Consultaţiile merseră surprinzător de repede. Pe măsură ce mulţimea se împuţina, Sally exploră biroul şi descoperi un registru de contabilitate într-un sertar de jos, alături de resturi de hârtii cu nume şi sume notate pe ele. Nu fu surprinsă să constate că registrul lui Ian era în dezordine.

Încerca să înţeleagă cifrele când ultimul pacient părăsi cabinetul. Ian apăru în uşă şi se sprijini de toc, cu braţele încrucişate la piept.

— Am terminat devreme azi. Cum naiba ai reuşit să subţiezi mulţimea?

— Nu toţi aveau cu adevărat nevoie de doctor. Unii aveau nevoie doar de cineva care să-i asculte. Se lăsă pe spate în scaun, întinzându-şi muşchii încordaţi. Cum ai reuşit să supravieţuieşti fără un asistent?

— Am avut unul, dar a plecat. Nu am avut timp să-i caut un înlocuitor. Păru dintr-odată plin de speranţă. Presupun că nu ai fi interesată de post? Nu, cred că nu.

Se întrebă ce ar fi răspuns dacă oferta ar fi fost serioasă. La urma urmei, petrecuse o după-amiază foarte satisfăcătoare. Organizarea pacienţilor lui Ian îi oferise posibilităţi minunate atât de a se comporta ca un tiran, cât şi de a oferi sfaturi bune. Irezistibil.

— Pot ajuta aici până găseşti un alt asistent, spuse ea, amintindu-şi că nu avea nevoie să lucreze deloc. De fapt, te pot ajuta să angajezi unul.

— Eşti un înger, spuse el cu înflăcărare. Nu ar trebui să-mi pun norocul sub semnul întrebării, dar ce te-a adus azi pe aici?

Făcu semn către coş.

— M-am gândit să aduc o cină rece, dar am dat mâncarea. O femeie cu patru copii avea mai mare nevoie de ea decât oricare dintre noi.

— Un adevărat înger, pe cât de capabilă, pe atât de generoasă, observă el blând. Ridică o mână şi îi atinse obrazul cu degetele sale puternice, dar uşoare ca pânza de păianjen. Ea îşi ţinu respiraţia, întrebându-se cum o atingere îi putea afecta toate simţurile. Pentru o clipă se uitară unul la altul, aerul dintre ei pulsând de conştientizarea reciprocă.

Poate inima ei era prea vizibilă în ochii săi, deoarece medicul îşi drese glasul şi lăsă mâna jos.

— Dă-mi voie să plătesc pentru cină. Măcar atât pot să fac.

— Mă aştept să fiu bine hrănită, asta e sigur, spuse ea, mândră de cât de stabilă îi fusese vocea în ciuda momentului de intimitate înfricoşătoare.

Ridicându-se, fu sigură de un lucru: cel puţin pentru o clipă, Ian Kinlock o văzuse cu adevărat şi îi plăcu ceea ce văzu.

CAPITOLUL 18

Jocelyn îşi urmări cu atenţie tovarăşul de mic dejun. La trei săptămâni de la operaţie, lui David îi mergea bine şi abia dacă mai avea nevoie de baston. Încă o lună de mâncat copios şi exerciţii şi avea să fie ca nou.

Zâmbi când el îi furişă o bucată de şuncă lui Isis, care aştepta cu nerăbdare lângă scaunul lui. După ce înfulecă bucăţica, pisica i se frecă fără ruşine de picior.

— Ca de obicei, dragostea trece prin stomac, domnule maior, remarcă ea amuzată. L-ar iubi şi pe Bonaparte dacă ar hrăni-o bine.

— Am auzit că împăratul nu suportă pisicile. David îi dădu lui Isis încă o bucată de şuncă. O dovadă clară de caracter prost.

Ea râse.

— Mătuşa Elvira urăşte pisicile.

Se priviră amuzaţi. Ultimele zile fuseseră atât de liniştite de parcă ar fi fost eşuaţi pe o insulă părăsită, ca Robinson Crusoe. Mătuşa Laura era în Kent împreună cu soţul ei, iar majoritatea membrilor lumii bune erau plecaţi din oraş, astfel că avuseseră puţini vizitatori, cu excepţia lui Sally şi a câtorva camarazi de arme de-ai lui David. David era cel mai bun tovarăş şi lui Jocelyn îi plăceau zilele lungi, leneşe, cu plimbări prin grădină, mese în pavilion şi discuţii animate despre cărţi şi articole de ziar.

Privindu-l pe David cum o mângâia pe Isis pe cap, se întrebă pentru prima dată dacă stilul lor de viaţă îi părea plictisitor. Şederea sa în Londra fusese limitată la spital şi casa ei.

— Ţi-ar plăcea o plimbare cu faetonul azi?

— Mi-ar plăcea.

— O să-l conduc eu însămi şi o să fiu extrem de nemulţumită dacă te vei ancora de scaun şi vei bombăni cu privire la femeile nechibzuite care conduc trăsuri, avertiză ea prefăcut, bucuroasă că sugerase acest lucru.

— Oricine a dat piept cu Garda Imperială a lui Napoleon este deprins cu pericole mai mici, spuse el, cu privirea amuzată.

Jocelyn zâmbi, savurând tachinarea lui. Ar fi trebuit să adopte un frate cu ani în urmă.

Era o zi însorită de august şi o briză răcoroasă îndepărtă mirosurile mai puţin plăcute ale oraşului în timp ce se plimbară cu trăsura prin parc, apoi către sud spre râu. Se aflau în Chelsea când ea opri în cele din urmă faetonul în faţa unui grajd plin de forfotă. Aprecie faptul că maiorul nu ceruse să ştie încotro se îndreaptă. Era atât de relaxant.

— Vreau să-ţi arăt locul meu preferat din apropierea Londrei, explică ea în timp ce un grăjdar ieşi pentru a lua caii.

David coborî din trăsură şi veni pe partea ei ca să o ajute. Îl prinse de mână, dar tocmai în momentul când se dădea jos o rafală de vânt îi înfăşură fusta în jurul gleznelor. Pierzându-şi echilibrul, se împiedică şi căzu în braţele lui.

David o prinse înainte să apuce să se sperie şi o coborî până când picioarele îi atinseră pământul. Preţ de o clipă fuseseră lipiţi unul de celălalt, nasul ei afundat în haina lui bleumarin care emana un parfum subtil de levănţică.

Deveni conştientă de puterea şi căldura corpului lui, de bătaia inimii lui lângă obrazul ei. Mintea îi zbură la noaptea în care se sărutaseră. Amintirea buzelor lui peste ale ei, a căldurii febrile a corpului lui era atât de intensă, încât îi fu teamă că el îi va putea citi gândurile.

— Testai să vezi în ce măsură mi-am revenit? întrebă el cu o voce uşor amuzată.

Ea roşi şi se îndepărtă stânjenită.

— Dacă am făcut-o, ai trecut testul, domnule maior. Acum câteva zile am fi fost amândoi la pământ dacă m-aş fi împiedicat aşa.

— Mă bucur că te-am putut salva de data asta. Se aplecă să-şi recupereze bastonul, care căzuse atunci când o prinsese. Desigur, ar fi fost mai impresionant dacă te salvam de nişte bandiţi mârşavi, dar în lipsa lor, mă mulţumesc să te scap de o căzătură.

Jocelyn îşi suprimă ferm ciudata reacţie faţă de incident.

— Trebuie să mergem pe drumul acesta, pe lângă zidul de cărămidă galbenă.

— Este o proprietate privată? se interesă el când o apucară în direcţia respectivă.

— Vei vedea. După o plimbare de câteva minute ajunseră la intrarea pe proprietate. Pe o plăcuţă din alamă, situată în lateral, scria HORTUS BOTANICUS SOCIETATIS PHARMACEUTICAE LOND. 1686.

— Este Grădina Medicinală din Chelsea, explică ea sunând la poartă. Este deţinută de Societatea Onorabililor Farmacişti. Au fost aduse aici ierburi şi plante din toată lumea pentru a putea fi studiate şi a se descoperi medicamente noi.

Portarul apăru chemat de sonerie, salutând-o pe Jocelyn cu familiaritate. Odată intraţi, ea îl conduse pe David către râu, care mărginea o latură a proprietăţii.

— Grădina Medicinală nu este deschisă publicului, dar un vechi prieten al tatălui meu face parte din Societatea Regală. Ne-a adus odată aici. Mi-a plăcut atât de mult, încât mi-a obţinut permisiunea de a reveni ori de câte ori doresc.

Grădina se întindea cam pe cinci acri, iar flora neobişnuită o

făcea să pară neenglezească într-un mod exotic.

Împreună explorară aleile şerpuitoare, admirând raritățţi precum cedrii libanezi care încadrau ecluza de pe Tamisa şi grădina de stânci care fusese creată din pietre islandeze.

Într-un final, se aşezară pe o bancă la umbra unei statui a lui Sir Hans Sloane, unul dintre primii finanţatori.

Relaxată din nou, Jocelyn inspiră cu plăcere miresmele bogate.

— Nu-i aşa că e minunată Grădina Medicinală? Multe dintre plante nu se găsesc nicăieri altundeva în Anglia.

— Nici nu am ştiut de existenţa acestui loc. Aşa cum Kinlock forţează limitele chirurgiei, farmaciştii forţează limitele medicinei, remarcă David. Opiul nu-mi este foarte drag în acest moment, dar drogul ăsta a fost o binecuvântare pentru nenumăraţi oameni. Cine ştie ce alte minuni pot apărea de aici în slujba umanităţii?

Îi plăcu faptul că el înţelegea aspectul dramatic şi deopotrivă idilic al acestei grădini liniştite. Mintea lui funcţiona foarte asemănător cu a ei.

El se aplecă şi culese un lujer cu un mănunchi de floricele aurii dintr-o tufă aflată lângă bancă, apoi se întoarse şi i-l puse după ureche.

— Ochii tăi prind nuanţa aceasta de auriu când porţi ceva galben.

În timp ce parfumul picant al plantei o învăluia, Jocelyn se uita fix la însoţitorul ei, pulsul accelerându-i în mod straniu. Atingerea abia simţită a degetelor sale asupra urechii ei porni o avalanşă de furnicături care se împrăştiară în toate direcţiile. Din nou, nu îşi putea imagina de ce reacţiona atât de puternic la un gest mărunt.

Ce naiba se întâmpla? Era prietenul ei, fratele său onorific, nu unul dintre pretendenţii obositori şi, cu siguranţă, nu bărbatul cu care dorea să se căsătorească. Sări în picioare agitată.

— E timpul să ne întoarcem, altfel vom prinde traficul aglomerat de după-amiază, şi caii mei îl urăsc.

Părăsiră grădina împreună. Cu o zi înainte, l-ar fi luat relaxat de braţ, dar nu şi azi, când atingerile erau pline de pericole neaşteptate.

— Vrei să mâni tu caii? îi propuse ea când grăjdarul aduse trăsura.

— Este atât de evidentă pofta mea? întrebă el cu tristeţe. Mi-ar plăcea să ţin frâiele, dacă eşti sigură că ai încredere în mine că nu le voi face rău.

Ea chicoti cu un aer aparent destins.

— Aş fi surprinsă dacă te-ai dovedi un vizitiu cu mână grea. Şi dacă mă înşel, pur şi simplu voi lua eu frâiele.

Aşa cum se aşteptase, era un vizitiu excelent, controlând fără efort caii, ţinând frâiele uşor, dar ferm. Se surprinse privindu-i mâinile. Erau mari şi pricepute, cu bătături de la munca cinstită, nu ca

mâinile albe ale unui dandy.

O cicatrice subţire se întindea de la încheietura mâinii stângi la degetul inelar. Se întrebă de unde provenea. O baionetă, poate, într-o încăierare cu un soldat francez? Mâna aceea fusese caldă şi fermă când o ţinuse pe a ei în timpul ceremoniei de nuntă.

Până când moartea ne va despărţi…

Îşi aţinti privirea înainte. Inima îi bătea cu putere ca şi când ar fi alergat şi nu se linişti până când ochii nu i se fixară asupra posteriorului lucios al cailor. Candover îi alesese pentru ea, întrucât femeile nu aveau voie să participe la vânzările din Tattersail. Îi plăcuse faptul că ducele îi ascultase cu respect părerile legate de cabaline.

Şi David o asculta întotdeauna cu respect.

Se forţă să se gândească din nou la Candover şi la lumina care uneori se întrezărea în ochii lui cenuşii.

„Ne vedem în septembrie…”

Şi totuşi, nu îşi putea aminti exact chipul lui. Arătos, desigur, dar trăsăturile nu i se conturau clar în minte.

Putea să vizualizeze perfect chipul lui David. Desigur, fusese în preajma lui permanent în ultimele câteva săptămâni, deci asta nu însemna nimic. Nimic.

Îl privi din nou pe David, bucuroasă că atenţia lui era absorbită de condusul trăsurii. Avea un profil sever, dar ridurile de expresie din jurul gurii şi al ochilor frapanţi îi îmblânzeau trăsăturile. În ciuda săptămânilor de spitalizare, avea tenul unui om care a trăit în aer liber mare parte a vieţii. Un chip puternic, remarcabil de atrăgător.

La naiba, o făcea din nou. În absenţa lui Candover, gândurile lui Jocelyn începeau să se concentreze asupra lui David. Avea mare nevoie să-l vadă pe duce din nou, pentru a-şi readuce aminte cât era de special.

Dar mai era cel puţin o lună până la întoarcerea lui la Londra – iar când avea să se întoarcă, ea se va afla în poziţia ingrată de a-i explica faptul că nu putea avea o relaţie cu el atunci, dar că era dispusă să aibă o relaţie mai târziu, când avea să fie liberă. Relaţia fragilă de prietenie dintre ei putea oare să supravieţuiască unei asemenea situaţii stânjenitoare?

Deprimată, se întrebă dacă avea să-şi descâlcească vreodată viaţa din nou.

Poate că a fost doar o coincidenţă faptul că, ajunsă acasă, Jocelyn a găsit un cadou de la ducele de Candover.

Era o carte subţire, scrisă de mână, ce conţinea câteva poeme de Samuel Taylor Coleridge.

Biletul de la duce spunea:

M-am gândit că îţi vor plăcea. Poemele nu au fost publicate încă, deşi

cred că prietenii lui Coleridge îl încurajează să le ofere publicului. Am fost marcat în special de imagistica din „Kubla Khan”. Ne vedem în septembrie, Candover.

Gâtul i se uscă în timp ce frunzări volumul. Era un dar splendid ales, potrivit intereselor ei, rar şi special, şi totuşi cu totul adecvat pentru a fi dăruit de un gentleman unei doamne.

Coincidenţă? Nu, darul era un semn. Avusese nevoie să i se readucă aminte cui îi încredinţase inima. Poate că David era soţul ei, dar Candover era viitorul ei. Avea acum dovada în mâini.

CAPITOLUL 19

Faptul că Sally îi vorbi lui Jocelyn despre problema ei dădea măsura prieteniei care se legase între cele două femei. Era după-amiaza târziu când veni în vizită şi Jocelyn tocmai ceruse ceaiul în camera de zi.

Jocelyn o privi zâmbind pe Sally când intră în cameră.

— Ce moment potrivit. Sper că îmi ţii companie la ceai. Dar mă tem că David nu e aici. A plecat să-l viziteze pe Richard Dalton, care a suferit o nouă operaţie şi va fi complet imobilizat în următoarele câteva săptămâni.

— Ştiu. Ian Kinlock mi-a spus că i-a rupt şi pus la loc piciorul rănit şi că prognosticul este îmbucurător. Sally privi în jos la mâinile sale şi se surprinse răsucind nervos mănuşile.

— De fapt, ştiam că David avea să fie plecat. Cu tine voiam să vorbesc.

Ignorând cu tact neastâmpărul oaspetelui său, Jocelyn turnă ceaiul şi îi oferi prăjituri, făcând conversaţie măruntă. După o discuţie sclipitoare despre cât de cenuşie fusese vremea în ultimele zile, foarte mohorâtă pentru luna august, în cele din urmă Jocelyn întrebă:

— Te pot ajuta cu ceva? Aş fi bucuroasă să încerc.

Sally înghiţi cu greutate, delicioasa prăjitură dobândind brusc o textură de rumeguş.

— Nu cred că mă poţi ajuta, însă nu ştiu cu cine altcineva aş putea vorbi.

Jocelyn scoase un sunet de încurajare. Incapabilă să o privească în ochi, Sally se uită la peisajul de pe perete.

— Cum face o femeie ca un bărbat să se îndrăgostească de ea? Sunt sigură că ai avut multă experienţă în acest domeniu şi mi-ar prinde bine nişte sfaturi. Deşi s-ar putea să fie irosite pe cineva ca mine, adăugă ea cu amărăciune.

Jocelyn lăsă din mână ceaşca delicată din porţelan de Sèvres.

— Înţeleg… Nu este o întrebare uşoară.

Cel puţin nu râdea. Sally aprecie asta.

— Mă îndoiesc că există o metodă anume de a inspira dragostea, spuse Jocelyn încruntându-se. De fapt, nu sunt sigură câţi bărbaţi s-au îndrăgostit de mine. Se spune că toate moştenitoarele sunt frumoase, deci cred că averea mea a inspirat mare parte a admiraţiei de care am avut parte.

— Prostii. Fără îndoială ai atras câţiva vânători de avere, dar majoritatea admiratorilor tăi sunt îndrăgostiţi lulea. Uită-te la David şi la Richard Dalton.

— Sally, nu te simţi bine? exclamă Jocelyn. Nu se poate să fi făcut insolaţie pe o astfel de vreme. Poate ai mâncat nişte stridii alterate? îmi plac enorm David şi Richard şi sper că şi ei simt acelaşi lucru faţă de mine, dar nimeni nu este îndrăgostit.

Sally îşi revizui comentariul.

— Poate că Richard nu este, deşi ar putea fi fără prea multe încurajări. Însă David este cu siguranţă foarte îndrăgostit de tine.

Spre surprinderea ei, Jocelyn păru cu adevărat necăjită.

— David şi cu mine suntem prieteni, Sally. Nu există nicio urmă de romantism între noi.

Oare doamna nu protesta cam prea vehement? Nevrând să-şi supere şi mai mult cumnata, Sally dădu din umeri.

— Nu contează. Dacă nu ştii cum se face, nu are rost să-ţi cer sfatul. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat. Jocelyn rupse colţul unei prăjituri cu cremă şi i-l oferi lui Isis, care privise platoul cu ochi sfredelitori. Aş fi onorată dacă mi-ai spune la ce te gândeşti. Chiar dacă nu te pot ajuta, uneori ajută să stai de vorbă cu un prieten.

— Dacă râzi de mine, nu te voi ierta niciodată!

— Sigur că nu am să râd, promise Jocelyn. Să înţeleg că eşti interesată de un bărbat care nu îţi răspunde aşa cum ţi-ai dori?

Sally îşi frământă degetele neliniştită.

— Se… se pare că m-am îndrăgostit iremediabil de Ian Kinlock. Locuim aproape unul de celălalt şi luăm des cina împreună. Uneori îl vizitez la spital şi de câteva ori l-am ajutat la cabinet, să primească pacienţi, să-şi organizeze partea contabilă a muncii, lucru pe care îl ignoră complet.

— Nu ştiam că vă vedeţi atât de des. Presupun că se simte bine în compania ta, spuse Jocelyn încurajator.

— Pare întotdeauna bucuros să mă vadă şi pare să aprecieze conversaţiile noastre, dar cam atât. Nu sunt sigură dacă a observat măcar că sunt femeie. Şi dacă a observat… Nu pare să-l intereseze.

Jocelyn se încruntă, înţelegând problema. Oare Ian Kinlock avea să se desprindă vreodată suficient de mult de slujba sa pentru a observa o femeie disponibilă?

— Un chirurg atât de devotat precum Kinlock s-ar putea să nu fie un soţ foarte bun.

Sally zâmbi cu jumătate de gură.

— Sunt perfect conştientă de dezavantaje. O soţie ar fi întotdeauna pe locul doi pentru el. Pot accepta asta. Îi admir angajamentul şi altruismul. Nu am mai întâlnit niciodată o asemenea pasiune pentru îngrijirea oamenilor.

Jocelyn se gândi la puterea compactă şi faţa aspră, atrăgătoare a doctorului.

— Sper că nu admiri doar caracterul lui. Este într-adevăr un bărbat atrăgător.

— Crede-mă, am remarcat, spuse Sally cu un zâmbet. Dacă nu aş fi remarcat, admiraţia mea ar fi fost mai detaşată. În schimb, mă gândesc la el tot timpul. Cum îl pot convinge să mă trateze altfel decât pe un frate mai mic? Pot suporta să fiu pe locul al doilea, dar vreau cel puţin să fiu pe o listă cu lucruri importante pentru el!

Jocelyn îşi studie musafira. Ca de obicei, Sally purta o rochie largă, cu guler înalt, fără nici măcar un paspoal care să-i diminueze severitatea.

Rochia din ziua respectivă era bleumarin, nu cea mai potrivită culoare pentru ea. Părul său bogat era la fel de şaten ca al lui David, dar era strâns la spate într-un coc din care nu scăpa nici măcar o şuviţă. Deşi trăsăturile sale erau simetrice şi avea nişte ochi verzi minunaţi ca ai fratelui său, nimeni nu ar fi considerat-o altceva decât o guvernantă.

— Dacă nu vrei să fi tratată ca un frate mai mic, nu trebuie să te îmbraci ca atare.

— Poftim? ripostă Sally, jignită.

— Nu vreau să spun că semeni cu un băiat. Suspectez că ai avea o siluetă frumoasă dacă ai purta vreodată o rochie care să aibă formă. Dar pari hotărâtă să arăţi cât mai respectabilă şi invizibilă cu putinţă.

— Presupun că îmi vei sugera să mă împopoţonez cu panglici şi dantelă? rosti Sally acru. Aş arăta de-a dreptul ridicol. În plus, toate frivolităţile astea sunt atât… atât de superficiale. Relaţia dintre un bărbat şi o femeie ar trebui să se bazeze pe respect şi afecţiune reciprocă, nu pe aparenţe superficiale.

— Este foarte adevărat şi admirabil, admise Jocelyn. Dar în timp ce afecţiunea şi respectul sunt fundaţia esenţială a unei relaţii trainice, rămâne cert faptul că mare parte din viaţă se trăieşte la suprafaţă. Pentru fiecare oră de discuţii despre etică sau filosofie, mult mai multe ore se petrec la mese, în plimbări şi cu trivialităţile vieţii cotidiene, şi nu poţi nega faptul că un aspect plăcut sporeşte plăcerea companiei. Se gândi fugitiv la orele pe care le petrecuse cu David. Era foarte plăcut de privit.

— Probabil ai dreptate, spuse Sally fără tragere de inimă. Dar aş arăta absolut ridicol îmbrăcată cu ceva asemănător cu ceea ce porţi tu.

Jocelyn se uită la rochia ei în culorile păunului, cu finisaje delicate din dantelă franţuzească şi cu broderie aplicată în jurul tivului.

— Poate că rochia asta nu e stilul tău, dar există şi alte modele disponibile.

Sally pufni, câtuşi de puţin convinsă.

Lui Jocelyn îi veni o idee.

— Te îmbraci aşa de simplu din cauza principiilor tale sau pentru că ţi-e teamă că nu poţi concura?

Se aştepta oarecum ca Sally să răbufnească, dar cumnata ei luă întrebarea în serios.

— Puţin din amândouă. Am avut slujbe unde era mai înţelept să fiu invizibilă din cauza bărbaţilor care mi-ar fi făcut viaţa dificilă dacă m-ar fi considerat atrăgătoare.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Jocelyn, puţin şocată de pragmatismul cumnatei sale.

Sally o scărpină absentă pe Isis sub bărbie când capul pisicii se frecă de piciorul ei.

— Chiar înainte să devin guvernantă, am considerat că era mai chibzuit să mă îmbrac simplu. David s-a înrolat în armată la nouăsprezece ani, lăsându-mă pe mine la cârma gospodăriei. Mama mea era o doamnă încântătoare, dar nu foarte practică. Deoarece eram mică, m-am străduit să arăt şi să mă comport mai matur când aveam de-a face cu negustori. După ce ea a murit, a trebuit să-mi caut de lucru. Prima mea slujbă a fost aceea de învăţătoare şi poate că nu m-ar fi angajat dacă nu m-aş fi străduit să arăt mai îngrijită şi mai în vârstă decât eram. Obiceiul de a fi invizibilă mi-a prins bine, până acum.

Jocelyn aprobă din cap, înţelegând mai bine de ce Sally era atât de serioasă, atât de protectoare faţă de fratele său. Nu era de mirare că David îi tolera uneori limba ascuţită.

— E timpul unei schimbări de stil, proclamă ea, ridicându-se. Vino sus să vedem ce putem găsi în şifonierul meu.

Sally o privi surprinsă şi întru câtva indignată.

— Nu am venit să cerşesc haine de la tine.

— Sigur că nu. Jocelyn o conduse pe cumnata ei afară din cameră. Dar mi-a plăcut întotdeauna să mă joc cu păpuşile şi nu am mai avut ocazia de ani de zile.

Sally nu se putu abţine să nu râdă.

Intrând în camera spaţioasă, Jocelyn continuă.

— Camerista mea, Marie, e destul de pretenţioasă când vine vorba să accepte hainele pe care nu le mai port eu. Aşa se face că e la fel de bine îmbrăcată ca mine şi nu o costă aproape nimic.

Sally se strâmbă.

— Vrei să spui că dacă mă străduiesc aş putea deveni la fel de bine îmbrăcată ca şi camerista unei doamne?

— O, nu atât de bine. Marie are acel incomparabil simţ franţuzesc al stilului. O invidiez.

Jocelyn se afundă în şifonierul imens, care fusese construit de-a lungul unui perete al camerei de garderobă.

— Îţi schimbi părerea despre frivolitatea mea dacă îţi spun că

echilibrez costurile garderobei mele contribuind către un orfelinat? Fac şi alte acte caritabile, dar acesta beneficiază în mod special de pe urma cheltuielilor mele pe haine.

Sally păru surprinsă. Se pare că nu se gândise niciodată că Jocelyn ar fi interesată de gesturile filantropice. Găsind o plăcere răutăcioasă în dărâmarea ideilor preconcepute ale cumnatei sale, Jocelyn chemă camerista.

Marie apăru numaidecât. Era mică, de statura lui Sally, dar înzestrată cu o siluetă mult mai generoasă. Îmbrăcată cu o rochie de-a lui Jocelyn pe care o modificase cu talentul ei la cusut, arăta într-adevăr foarte bine.

— Marie, urmează să descoperim ce stil i se potriveşte cel mai bine domnişoarei Lancaster, îi explică Jocelyn. Mai întâi părul. În timp ce ne ocupăm de asta, gândeşte-te care dintre rochiile mele i-ar sta bine.

Bolborosind proteste cu jumătate de gură, Sally fu poziţionată în faţa mesei din camera de garderobă. Marie îi desfăcu părul şi îl perie.

— Ce păr frumos, spuse camerista gânditoare. Dar e nevoie de ceva mai blând, nu?

Împreună, cele trei concepură un stil în care aproape tot părul fu răsucit lejer la spate şi se unduia delicat peste urechi. Trepidând, Sally o lăsă pe Marie să şi taie din el. Rezultatul fu un breton cu bucle delicate în jurul feţei. Deşi nu era deloc neadecvată pentru o guvernantă, coafura o făcea pe Sally să arate mai tânără şi mult mai drăguţă. Sub îndrumarea lui Marie, Sally învăţă curând cum să se coafeze singură.

Începând să prindă gustul operaţiunii, Sally nu mai obiectă când Jocelyn şi Marie începură să caute prin şifonier. Jocelyn scoase o rochie simplă de muselină de culoarea piersicii coapte.

— M-am săturat de asta. Încearc-o, Sally.

Marie deschise gura, vrând probabil să spună că rochia nici nu fusese purtată, dar Jocelyn îi făcu din priviri semn să tacă. Nevoia cumnatei sale era mai importantă.

Sally îmbrăcă rochia.

— La oglindă, *mademoiselle*, spuse Marie după ce prinse rochia cu ace la spate şi la tiv.

Sally se întoarse să se privească în oglinda înaltă şi rămase uimită.

— Sunt chiar eu aceea?

— Cu siguranţă. Ţi-ai ascuns frumuseţea foarte eficient, spuse Jocelyn, privind satisfăcută rezultatul. Silueta cumnatei sale avea o notă de eleganţă pe care hainele sale obişnuite o ascunseseră complet, iar tonurile calde de piersică ale materialului îi scoteau în evidenţă tenul frumos. Deşi nu avea să fie niciodată o frumuseţe clasică, acum

era o tânără doamnă care avea să atragă priviri admiratoare peste tot. Până şi Ian Kinlock avea să remarce, cu siguranţă.

Se întoarse din nou spre şifonierul ei, cu buzele strânse gânditor.

— Ce altceva ţi-ar mai veni bine?

În timp ce Isis se culcă pe rochia bleumarin aruncată, alte patru rochii se adăugară la cadou. Când selecţia fu completă, Sally se uită puţin neajutorată la gama somptuoasă de materiale.

— Nu pot accepta atâtea, Jocelyn.

— Gândeşte-te la orfani. Ei vor avea de câştigat când va trebui să înlocuiesc aceste rochii.

Sally râse.

— Dacă aşa stă treaba…

Cele două mai băură un ceai în timp ce Marie modifica rochia de culoarea piersicii. Întrucât Sally avea să-l întâlnească pe Ian Kinlock doar mai târziu, curăţă părul de pisică de pe rochia bleumarin şi o îmbrăcă din nou.

— E uimitor ce poate face o coafură nouă, spuse ea, studiindu-se în oglindă. Până şi în rochia mea de guvernantă arăt mult mai bine decât înainte.

— Încă ceva.

Jocelyn deschise un sertar şi scoase un şal din caşmir cu modele roşcate şi aurii. Tuşele de albastru închis şi maro făceau să poată fi purtat cu aproape orice. Simţi un fior la gândul despărţirii de şal, dar era perfect pentru Sally.

— Ia-l şi pe acesta.

— Vai, Jocelyn. Sally suspină uşor atingând materialul luxos. Este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată. Îţi mulţumesc încă o dată. Mă simt ruşinată de generozitatea ta.

Jocelyn dădu din cap.

— Generozitatea adevărată o găseşti la femeia care împarte hrana familiei sale cu un străin înfometat. Eu chiar nu am dus niciodată lipsă de nimic, deci nu merit recunoştinţă pentru că dau altora ceea ce mie nu-mi foloseşte.

— Cea mai bogată familie pentru care am lucrat a fost şi cea mai rea când venea vorba de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi. Sally îi aruncă o privire vicleană. De ce nu accepţi niciodată complimente, Jocelyn?

Tresări la întrebarea aceasta neaşteptată. Şi mai rău fu răspunsul instant şi speriat. „Pentru că nu le merit.” Ştia asta încă de când, încă de când…

— Cine este Jeanette? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Cum ai aflat de ea? Sally îşi înfăşură şalul în jurul umerilor, uitându-se în oglindă să vadă cum îi vine.

— David i-a pomenit numele când delira, spuse Jocelyn, atent

degajată. Mai târziu l-am întrebat cine e, gândindu-mă că poate ar trebui să o anunţ de însănătoşirea lui, dar a evitat răspunsul. Este genul de femeie despre care bărbaţii nu vorbesc?

— Nu, nu este aşa ceva. Ca să fiu sinceră, la câte lucruri s-au întâmplat în ultimele luni, aproape am uitat de existenţa ei. Sally îşi aranjă o buclă rebelă. Potrivit scrisorilor lui David, Jeanette este o fată foarte drăguţă dintr-o familie de regalişti francezi. Cred că a vrut să o ceară de soţie, dar a fost trimis la Bruxelles. Nu mi-a mai pomenit de ea de când s-a întors în Anglia.

— Înţeleg. Cu siguranţă s-a gândit că e mai bine să-i scrie personal. Jocelyn împături cu grijă rochia de culoarea piersicii, pentru ca Sally să nu o şifoneze pe drum.

Deci David avea propriile planuri de însurătoare. Nu era de mirare că sugerase anularea drept cel mai rapid mod de a pune capăt căsătoriei lor neintenţionate.

Reamintindu-şi momentul când el o întrebase dacă se gândise să rămână căsătorită cu el, îşi dădu seama că fusese încordat când deschisese subiectul. De îndată ce ea respinsese orice posibilitate, el se relaxase din nou.

Cu siguranţă făcuse acea sugestie doar din cauza practicilor avocăţeşti pe care le împărtăşea cu Crandall. Atenţia lui era fixată asupra altcuiva.

Cu voia lui Dumnezeu şi a tribunalului ecleziastic, până în primăvară amândoi aveau să fie liberi pentru a-şi urma inimile. Era bucuroasă că el avea sentimente pentru cineva. Probabil de aceea le fusese atât de uşor să fie prieteni.

Spera doar că Jeanette era destul de bună pentru el.

„Dar de ce”, se întrebă ea, „de ce părea un bărbat mai atrăgător pe măsură ce devenea mai puţin disponibil?” Ce umilitor era gândul că oamenii aveau atât de multe în comun cu vitele care îşi întindeau gâtul prin gard pentru a ajunge la iarba mai bună!

Înainte de a pleca şi a da piept cu lumea, Sally îşi studie o ultimă dată imaginea. Obrajii îi străluceau îmbujoraţi de entuziasm deasupra şalului în culori vii.

— Arăt bine?

— Perfect. Arăţi încântător, dar eşti tot tu, declară Jocelyn. Ţine minte, însă, penele frumoase sunt doar o parte din ceea ce se cere. Este mai important să te simţi atrăgătoare. Trebuie să crezi că e normal şi corect ca Ian Kinlock să te considere irezistibilă.

Sally râse.

— Deci există, totuşi, un secret pentru a-i face pe bărbaţi să se îndrăgostească de tine, şi tocmai mi l-ai explicat.

— Poate că aşa e, spuse Jocelyn surprinsă.

Sally o îmbrăţişă cu putere.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Urează-mi noroc şi să nu-i spui nimic lui David, decât dacă am succes!

CAPITOLUL 20

Sally trebuia să îl întâlnească pe Ian la cabinetul său în acea seară, dar nu fu surprinsă când nu răspunse nimeni la sonerie. Probabil fusese chemat la un pacient. Cu mâinile tremurânde, intră folosind cheia pe care i-o dăduse el. Avusese încredere în ea să vină şi să lucreze singură la registre, dar asta nu-i oferea garanţia că el avea să observe schimbarea aspectului ei. Dar dacă aşa nu avea să meargă, nu avea idee ce altceva ar mai fi putut face.

Recepţia arăta mult mai bine decât la prima ei vizită. Sally tocmise o pacientă de-a lui Ian să vină regulat pentru curăţenie. Având mai mulţi copii şi prea puţini bani, femeia era bucuroasă să muncească în schimbul îngrijirii şi a medicamentelor necesare progeniturilor sale. Ian i-ar fi tratat pe copii gratuit, dar acum femeia îşi păstra demnitatea.

Pe birou se afla un bilet cu scrisul grăbit al doctorului.

Am fost chemat la o urgenţă. Nu ştiu cât va dura, dar înţeleg dacă nu doreşti să aştepţi. Îmi cer scuze!

Ian

Zâmbi cu afecţiune. Cuvintele îl reprezentau perfect.

Dispusă să aştepte, se aşeză la birou şi scoase registrul de contabilitate. Deşi îi admira bunăvoinţa de a trata cazurile caritabile gratuit, nu vedea niciun motiv pentru care pacienţii săi mai înstăriţi să nu-şi plătească la preţul cuvenit consultaţiile.

Era o binecuvântare amestecată faptul că Ian avea un mic venit independent din partea familiei lui. Banii îl ajutau să nu falimenteze, dar îi şi permiteau să-şi ignore afacerea. Bărbatul avea evident nevoie de un contabil, decise ea. Trucul era să-l convingă că ea era cea mai potrivită pentru acest post.

După ce termină de scris facturile pentru consultaţiile neachitate, verifică sala de consultaţii pentru a vedea dacă mai era nevoie să facă ceva. Era întotdeauna amuzată de contrastul dintre recepţia dezordonată şi ordinea impecabilă din cabinetul său.

O scurtă privire o asigură că totul era în ordine, cu excepţia unui colţ de pâine lăsat pe marginea carafei de ceramică în care îşi păstra amestecul rusesc, urât mirositor, pentru pansamente. Luă capacul şi se uită înăuntru. Oricât de dezgustător ar fi fost amestecul, îl ajutase pe David şi pe mulţi alţii. Părea cam împuţinat. Probabil Ian fusese întrerupt chiar înainte să îl prepare. Rupse pâinea în bucăţi şi le adăugă în borcan. Fără ştirea lui Ian, luase o mostră şi acasă.

Principiul era acelaşi ca pentru drojdie, cu care femeile se chinuiau de generaţii, fiicele luând câte un eşantion din aluatul dospit

de pâine al mamelor şi ducându-l în noul cămin când se căsătoreau.

Oare drojdia să fie ingredientul care dădea putere amestecului lui Ian? Poate, deşi mirosul era diferit de drojdia pe care o cunoştea ea. Poate pentru că era rusească. Oricum, dacă avea să se întâmple ceva cu preparatul original, mixtura ei avea să fie disponibilă pentru pacienţi.

Adăuga apă în borcan când auzi uşa de la intrare deschizându-se.

— Ian? strigă ea. Sunt aici.

El intră, zâmbind larg când o văzu ce făcea.

— Mai există vreo femeie în Anglia care să îngrijească atât de tandru un amestec de pâine mucegăită?

Ea se întoarse pentru ca el să poată vedea rochia de culoarea piersicii în toată splendoarea. Zâmbetul lui dispăru şi se uită la ea ca şi cum ar fi ieşit de sub o piatră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sally, şocată de reacţia lui.

— Nimic. I se zbătu un muşchi din falcă. Doar că mi-am dat seama cât de nepotrivit este ca o tânără doamnă să vină aici singură. Nu ştiu de ce mi-a luat atâta timp să îmi dau seama. La urma urmei, am fost crescut ca un gentleman, chiar dacă am decăzut din acel standard.

— De când a devenit vizitarea unui doctor un comportament scandalos? ripostă Sally, încercând să-şi ascundă nervozitatea sub un ton calm.

— Dar nu ai venit aici ca pacient. Eşti o femeie tânără, atrăgătoare. Acest lucru ţi-ar putea ruina reputaţia. Dacă ar afla angajatorii tăi că te vezi cu un bărbat fără să ai însoţitoare? Ai putea să-ţi pierzi slujba.

— Soţii Launceston sunt foarte liberali şi au vederea radicală conform căreia angajaţii au dreptul la viaţă privată. Au încredere în mine că nu voi face niciodată nimic în detrimentul copiilor, spuse ea înţepată. În plus, le voi da preavizul cât de curând. Cu renta de la Lady Jocelyn nu am nevoie de slujba de guvernantă.

El îşi puse trusa medicală pe masă fără să o privească.

— Un motiv în plus ca să ai grijă la reputaţie. Nu ar fi trebuit să-ţi permit să vii aici.

Cu mâini tremurătoare, Sally puse capacul pe carafa cu pâine.

— Vrei să spui că nu mai doreşti să mă vezi? Credeam că suntem prieteni.

În ciuda eforturilor, nu putu să alunge tremurul din glas.

Ian nu-i mai spusese niciodată că este atrăgătoare, la fel cum nu i se mai păruse că era ceva nepotrivit în legătură cu prezenţa ei acolo. Dumnezeule mare, nu şi-ar fi schimbat niciodată stilul dacă ar fi ştiut că avea să-l alunge.

Vocea lui se îmblânzi.

— Suntem prieteni şi o să-mi fie foarte dor de tine. Huruitul accentului scoţian devenise foarte pronunţat. Dar cabinetul meu de la spital şi taverna nu sunt locuri potrivite pentru tine. De câte ori te-am făcut să aştepţi? Trei din patru?

Întrebarea era retorică; ştiau amândoi răspunsul. Munca de doctor era imprevizibilă şi cel mai adesea intervenea o urgenţă sau un număr neaşteptat de pacienţi care îl întârziau.

— Nici nu ştiu ce e mai rău, să mă aştepţi într-o tavernă, sau să ne întâlnim aici în particular, continuă el. Niciuna dintre situaţii nu este potrivită pentru o doamnă.

Ochii săi albaştri erau tulburaţi şi Sally avea sentimentul oribil că accesul lui de nobleţe avea să-l îndepărteze pentru totdeauna de ea.

— Există o metodă străveche prin care un bărbat şi o femeie pot trăi împreună în absolută respectabilitate. Se numeşte căsnicie.

Ea însăşi înlemni, îngrozită de ceea ce tocmai spusese.

Ian se holbă la ea.

— Sally, tocmai m-ai cerut în căsătorie?

Ea aprobă din cap în tăcere, cu faţa arzându-i de ruşine.

Incapabil să o privească în ochi, medicul se duse la fereastră şi se uită în jos pe Harley Street, unde amurgul care se lăsa proiecta umbre prelungi. Trebuia să fi ştiut că avea să se întâmple aşa ceva, cu inima ei deschisă şi gata să ofere dragoste. Ştiuse şi refuzase să se gândească la consecinţe. Însemnase atât de mult să aibă parte de tovărăşia lui Sally încât negase, chiar şi faţă de el însuşi, realitatea că devenise mai mult decât atât.

— Am fost căsătorit o dată, spuse el brusc, simţind un nod în stomac. Trecuseră ani de zile de când nu mai vorbise despre căsnicia lui, dar timpul nu alinase durerea.

— Vorbeşte-mi despre ea, îl rugă Sally încet, din spatele lui.

— Elise şi cu mine eram prieteni din copilărie. Era cea mai încântătoare fiinţă, delicată precum o zână.

Se făcuse destul de întuneric afară pentru a-i putea vedea chipul bântuit reflectat în fereastră. Fusese doar un băiat când se căsătorise. Trecuse o viaţă de om.

— Am ştiut dintotdeauna că vreau să studiez medicina. Era o chemare la fel de puternică precum cea a preoţilor. Citeam cărţi, aveam grijă de animalele rănite, mergeam cu doctorul satului la vizite. Dar medicina nu este o ocupaţie pentru un gentleman. Elise era o doamnă şi merita mai mult. Ne-am căsătorit când eu am absolvit facultatea la Cambridge şi am locuit în Edinburgh, unde luasem o slujbă guvernamentală. Trase adânc aer în piept, cutremurându-se. La patru luni de la nuntă, Elise a căzut pe scările casei. Nu a părut rănită la început, dar în după-amiaza aceea a leşinat. Hemoragie cerebrală. A murit douăsprezece ore mai târziu.

— Îmi pare atât de rău, murmură Sally, cu vocea plină de compasiune. Ce groaznic pentru tine şi pentru familia ei.

O simţi aproape în spatele său, ştia compasiunea pe care i-ar fi văzut-o în ochi şi nu era sigur că putea suporta. Era atât de bună, atât de sinceră, şi credea că şi el era la fel.

— Nu ştiu dacă vreun doctor de pe pământul ăsta ar fi putut să o salveze pe Elise. Eu cu siguranţă nu am putut face nimic. Îmbărbătându-se, se întoarse cu faţa către Sally. Dar ştiu că dacă nu m-aş fi căsătorit cu ea, dacă mi-aş fi urmat cele mai profunde instincte şi aş fi studiat medicina în loc să mă însor, Elise ar mai fi în viaţă. Ar fi ales o altă cale. S-ar fi căsătorit cu cineva mai bun, ar fi avut copii şi ar fi fost fericită.

Sally dădu dezaprobator din cap.

— Eşti prea dur cu tine, Ian. Nu poţi şti care ar fi fost soarta lui Elise dacă nu vă căsătoreaţi. Dacă te-a iubit, poate ar fi ales să-ţi fie soţie patru luni decât să trăiască o viaţă fără tine.

— Nu pot şti ce soartă ar fi avut, recunoscu el cu amărăciune în glas. Dar ştiu că m-am folosit prost de ea, alegând iubirea în defavoarea vocaţiei. După moartea ei am studiat medicina şi chirurgia drept răzbunare. Am călătorit în toată lumea, am devenit chirurg militar, învăţând şi practicând peste tot. Uneori cred că doctorii fac prea puţin bine, dar sunt situaţii când ştiu că mi-am adus o contribuţie importantă. Acesta a fost scopul vieţii mele: să-mi aduc contribuţia. Nu căsătoria, nu banii, nu ambiţia, asemenea majorităţii oamenilor.

— A fost vorba şi despre singurătate? Vocea ei era blândă.

Îi venea să se îngroape în părul ei moale, să caute consolare în căldura spiritului ei. În schimb, trebuia să arate cât de lipsit de nobleţe era, ce păcate săvârşise în ciuda conştiinţei sale prezbiteriene.

— Bineînţeles că m-am simţit singur. Unele femei mi-au fost recunoscătoare pentru ceea ce am făcut pentru ele sau pentru cei dragi şi au dorit să-şi exprime gratitudinea într-un mod foarte personal. De cele mai multe ori le-am refuzat. După cum spuneam, am fost crescut ca un gentleman. Dar alteori… sunt doar un om, cu slăbiciuni omeneşti.

Expresia ei arătă că înţelesese la ce se referea, însă nu se arătă îngrozită.

— Şi cu puteri omeneşti. Nu uita asta, Ian.

Forţat să vorbească pe şleau, îi spuse aspru:

— Eşti recunoscătoare pentru că l-am ajutat pe fratele tău. Nu face greşeala de a confunda recunoştinţa cu dragostea.

În mod surprinzător, ea zâmbi.

— Acordă-mi măcar meritul de a avea puţină minte, Ian. Sigur că sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut. Aş fi dat bucuroasă toţi banii pe care i-am avut vreodată ca să-l ajut pe David. Se întinse şi

puse mâna pe braţul lui. Dar recunoştinţa nu m-ar fi făcut să te iubesc, aşa cum simt acum pentru tine. Dragostea a fost inspirată de felul tău de a fi – bun, rău, chiar prostesc, aşa cum eşti acum.

Se trase din calea atingerii ei, încercând să păstreze indiferenţa cuvenită unui om de ştiinţă faţă de reacţiile corpului său, dar răspunse cu o voce aspră.

— Aş fi un soţ de coşmar, Sally. Sunt absorbit de ceea ce fac şi pierd noţiunea timpului. Nu am deloc simţul banilor şi nu voi avea niciodată mai mult decât un trai modest. Devin iritabil şi mă răţoiesc la toată lumea şi mă gândesc la munca mea timp de şaisprezece ore pe zi.

— Sunt perfect conştientă cât de importantă este munca pentru tine şi nu m-aş împotrivi niciodată acestui lucru, rosti ea ferm. Uită-te la mine, Ian. Sunt dură şi pragmatică, nu sunt o plantă fragilă care are nevoie de atenţie specială. Poţi munci cât de târziu doreşti, atâta timp cât, în cele din urmă, te întorci acasă la mine. Iar eu voi munci alături de tine, pentru că priceperea mea te va ajuta să ai mai mult timp pentru a face ceea ce ştii mai bine.

Imposibil să o contrazică în această privinţă. De când începuse să-i organizeze, pe nesimţite, viaţa era şi mai fericit, şi un doctor mai bun. Ideea de a-şi petrece viaţa în compania ei era aproape irezistibil de tentantă.

— Te iubesc aşa cum eşti şi nu am nici cea mai mică intenţie să te schimb, spuse ea, ghicindu-i probabil starea conflictuală în privire. Îţi fac doar o propunere modestă: vei continua să te ocupi de salvarea lumii, iar eu mă voi ocupa de salvarea ta.

El nu putu să nu râdă, în ciuda durerii provocate de sentimentele contradictorii.

— Sally, obrăznicătură mică, nu ai auzit nimic din ce-am spus?

— Am auzit fiecare cuvânt. Ridică privirea spre el, provocându-l să fie la fel de sincer şi vulnerabil. Singurul lucru pe care nu l-ai spus este acela că nu ţii la mine.

— Dar sigur că ţin la tine! exclamă el, întrebându-se cum se putea îndoi de asta. Când suntem împreună sunt relaxat şi fericit, aşa cum n-am mai fost din pruncie. Tu… tu umpli golurile din mine, care dăinuiau de atât de mult timp încât am şi uitat cum e să nu le ai.

Incapabil să mai reziste nevoii de a o atinge, îi mângâie trăsăturile delicate ale feţei, maxilarul ferm şi tenul mătăsos, moliciunea provocatoare a buzelor.

— Şi când mă uit la tine, mă gândesc ce creaţie minunată şi frumoasă este corpul femeiesc, într-un fel care nu are nimic de-a face cu profesia mea, murmură el. N-am îndrăznit să spun pe nume sentimentelor mele, dar, întrucât meriţi adevărul, nu am încotro decât să-ţi spun că te iubesc.

— Dacă tot părem să fim de acord, de ce nu facem ceva în privinţa asta? şopti ea, cu un zâmbet care îi transformă chipul mic într-o frumuseţe uimitoare.

Cu o izbucnire de bucurie, Ian Kinlock se lăsă în mâna destinului, înfăşurându-şi braţele în jurul ei, într-o îmbrăţişare care aproape o ridică de la pământ. Era ea mică, dar fiecare gram reprezenta o minunăţie.

— Ah, Sally, iubito, eşti o vrăjitoare galeză. Credeam că sunt prea bătrân şi prea ursuz să mă mai îndrăgostesc din nou. Apoi ai apărut tu la spital, căutându-l pe chirurgul nebun, atât de adorabilă încât abia mi-am putut ţine mâinile la locul lor. Şi atât de curajoasă când m-ai ajutat la operaţia fratelui tău, deşi erai albă ca un cearşaf scoţian. Mă tot gândeam cât de norocos este David să fi câştigat o asemenea loialitate. Mă rog la Dumnezeu să nu ajungi să regreţi asta.

Adorabilă? Sally se gândi la asta o clipă; nu era un cuvânt pe care să-l fi asociat vreodată cu persoana ei, dar îi plăcea. Îi plăcea foarte mult.

— Nu voi regreta. Poţi să te gândeşti la muncă şaisprezece ore pe zi, dar mie tot îmi mai rămân opt ore, şi nu cred că vei dormi în tot acest timp.

El izbucni în râs, cu chipul copilăresc sub părul alb.

— Nu, presupun că nu o voi face, nu dacă te voi avea pe tine în preajmă să mă reţii de la odihnă.

Îşi înclină capul către al ei într-un sărut care începu tandru şi se transformă cu repeziciune într-o foame de trup şi de suflet. Multă, multă vreme stătură în faţa ferestrei, dându-se în spectacol în faţa trecătorilor de pe Harley Street. Ameţită fiind, Sally se gândi că, desigur, era de aşteptat ca un doctor să sărute foarte bine, întrucât avea cunoştinţe profunde de anatomie.

Ea s-ar fi dus numaidecât în camera lui de la etaj, dar în cele din urmă Ian, abia respirând, îi dădu drumul. Arăta straniu cu părul său alb ciufulit acolo unde îşi îngropase ea degetele.

— Îţi sunt dator cu o cină, fetiţo. Apoi mergem la Cromarty House să-i dăm vestea fratelui tău. Nu intenţionez să-i cer permisiunea deoarece, dacă are măcar un dram de minte, are să mă refuze.

— Se va bucura să scape de mine înainte să mă transform într-o fată bătrână şi acră. Îşi flutură genele lasciv, simţindu-se ameţită şi dorită, deoarece bărbatul pe care îl iubea o iubea la rându-i şi o dorea. Să trasez un arbore genealogic pentru a primi aprobarea din partea mamei tale? Nu sunt lipsită de relaţii respectabile şi voi câştiga cinci sute de lire pe an.

— Atât de mare este renta? întrebă Ian cu interes în timp ce o conducea la uşă. Dacă mi-ai fi spus că eşti o femeie înstărită, te-aş fi cerut de soţie mai devreme.

— Eu te-am cerut de soţ, nu uita. Şi nu-ţi face griji, când voi termina cu cabinetul tău, vei câştiga bani frumoşi. La urma urmei, nu eşti tu cel mai bun doctor şi chirurg din Londra?

Pe treptele din faţa uşii, el se opri şi îi mângâie obrazul cu o mână puternică.

— Poate nu cel mai bun, spuse el, cu o voce blândă şi accent scoţian. Dar, cu siguranţă, cel mai norocos.

Fără să-i pese de cine i-ar fi putut vedea, domnişoara Sarah Lancaster, fostă guvernantă puritană, îşi apucă logodnicul pe după cap şi îl sărută pasional.

CAPITOLUL 21

David se simţea ca şi cum ar fi trăit într-o bulă fermecată, nederanjat de grijile fireşti ale lumii. El şi Jocelyn petreceau mare parte din timp împreună şi, pe măsură ce trecea vremea, o dorea tot mai mult. După vizita la Grădina Medicinală începură să facă expediţii regulate prin Londra. Totuşi, nu ieşiră împreună la evenimente mondene. Era mai uşor să nu fie nevoie de explicaţii cu privire la relaţia dintre ei.

Partea mai dificilă era să-şi ascundă atracţia. Jocelyn era o prietenă încântătoare, cu excepţia puţinelor ocazii în care el îşi manifestase interesul pentru ea. Întotdeauna se retrăgea repede şi complet. Încerca să evite până şi cele mai mărunte atingeri, chiar şi atunci când o ajuta să coboare din trăsură. Poate îi simţise dorinţa şi nu era interesată deloc.

Dar bulele fermecate se sparg într-un final. Era jumătatea lunii august şi vara era în toi. Mult prea curând păsările călătoare aveau să pornească spre ţările calde, lumea avea să se întoarcă în Londra şi Jocelyn avea să înainteze oficial actele pentru anularea căsătoriei. Intuitiv, îşi dădu seama că dacă nu o făcea să se răzgândească până atunci, avea să fie prea târziu. Avea să piardă ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat, în ciuda faptului că ea părea să se simtă bine în compania lui.

Era o zi caldă, iar cei doi luau masa de prânz în pavilion, în capătul grădinii. Amândoi îşi aduseseră cărţi şi părea că aveau să-şi petreacă întreaga după-amiază în compania exclusivă a lui Isis, care era aşezată cu lăbuţele adunate în faţa sa şi privirea alertă la orice pasăre suficient de nechibzuită încât să se aventureze în preajma ei.

— Mai doreşti cafea, David?

— Te rog.

O privi cum toarnă cafea pentru amândoi, dorindu-şi să se aplece şi să-i sărute ceafa, vizibilă sub părul bogat răsucit fără mare atenţie. Pe măsură ce îşi recupera puterile, era din ce în ce mai dificil să-şi ascundă asemenea gânduri.

Mai bine să se gândească la vestea logodnei dintre Sally şi Ian Kinlock. David fusese uluit. Cum reuşise Sally să se îndrăgostească şi să captiveze un soţ admirabil chiar sub nasul lui, fără ca el să-şi dea seama?

Jocelyn însă nu fusese surprinsă. Cu un zâmbet care îi amintea de Isis, ceruse şampanie şi ciocniseră în cinstea logodnei. Nu ar fi crezut că doctorul mereu încordat putea fi atât de relaxat, dar evident iubirea îi vrăjise atât pe Sally, cât şi pe Ian. Fusese invidios şi totodată cu

adevărat bucuros pentru cuplul fericit.

— Kinlock nu numai că va fi un soţ demn de Sally, dar nu pot să nu mă gândesc cât de nimerit va fi să avem un doctor în familie, remarcă David, luându-şi privirea de la Jocelyn.

Ea râse.

— M-am gândit la asta. L-aş putea împrumuta dacă va fi nevoie?

Preferă să se uite în zare, amintindu-şi că Jocelyn nu intenţiona să rămână parte a familiei Lancaster. Privirea lui se opri asupra lui Dudley, care se apropia însoţit de un bărbat înalt, cu mână serioasă, ce părea a avea o funcţie importantă în cadrul municipalităţii. Majordomul avea o privire dezaprobatoare, ca de obicei, de altfel.

— Îmi cer scuze, Lady Jocelyn, dar acest domn pretinde că are o chestiune urgentă cu domnul maior Lancaster, spuse Dudley, ajungând la pavilion.

Privirea acestuia se opri asupra lui David.

— Dumneavoastră sunteţi onorabilul David Edward Lancaster, născut la Westholme, în comitatul Hereford, în anul 1783?

David simţi furnicături pe gât. O asemenea introducere în jargon judiciar nu prevestea nimic bun.

— Eu sunt, spuse el cu răceală. Scuzaţi-mi îndrăzneala, dar de ce vă interesează?

— Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt James Rowley. Poate nu vă aduceţi aminte numele meu, dar familia Rowley a reprezentat interesele legale ale familiei Lancaster timp de trei generaţii.

Trebuia să-şi fi dat seama că era avocat.

— Fără îndoială, fraţii mei au auzit că sunt pe moarte şi v-au trimis să confirmaţi fericitul eveniment, rosti David scurt, străduindu-se să-şi înfrâneze furia stârnită de Rowley. Puteţi să le spuneţi că nu au avut noroc. Sunt perfect sănătos acum şi nu intenţionez să le fac pe plac pierind curând. Pot să sper că voi fi ignorat de ei timp de încă douăzeci de ani?

— Nu de-asta sunt aici, protestă avocatul, surprins şi jenat. Mă bucur să vă găsesc sănătos – Rowley făcu o pauză, apoi adăugă cu emfază – Lord Presteyne.

David înmărmuri, la fel de amorţit ca atunci când fusese lovit de fragmentele letale de obuz. De partea cealaltă a mesei, Jocelyn fu uimită, îndreptându-şi privirea spre el când înţelese ce spusese avocatul.

— Ar fi mai bine să luaţi loc şi să explicaţi, domnule Rowley, spuse David, trăgând adânc aer în piept.

Avocatul intră în pavilion şi îşi trase un scaun, aşezându-şi servieta de piele pe jos.

— Este o chestiune simplă. Cei trei fraţi ai dumneavoastră au decedat, fără a lăsa moştenitori, deci de câteva săptămâni sunteţi cel

de-al şaptelea baron Presteyne.

— Toate cele trei brute şi-au dat duhul în acelaşi timp? întrebă David, incapabil să scape de sentimentul că totul era o glumă de prost gust. Probabil cineva a dat foc casei cu ei înăuntru.

— Nu a fost chiar atât de melodramatic. Avocatul îşi drese glasul. Fratele mijlociu, Roger, s-a înecat în urmă cu trei ani într-un accident cu barca. Apoi, anul acesta, la începutul lunii iulie, ceilalţi doi fraţi, Wilfred şi Timothy, s-au îmbătat şi s-au luat la harţă. Se uită la Jocelyn, care asculta fascinată. Cauza nu este importantă. Au ales să se dueleze pe Malul de Sud pentru a regla conturile. Cu toate defectele lor de caracter, amândoi ţinteau excelent. Timothy a murit pe loc. Wilfred s-a chinuit câteva zile înainte să-şi dea sufletul.

— Pot să sper că a suferit îngrozitor? interveni David, incapabil să-şi controleze amărăciunea.

Cu ochii mari, Jocelyn se întinse spre el peste masă. El o luă de mână, ţinând-o de parcă ar fi fost colacul lui de salvare. Poate chiar era, în timp ce el se lupta cu valurile de amintiri de mult îngropate.

— Aveţi tot dreptul să fiţi furios. Fratele dumneavoastră cel mai mare, în special, s-a purtat îngrozitor când v-a evacuat împreună cu mama şi sora dumneavoastră din Westholme. A fost mare păcat că tatăl dumneavoastră nu s-a îngrijit mai bine de cea de-a doua lui familie, dar era prea încrezător, comentă Rowley sobru. Însă asta a fost în trecut. Ei sunt morţi, iar dumneavoastră sunteţi în viaţă. Acum sunteţi cel de-al şaptelea Lord Presteyne, cu tot ceea ce implică acest titlu.

Cu efort, David îşi ascunse emoţiile tulburătoare.

— Din ce-mi aduc aminte de la Wilfred, implică un număr mare de datorii. Va mai rămâne ceva după achitarea acestora? N-ar fi ezitat să pună Westholme drept gaj.

— Proprietatea este ipotecată, dar nu fără speranţă, răspunse avocatul. Creditorii, printre care mă număr şi eu, nu i-ar fi permis fratelui dumneavoastră să o ipotecheze în măsura în care ar fi vrut.

Erau veşti bune. Westholme fusese proprietatea familiei de peste trei secole. Ar fi fost nespus de ironic să moştenească titlul fără proprietatea care a fost sufletul familiei Lancaster.

— Presupun că nu vor rămâne bani, dar atâta timp cât proprietatea supravieţuieşte, există speranţă, conchise el, începând să asimileze magnitudinea veştii.

— Nu le-am dorit conştient moartea fraţilor dumneavoastră, dar sunt foarte bucuros că aţi moştenit dumneavoastră averea, declară Rowley solemn. Am ţinut legătura cu mama dumneavoastră după ce a plecat de la Westholme şi v-am urmărit cariera militară. Împreună cu sora dumneavoastră sunteţi croiţi dintr-un cu totul alt material decât fraţii dumneavoastră vitregi.

— Asta este evident, bombăni Jocelyn. Fraţii aceştia par îngrozitori.

— Familia mamei lor a fost afectată de nebunie, îi explică avocatul. Au fost mai mult decât dezagreabili. Cred că aveau probleme mintale.

David puse mâna stângă pe masă cu palma în jos. O cicatrice subţire, albicioasă, se întindea de la încheietură până la degete, alături de alte câteva urme mai uşoare.

— Vedeţi liniile acestea? Timothy mi le-a făcut cu un stilet italienesc de care era foarte mândru. Ameninţa că va continua să taie până când aveam să spun că mama este curvă. Aveam şase ani.

Jocelyn fu îngrozită, la fel şi avocatul.

— A fost cineva care să-l oprească? întrebă ea.

— M-am împotrivit cât am putut, având în vedere că el avea treisprezece ani şi era de două ori cât mine. Şansele de a câştiga în faţa lui erau nule, dar strigătele au atras doi valeţi care ne-au despărţit.

— A fost pedepsit? se interesă Jocelyn, palidă la faţă.

— Wilfred i-a spus să nu mai facă glume copilăreşti, spuse David sec.

— Glume copilăreşti!

David îşi studie cicatricele, amintindu-şi durerea cumplită şi umilinţa şi mai şi în faţa insultelor fratelui mai mare.

— Tatăl meu nu a aflat. Nici eu, nici mama nu am vrut să-i spunem cât de nemernici sunt fiii săi mai mari. Ar fi suferit foarte tare.

Rowley clătină din cap uluit.

— N-am ştiut că situaţia era atât de gravă.

— Îmi cer scuze. Nu intenţionam să vă provoc coşmaruri. E o poveste veche. Mama, Sally şi cu mine am fost fericiţi în căsuţa noastră şi ne-am bucurat să locuim departe de Westholme. Ar fi fost imposibil să mai rămânem după moartea tatei.

Avocatul se aplecă spre el cu atenţie.

— Înţeleg că s-ar putea să nu doriţi să vă întoarceţi la locul unor amintiri atât de neplăcute, dar Westholme are nevoie de dumneavoastră. Proprietatea a fost neglijată, servitorii sunt demoralizaţi. Mă aflu azi aici nu doar să vă informez despre moştenirea dumneavoastră, ci şi ca să vă conving să preluaţi controlul cât mai repede cu putinţă. Când o veţi face, împreună cu ceilalţi creditori, vom da drumul banilor care mai rămân pentru îmbunătăţiri imediate.

David aproape izbucni în râs. Avocatul părea să creadă că nu dorea să aibă nimic de-a face cu Westholme.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în această privinţă. Pe fraţii mei i-

am urât. Westholme însă – ezită o clipă -, am iubit întotdeauna Westholme. Lăsaţi-mi vă rog adresa dumneavoastră şi vă voi face o vizită mâine pentru a discuta chestiunea pe larg. Cred că pentru azi avem deja la ce să ne gândim.

Rowley se ridică şi zâmbi.

— În numele servitorilor şi al angajaţilor proprietăţii Westholme, îmi permiteţi să vă felicit pentru noul titlu, Lord Presteyne?

David zâmbi uşor şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc.

— Lady Presteyne. Avocatul înclină capul în direcţia lui Jocelyn, apoi porni pe aleea din grădină.

— Acum îmi cunoşti secretul sumbru, spuse David, încercând să fie hazliu, dar străduindu-se să asimileze amploarea celor întâmplate.

— Faptul că de atâţia ani eşti „onorabil” şi ascundeai acest lucru? Nu prea a funcţionat – am ştiut că eşti onorabil de la bun început, spuse Jocelyn, punându-şi mâna peste a lui şi privindu-l atent. Ce părere ai despre toate astea, David? Tocmai ai moştenit o avere imensă care presupune responsabilităţi la care nu te-ai aşteptat.

— Ai dreptate. Chiar nu m-am gândit niciodată că voi avea parte de o asemenea moştenire, având trei fraţi mai mari. Zâmbi amar. Cred că Wilfred şi compania tocmai au contrazis zicala potrivit căreia numai cei buni mor tineri.

— Ori asta, ori adevereşte faptul că în unele cazuri justiţia divină îşi face treaba. Părea gânditoare. În dimineaţa în care ţi-ai revenit din sevraj, te-am întrebat încotro te îndreptai şi răspunsul a fost Hereford. Asta înseamnă că te bucuri să te întorci?

— În ciuda a tot ce s-a întâmplat, sunt bucuros, mărturisi el. Nu există un loc mai încântător pe pământul acesta.

Jocelyn zâmbi cu generozitate şi înţelegere.

— La fel cum simt eu pentru Charlton.

— Exact. David îşi retrase mâna, dându-şi seama care erau consecinţele averii moştenite. Va trebui să plec la Westholme în curând pentru a vedea ce trebuie făcut. Vrei să vii cu mine? Cred că ştii mult mai multe despre administrarea unei proprietăţi şi aş aprecia părerea ta.

Îşi ţinu respiraţia, observând cum chipul lui Jocelyn trecu de la surprindere la încântare şi apoi la precauţie. S-ar fi simţit inconfortabil, singură cu el pe moşia lui, în loc de propria ei casă unde toţi servitorii îi erau loiali?

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, hotărându-se. Întrucât trebuie să părem cu adevărat căsătoriţi înainte de a depune actele pentru anulare, aş face bine să mă comport ca o soţie adevărată, adăugă apoi, înainte ca el să fie prea încântat.

Nu atât de asemănător unei soţii adevărate pe cât şi-ar fi dorit el,

însă. Se ridică în picioare.

— Merg să-i dau vestea lui Sally. Va dura un timp până când banii vor fi disponibili, dar la un moment dat va primi partea care i s-ar fi cuvenit la moartea tatei. Ezită, după care urmă: Te-ar deranja dacă l-aş vizita singur pe Richard? Ştiu că plănuiserăm să mergem împreună, dar aş dori să discut unele lucruri în particular.

Păru afectată, dar îşi ascunse reacţia sub un zâmbet larg.

— Sigur că nu. Transmite-i gândurile mele bune. Mi-aş fi dorit să fi venit aici pentru a se recupera după operaţie. Nu ar fi fost nici un deranj.

— A avut motivele sale, sunt sigur. Salutând-o printr-o înclinare a capului, plecă din pavilion. De fapt, Richard îi spusese că un oaspete în casă ar fi intervenit în relaţia care s-ar fi putut înfiripa între David şi Jocelyn. Deşi, având în vedere progresele pe care le făcea David, Richard ar fi putut la fel de bine să accepte invitaţia lui Jocelyn.

Capitolul 22

David hotărî să meargă pe jos până la spitalul York, atât pentru exerciţiu, cât şi pentru că astfel avea timp să-şi pună în ordine sentimentele haotice. Din cele mai multe puncte de vedere, moştenirea neaşteptată era o mare binecuvântare. Cu siguranţă nu mai era nevoie să-şi facă griji despre cum să îşi ocupe timpul; din spusele avocatului părea că Westholme necesita multă atenţie.

Avea multe de învăţat despre agricultură, întrucât nu fusese pregătit să moştenească într-o bună zi proprietatea şi plecase de acolo la vârsta de doar doisprezece ani. Totuşi, era o provocare relativ simplă să înveţe cum să conducă moşia. Mai puţin sigură era întrebarea îngrijorătoare despre cum avea această moştenire să afecteze relaţia lui cu Jocelyn.

Spitalul York era la fel de mizerabil ca întotdeauna, deşi mai puţin aglomerat acum când pacienţii fie decedaseră, fie plecaseră acasă. Când intră în salonul lui Richard, prietenul său citea. Piciorul rănit fusese pus în aţele şi legat şi abia după câteva săptămâni avea să poată folosi din nou cârjele. Dar şansele de recuperare erau excelente, ceea ce îl menţinea binedispus.

— Bună. Fără Lady Jocelyn azi?

David dădu mâna cu prietenul său.

— Nu, am decis să vin singur. Îţi transmite toate cele bune.

— Te rog să-i mulţumeşti pentru cărţile pe care mi le-a trimis. Cu tomurile, florile şi mâncarea pe care le trimite regulat sunt cel mai răsfăţat pacient din spital.

— Regretă că nu ai venit la Cromarty House, ca să te poată răsfăţa mai bine. David se aşeză pe singurul scaun de lemn din încăpere. Am veşti remarcabile de când te-am vizitat ieri. Pentru început, sora mea şi Ian Kinlock se vor căsători.

— Excelent! chicoti Richard. Ai fost un peţitor impresionant de pe patul de moarte.

— Nu m-am gândit la asta. Îi voi spune lui Sally că trebuie să-mi mulţumească pentru că am fost grav rănit. Făcu apoi o pauză, surprinzător de emoţionat cu privire la cealaltă veste. Asta nu e tot. În cele din urmă, voi părăsi totuşi armata. Am găsit altceva în afara ei. Sau, probabil, ar trebui să spun că m-a găsit altceva.

— Este un mod indirect de a-mi spune că relaţia cu Jocelyn progresează aşa cum ţi-ai dorit?

— Nu am atâta noroc. Îşi trecu neliniştit degetele prin părul ciufulit de vânt. Ţi-am povestit despre cei trei fraţi cu care nu mă înţelegeam. Ceea ce nu am menţionat este faptul că tatăl meu a fost al cincilea Lord Presteyne. În această dimineaţă am aflat că toţi cei trei fraţi ai mei şi-au încheiat socotelile cu viaţa. Astfel că am devenit, brusc, baron.

— Dumnezeule mare! exclamă Richard uluit. Vei mai sta de vorbă cu noi, oamenii de rând?

David îl privi vădit mânios.

— Richard, să nu mai spui niciodată aşa ceva, nici măcar în glumă.

— Îmi cer scuze. Ştiu că nu ţi-ai abandona niciodată prietenii vechi dintr-un asemenea motiv. Studie chipul lui David. Arăţi de parcă ai fost trăsnit.

— Aşa mă simt. Făcu o grimasă. Nu sunt nemulţumit din cauza moştenirii, dar am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea.

— Îmi pot imagina. Din fericire, tatăl meu a fost un dulgher hoinar, deci nu voi avea parte de asemenea surprize în viitor. Poziţia de lord mi se pare a fi o ocupaţie foarte restrictivă.

David întoarse o mână cu palma în sus.

— Într-adevăr, e restrictivă, mai ales că proprietatea nu este într-o stare financiară prea bună. Dar… rădăcinile mele sunt la Westholme. Nu mă simt nicăieri la fel de acasă ca acolo.

— Atunci, mă bucur pentru tine. Richard se încruntă gânditor. Presupun că acest lucru îţi elimină grija de a avea o poziţie inferioară lui Lady Jocelyn.

— Titlul şi averea ei sunt încă mult mai mari decât ale mele, dar diferenţa este minoră faţă de cum era înainte.

David bătu darabana pe braţul scaunului său.

— Dezavantajul acestei schimbări de circumstanţe este legat de pasiunea ei pentru pământ. Mă întreb dacă nu cumva s-ar hotărî să rămână căsătorită pentru Westholme. Fiind un prost sentimental, nu sunt sigur că aş vrea să rămână pentru un asemenea motiv.

— Şi dacă ar face-o, ar fi chiar atât de rău? Deja vă înţelegeţi foarte bine. O pasiune comună pentru moşia ta ar putea fi o temelie

solidă pentru o relaţie mai profundă.

— Este un mod foarte impersonal de a privi căsnicia, observă David. Nu cred că ai fi atât de pragmatic dacă te-ai îndrăgosti.

— Probabil că nu, recunoscu Richard. Dar cred că-ţi faci prea multe griji. Dacă este cu adevărat îndrăgostită de acel bărbat misterios, moştenirea ta nu va schimba absolut nimic. Dacă alege să rămână cu tine, va fi dintr-un motiv bun.

David oftă.

— Probabil ai dreptate. Trebuie să recunosc, această moştenire mă face să înţeleg de ce Jocelyn îi evită pe vânătorii de avere. Au trecut doar câteva ore de când am aflat de moştenire şi deja mă gândesc la ce e mai rău.

— Te vei obişnui şi cu asta, Lord Presteyne.

Era ciudat să audă titlul rostit de prietenul lui, dar după cum spusese şi Richard, avea să se obişnuiască.

— Mă va însoţi la Hereford. În următoarele săptămâni ar trebui să aflăm cum stăm.

— Vei ajunge şi acolo. Ai fost întotdeauna un candidat de prim rang.

— Aş vrea să fiu la fel de încrezător ca tine. David se gândi la silueta graţioasă a lui Jocelyn, la tandreţea din dimineaţa în care se treziseră în acelaşi pat. Îşi încleştă fălcile.

— Dacă eşuez, nu va fi din cauză că nu am încercat.

Obosit de plimbarea lungă, opri o trăsură, dar în loc să meargă direct la sora lui, îi dădu birjarului adresa lui John Crandall, avocatul lui Jocelyn. Discuţia cu Richard îl ajută să îşi pună gândurile în ordine. Era timpul să-şi ia măsuri de precauţie.

Din fericire, Crandall era liber când ajunse David. Expresia lui, de obicei mohorâtă, se lumină când auzi despre moştenire.

— Asta înseamnă că veţi rămâne căsătoriţi? Ar fi foarte potrivit.

— Decizia trebuie să fie a ei. Până acum, preferă anularea, spuse David, atent să fie neutru. Vom merge împreună să evaluăm proprietatea din Hereford. Cred că este mai bine să depunem actele pentru anulare înainte să plecăm.

Crandall se încruntă.

— Credeţi că este necesar?

— Da.

David nu mai oferi alte informaţii. Deşi voinţa lui fusese întotdeauna puternică în trecut, se temea că, stând prea mult timp în compania lui Jocelyn, şi-ar fi putut pierde intenţiile onorabile de a-i îngădui să-l părăsească. Era mult mai bine să înceapă demersurile pentru anulare imediat, pentru a nu putea opri procesul nici dacă ar fi încercat. Puterea trebuia să fie în mâinile lui Jocelyn, întrucât nu putea avea încredere în sine însuşi.

— Am discutat îndelung cu proctorul – adică avocatul ecleziastic – care va prezenta cazul curţii administrative, spuse Crandall, observând că David nu avea de gând să intre în amănunte. Tribunalele bisericeşti sunt diferite de cele de stat prin faptul că cei implicaţi nu depun mărturie. Dovezile constau în depoziţiile martorilor. Tuşi sec. Vor fi necesare două declaraţii medicale pe proprie răspundere care să certifice gravitatea rănilor dumneavoastră. Presupun că aveţi doctori care să certifice acest lucru.

David aprobă din cap, destul de sigur că acest lucru nu avea să constituie o problemă. Şi, dacă mai târziu avea să decidă să se căsătorească pentru a avea un moştenitor, ei bine, putea să susţină că avusese loc un miracol.

— Ce se întâmplă cu dovezile legate de Lady Jocelyn?

— Va avea loc o examinare, desigur, răspunse Crandall, stânjenit. Probabil vor aduce o moaşă, pentru a respecta sensibilitatea lui Lady Jocelyn.

Era o idee bună, deşi examinarea avea să fie neplăcută, indiferent cine ar fi efectuat-o.

— Credeţi că tribunalul va fi înţelegător faţă de cazul nostru, date fiind circumstanţele neobişnuite?

Crandall se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi împreună degetele, mult mai relaxat, acum că discuţia revenise la chestiuni legale.

— Cred că da. Ar fi considerată drept firească dorinţa contelui de Cromarty ca fiica sa să-i ducă linia mai departe, dacă nu şi numele. Faptul că doamna şi-a urmat inima, căsătorindu-se cu un erou galant de la Waterloo, iar apoi s-a trezit într-o poziţie care nu îi permitea să aibă copii… da, cred că tribunalul va privi cu compasiune aceste chestiuni.

Descrierea înflorită a avocatului îl făcu pe David să suspecteze că bărbatul citea în secret romane gotice, dar nu conta, atâta timp cât cunoştea problemele legale.

După ce mai discutară alte câteva chestiuni, David plecă, sigur pe faptul că demersul de anulare avea să înceapă numaidecât. La naiba.

În seara dinainte, Sally menţionase că avea să fie la cabinetul lui Kinlock în cursul după-amiezii, astfel că David merse acolo. O găsi aplecată deasupra unui registru contabil, cu o pană de scris într-o mână, dar ridică privirea când îl auzi intrând.

— Priveşte, sora ta a ajuns funcţionară, spuse ea vesel.

O sărută pe obraz, apoi se aşeză pe o bancă.

— Această muncă pare să-ţi prindă bine. Sau poate e doar strălucirea noii iubiri?

— Amândouă. Sunt ordonată din fire, deci mă bucur foarte mult să văd cabinetul lui Ian mergând bine. Este mai bine pentru el, mai bine pentru pacienţi. Cât despre Ian – ei bine, mă pişc din oră în oră

să mă asigur că nu cumva visez.

Fericirea ei îl binedispuse.

— Nu cred că ţi-a luat prea mult până să accepţi când te-a cerut de soţie.

Ea roşi.

— De fapt, eu l-am cerut. Şi a trebuit să-l şi conving!

După o clipă de mirare, David izbucni în râs.

— Eşti o femeie hotărâtă. Dar când ne-aţi dat vestea, era evident încântat la gândul că te va lua de soţie. Amuzamentul îi pieri. Azi am primit o vizită de la un anume domn Rowley, avocatul familiei Lancaster.

Sally se încordă, la fel de îngrijorată cum fusese şi el.

— Aşa?

— Cei trei fraţi ai noştri au murit. Toţi trei, spuse el fără menajamente. Eu sunt cel de-al şaptelea Lord Presteyne.

Pana de scris se rupse între degetele ei.

— Dumnezeule mare! Ce… incredibil. Ce s-a întâmplat? Presupun că ar trebui să fiu o bună creştină şi să regret, dar nu pot, spuse ea după ce David termină de explicat. Au cules ceea ce au semănat.

Făcură schimb de priviri sumbre. În toată lumea, numai ei doi aveau să ştie vreodată adevărata poveste a abuzurilor. Părinţii lor împiedicaseră cele mai rele excese, dar nu ştiuseră de micile umilinţe zilnice pe care Sally şi David le înduraseră. Acea persecuţie împărtăşită era baza apropierii lor neobişnuite. Poate că într-o zi vor putea să simtă milă faţă de cei trei fraţi Lancaster, dar pe moment niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică dorinţă să încerce.

David fu cel care rupse tăcerea.

— Proprietatea este în lipsă acută de fonduri acum, dar într-un final, vei primi acea zestre care ţi s-ar fi cuvenit.

— Bun. Logodna mă face incredibil de pragmatică. Sally chicoti. Lui Ian nu-i place să recunoască, dar este fiul unui baron scoţian. Mi-a pomenit odată că mama lui se temea că avea să cadă pradă unei femei total nepotrivite, deci ar trebui să se bucure că sunt sora Lordului Presteyne.

— Ai fost întotdeauna.

Chipul ei se înăspri.

— Aş fi preferat să fiu orfană decât să recunosc înrudirea cu Wilfred.

Tocmai atunci, Kinlock se întoarse din vizita la un pacient. Intră în sala de recepţie cu trusa medicală balansându-se într-o mână, fluierând ca un şcolar. Era cu siguranţă fericit la gândul apropiatei căsătorii.

Chirurgul îşi salută jovial vizitatorul, apoi se cocoţă pe birou, ţinându-şi logodnica de mână, în timp ce David îi povestea despre cele

întâmplate. Kinlock fu intrigat, dar nu foarte impresionat. Titlurile îl interesau mult mai puţin decât oamenii.

— Aş putea discuta în particular cu tine, Kinlock? întrebă David după ce termină de explicat.

— Desigur.

— Nu are nimic de-a face cu tine, Sally, spuse David, văzând sprâncenele ridicate ale surorii sale. Nu uita că sunt un fost pacient.

Kinlock îi făcu semn să intre în cabinet.

— Arăţi destul de voinic, remarcă el după ce intrară. Crezi că e ceva în neregulă la felul în care te recuperezi?

— E vorba de un alt aspect al stării mele. David ezită, întrebându-se cum era mai bine să pună problema. Nu ştiu dacă Sally ţi-a spus că Jocelyn va înainta o cerere de anulare a căsătoriei pe motiv de impotenţă.

Kinlock fu uimit.

— E mult prea devreme să te gândeşti la asta, flăcăule. Nu ţi-ai revenit complet încă şi nu cred că rănile pe care le-ai suferit vor avea un astfel de efect pe termen lung. Daţi-i naturii şansa să îşi urmeze cursul. Grijile în sine pot cauza afecţiunea despre care vorbeşti.

David ridică o mână.

— Ai dreptate. E prea devreme ca să fim siguri. De aceea m-am gândit că cel mai bine e să obţin depoziţiile medicale acum, când nu vor presupune probleme de conştiinţă.

— Înţeleg. Kinlock îşi încrucişă braţele la piept. Şi totuşi, poate nu înţeleg. Poate ar fi mai bine să-mi explici.

David traversă încăperea către fereastră, iritat că trebuia să discute probleme atât de personale, deşi presupunea că, odată procesul început, lucrurile aveau să se înrăutăţească.

— Miracolele pot avea repercusiuni neaşteptate, rosti el în silă. Căsătoria noastră… nu trebuia să dureze.

— Rănile grave la coloană, cum au fost ale tale, pot fi foarte complicate, spuse Kinlock după o tăcere lungă. Cu siguranţă nu este imposibil ca funcţia sexuală să fie afectată. Trimite-ţi avocatul şi îi voi da o astfel de declaraţie.

— Mulţumesc. David se îndepărtă de fereastră, simţindu-se obosit. Atâta timp cât poţi face asta cu sinceritate. Nu vreau să abuzez de faptul că vom fi în curând cumnaţi.

Kinlock dădu din umeri.

— Poate că legea are căi complicate şi căi uşoare. Dar nu şi medicina. Nu sunt eu în măsură să decid dacă tu şi Lady Jocelyn trebuie să rămâneţi căsătoriţi sau nu. Deşi, personal, cred că faci o mare greşeală.

David zâmbi amar.

— Ţi-ai dori să o ţii pe Sally într-o căsătorie împotriva voinţei ei?

— Nu, presupun că nu, răspunse el, încruntându-se.

David plecă, alegând să meargă pe jos din nou, în ciuda oboselii. Poate că soarele de după-amiază avea să-i mai însenineze starea.

Era de-a dreptul ironic. Făcea tot ce îi stătea în putinţă să se asigure că Jocelyn va fi liberă să aleagă – dar, în sufletul lui, îşi dorea ca anularea să nu fie posibilă, iar el şi soţia sa să îşi ducă mariajul mai departe.

CAPITOLUL 23

Trei zile mai târziu porniră spre Hereford. Jocelyn se bucură să plece din Londra. Se gândea că David fusese înţelept să pună în mişcare procedura de anulare, dar examinarea medicală care trebuia să confirme că era *virgo intacta* fusese extrem de umilitoare. Era dezgustată de problema anulării. Pe de altă parte, totuşi, nu era la fel de urâtă ca un divorţ.

Rhys Morgan stătea în cabină lângă vizitiu şi juca rolul de paznic, o întrebuinţare excelentă a experienţei sale militare. Deşi trecuse o vreme până să i se vindece piciorul suficient pentru a putea pune o proteză, îşi făcuse deja un rost la grajdurile lui Jocelyn, lucrând cu caii.

Marie fu de-a dreptul încântată la gândul de a sta alături de Hugh Morgan timp de câteva zile. Hugh trecuse de la statutul de infirmier al maiorului la acela de valet personal. Deşi abilităţile lui nu erau încă perfecte, entuziasmul său compensa din plin. Per ansamblu, alcătuiau un grup fericit. Singura nemulţumită era Isis, care se lamentase la plecarea lui Jocelyn, dându-şi seama, probabil, după numărul de bagaje că era vorba de o călătorie îndelungată.

Merseră pe un drum ocolit, luând-o mai întâi spre vest, până în Ţara Galilor, pentru a-i lăsa pe fraţii Morgan acasă la familia lor, lângă orăşelul Abergavenny. Rhys nu-şi mai văzuse părinţii de ani de zile şi plănuia să stea cu ei cel puţin două săptămâni. Hugh avea să stea şi el o săptămână, urmând să meargă apoi la Westholme pentru a i se alătura stăpânului său.

Jocelyn nu mai fusese în Ţara Galilor şi era încântată de peisajul superb. La sugestia ei, se opriră pe creasta unui deal de unde se vedea oraşul, pe drum înspre destinaţia lor.

— Familia mea locuieşte pe muntele de deasupra oraşului Abergavenny, îi spuse Hugh lui Marie, în timp ce Rhys se uita către casa lui cu ochi suspect de luminoşi. Vezi firul acela de fum care se ridică dintre copaci? Cred că acolo e casa.

Marie îşi puse mâna deasupra ochilor şi se uită peste vale.

— E un loc minunat în care să creşti, observă ea cu încântătorul accent franţuzesc. Cum se numeşte muntele?

— Ysgyryd Fawr.

Făcu ochii mari.

— Cum ai spus?

Răbdător, Hugh încercă să o înveţe pronunţia corectă, dar ea nu putu să rostească acele sunete nefamiliare. Când Marie şi Jocelyn izbucniră în râs, Hugh mormăi ceva binevoitor pe sub mustaţă, în

galeză.

Spre surprinderea lui Hugh, David îi răspunse într-o galeză fluentă. Valetul rămase uluit.

— Vorbiţi galeza, domnule?

David râse şi îi răspunse tot în galeză. Pe faţa lui Hugh se citi groaza.

Îmi cer scuze pentru orice aş fi putut spune, domnule. Zâmbi cu tristeţe. Trebuia să ştiu că sunteţi galez când am aflat că numele mic este David.

— Mama mea a fost galeză, iar eu am învăţat ambele limbi, explică David. Nu-ţi face griji, nu ai spus niciodată nimic jignitor.

Jocelyn îi privi cu amuzament, bucurându-se de această faţetă inedită a maiorului. Nu era genul de om cu care să ajungi să te plictiseşti.

Urcară toţi în trăsură din nou pentru ultima bucată de drum şi, în curând, traseră în curtea din faţa casei Morgan. Instantaneu se dezlănţui veselia. Rhys se grăbi să îşi ia cârjele şi coborî din trăsură, în timp ce Hugh îşi uită manierele şi sări jos.

— Rhys! Hugh! O femeie solidă, cu obraji rotunzi, ieşi grăbită din casă şi, în ciuda înălţimii lor, încercă să-şi îmbrăţişeze amândoi fiii în acelaşi timp. În câteva clipe, trei copii mai mici şi domnul Morgan se alăturară zarvei generale, împreună cu doi câini şi câteva găini, al căror scop principal fusese acela de a scăpa.

Neobservaţi de soţii Morgan, David o ajută pe Jocelyn să coboare din trăsură. Cum nu voia să deranjeze emoţionanta reuniune de familie, Jocelyn admiră priveliştea splendidă a munţilor Brecon Beacon, la vest, şi valea râului Usk, mai jos.

— Trebuie să fie dificil să părăseşti acest loc. Sunt puţine locuri mai frumoase în Anglia.

— E frumos, într-adevăr, dar nu prea este de muncă, spuse David pragmatic. Toate pământurile celtice sunt frumoase şi neroditoare. Uneori mi se părea că armata e formată din irlandezi, scoţieni şi galezi. Hugh şi Rhys se pot considera norocoşi că au slujbe bune acum. Îmi imaginez că, de ani de zile, fiecare dintre ei trimite o parte din salariu acasă.

Ea îşi muşcă buzele.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Uneori mă simt ruşinată că am fost atât de norocoasă.

— Nu e nimic rău în a te bucura de avere atâta timp cât eşti generos cu cei mai puţin norocoşi. Şi din ceea ce am văzut, eşti foarte generoasă.

Căldura din ochii săi îi trezi un amestec ciudat de plăcere şi stânjeneală. O aprecia mai mult decât merita.

După ce bucuria revederii se atenuă, Hugh o luă de mână pe

Marie şi o aduse în faţa părinţilor săi.

— Aş vrea să v-o prezint pe Marie Renault.

Franţuzoaica păru agitată, dar după o privire rapidă şi vicleană, doamna Morgan o îmbrăţişă.

— Bun venit, copilă, spuse ea cu accentul galez melodios.

Radiind, Marie o îmbrăţişă la rândul ei. Apoi, doamna Morgan se întoarse către Jocelyn.

— Ştiu că nu este ceea ce sunteţi obişnuită să aveţi, milady, dar am fi onoraţi dacă, împreună cu soţul dumneavoastră, aţi dori să luaţi ceaiul cu noi, spuse ea.

— Onoarea este de partea noastră, răspunse Jocelyn cu căldură.

Pentru cei şapte membri ai familiei Morgan, Jocelyn, David, Marie şi vizitiul, abia dacă era suficient spaţiu înăuntru, dar masa fu încântătoare. Ceainicele mari fură însoţite de pâine proaspătă, ceapă murată, brânză sfărâmicioasă şi prăjituri cu afine delicioase, care fuseseră coapte în tavă. Aşezat între părinţii săi, Rhys râdea tot timpul, aşa cum îi stătea bine unui tânăr, soldatul mohorât din spital rămânând doar o amintire.

Ciugulind dintr-o prăjitură cu afine, Jocelyn studia căsuţa. Era extrem de curată, lemnăria ceruită contrastând plăcut cu pereţii văruiţi. În capătul celălalt al camerei, Hugh şi cei trei fraţi mai mici stăteau cocoţaţi pe un cufăr din lemn sculptat ce părea vechi de secole. Lângă acesta, o biblie uzată ocupa un loc de cinste pe raftul unei vitrine vechi din lemn de stejar. Ar fi putut fi fericită într-o astfel de casă, având alături bărbatul potrivit. Apoi zâmbi, nereuşind să şi-l închipuie pe Candover trăind în condiţii atât de umile. Era aristocrat până în măduva oaselor.

Când veni timpul să plece, soţii Morgan îi mulţumiră lui Jocelyn cu sinceritate pentru ceea ce făcuse pentru fiii lor. Din nou, se simţi stânjenită. Făcuse atât de puţin, după părerea ei, iar ei erau atât de recunoscători.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să vă însoţesc la Hereford, domnule? întrebă Hugh încet, în timp ce David o ajuta pe Jocelyn să urce în trăsură. Tatăl meu spune că mai sunt tâlhari în munţi.

David clătină din cap.

— Nu e nevoie să-ţi părăseşti familia. Sunt doar vreo treizeci de mile până la Westholme şi vom ajunge înainte de lăsarea întunericului.

— Foarte bine, milord, răspunse Hugh, părând bucuros că oferta lui fusese refuzată.

David urcă în trăsură lângă Jocelyn.

— Va trebui să-l învăţ pe băiatul acesta să nu mă mai domnească atât, spuse el când trăsura se puse în mişcare, îmi ia titlul mult mai în serios decât mine.

— E normal. Jocelyn zâmbi. Însemnătatea unui servitor depinde de cea a stăpânului. Nu-i aşa, Marie?

Camerista ei, care acum stătea singură pe bancheta din faţa lor, aprobă viguros din cap.

— *Mais oui*, milord. Sunteţi etalonul nostru.

David păru amuzat, dar nu contrazise afirmaţia. Jocelyn se gândi că el nu avea să se ia niciodată prea în serios. Era încă un lucru care îi plăcea la el.

Vremea era uscată, drumul era bun şi merseră cu viteză excelentă către Hereford. Schimbaseră caii pentru ultima dată şi erau undeva la graniţa dintre Ţara Galilor şi Anglia când tăbărâră tâlharii.

David picotea în trăsură. Deşi îşi recăpătase mişcările normale, puterea şi energia erau încă scăzute şi dormea mai mult decât de obicei. Îşi dădu seama că sunt atacaţi când auzi o voce urlând.

— Daţi-vă jos şi daţi tot ce aveţi!

Intră în alertă, auzind împuşcături asurzitoare. Trăsura se opri brusc, mai, mai să se răstoarne. Marie fu aruncată în partea cealaltă a vehiculului. La timp, David o prinse înainte de a se ciocni de Jocelyn.

— Jos! însoţi comanda de o împingere puternică, forţându-le pe femei să se culce la podea.

Pe fereastra din stânga văzu doi călăreţi cu eşarfe legate peste faţă şi cu pistoale în mâini. O voce necunoscută dădea ordine din faţă. Cel puţin trei atacatori, poate mai mulţi.

Era mai bine să se lase jefuiţi? Respinse gândul pe loc. Cele două tinere atrăgătoare în trăsură, cooperarea supusă putea fi o politică dezastruoasă.

Alternativa era să lupte, iar David învăţase pe propria piele că în luptă, fiecare secundă conta. Era timpul să acţioneze acum, în timp ce caii nechezau şi se agitau în hamuri, ocupând atenţia tâlharilor şi a vizitiului.

— Rămâneţi culcate. Nu coborâţi din trăsură. Ca măsură de precauţie, îşi pusese cele două pistoale în buzunarul de la uşa sa înainte de a pleca din Londra. Le scoase, împreună cu praful de puşcă şi gloanţele de rezervă, apoi ieşi pe uşa din dreapta, afară din raza vizuală a atacatorilor.

Odată ajuns afară, se aruncă imediat la pământ şi se târî sub spatele vehiculului care se balansa. Rugându-se să nu fie călcat de roată, amorsă şi ridică piedica celor două pistoale. Reîncărcarea avea să dureze secunde preţioase, deci trebuia să spere că primele două focuri aveau să fie suficiente pentru a pune tâlharii pe fugă. Nu avea să primească ajutor de la vizitiu, ale cărui mâini erau ocupate cu strunirea cailor panicaţi.

Cu armele pregătite, înaintă până când avu vizibilitate bună asupra celor doi atacatori. I se opri sângele în vene când cel dinspre el

sări de pe cal şi îi aruncă frâiele partenerului lui. Cu pistolul armat, acesta deschise uşa trăsurii. David ţinti, dar înainte să apuce să tragă, tâlharul o târî afară pe Marie care ţipa.

— Hai aici, scumpo, mârâi el. Sunt sigur că ai ceva ce ne poate fi de folos. Uitându-se înăuntru, făcu ochii mari. Hei, Alf, am nevoie de ajutor. Mai e o afurisită aici, chiar mai bună.

David fu orbit de mânie, dar nu-l putea împuşca pe ticălos fără să o pună în pericol pe Marie. Cu dinţii încleştaţi, ridică un pistol şi trase un glonţ în cel de-al doilea atacator. Acesta urlă răguşit când cămaşa i se înroşi de sânge.

Din faţă apăru cel de-al treilea tâlhar, îmboldindu-şi calul.

— Ce mama naibii se întâmplă aici? strigă el.

Cu mintea limpede, David folosi cel de-al doilea pistol pentru a-l doborî pe acesta de pe cal. Panicat, animalul fugi. Calul celui care o ţinea pe Marie se smuci şi o luă şi el la goană. În debandada creată, rănitul fugi să-şi salveze viaţa, lăsându-l pe cel de-al treilea fără mijloc de scăpare.

Ştiind că acesta avea să fie la fel de periculos ca un mistreţ încolţit, David sări în picioare, încercând să reîncarce un pistol, pentru a-l împuşca pe tâlhar înainte să-i facă rău cameristei. Cu ochii scăpărând de frică, bărbatul se retrase cu spatele peste drum, ţinând într-o mână pistolul şi cuprinzând cu cealaltă gâtul lui Marie, pe care o folosea drept scut. Era o brută musculoasă şi probabil îi putea frânge gâtul dintr-o mişcare, dacă încerca. David renunţă la atac, nedorind să o pună în pericol.

Oprindu-se, deveni o ţintă uşoară. Tâlharul ridică pistolul şi ochi direct către inima lui David. Rugându-se pentru un miracol, plonjă într-o parte. Când se izbi de pământ şi se rostogoli, auzi o împuşcătură asurzitor de aproape, dar nu fu lovit de glonţ.

În schimb, tâlharul urlă şi căzu pe spate. Marie profită de ocazie pentru a se elibera din mâinile lui şi se adăposti în spatele trăsurii.

David se ridică în picioare şi o văzu pe Jocelyn stând în uşă, cu un pistol fumegând în mâinile tremurătoare. Trăgând din unghi diferit, îi salvase pe tovarăşii săi de călătorie, dar era extrem de palidă, la un pas de a leşina.

Tâlharul rănit nu mai reprezenta o ameninţare, iar vizitiul potolise caii, astfel că David îşi putu îmbrăţişa soţia care tremura.

— Bună treabă, fata mea dragă!

Ea se prinse de el, în vreme ce teroarea pe care abia avusese timp să o simtă o năpădea în valuri de greaţă. Cunoscuse soldaţi toată viaţa, fusese legănată pe genunchii unchiului său militar, dansase şi flirtase cu ofiţeri şi le ascultase poveştile de război. Dar nu mai văzuse un soldat în acţiune până atunci.

Era uimită de violenţa rapidă şi precisă a lui David. Pentru prima

dată, îşi dădu seama cu adevărat că prietenul său cu privire zâmbitoare şi înţelegere tăcută era un războinic, capabil să se mişte cu forţa şi viteza unui leopard în atac.

Era totodată şi un conducător, prin simpla putere a curajului şi a prezenţei sale. Îşi adăposti faţa în umărul lui, cutremurându-se la amintirea momentului terifiant când tâlharul, cu o furie oarbă, aţintise arma asupra lui David. Până atunci, fusese paralizată de iuţeala evenimentelor, dar văzându-l în pericol, trebuise să acţioneze. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi întârziat chiar şi o secundă? Imaginea mentală a lui David întins la pământ, sângerând de la o rană care de data asta ar fi fost cu adevărat fatală, îi făcu rău.

— Nu mi-am dat seama că poţi mânui arma atât de bine, murmură el. De unde ai avut pistolul?

— Tatăl meu m-a învăţat să trag şi am întotdeauna două pistoale în trăsură, spuse ea poticnit. Dar nu aş fi putut reacţiona dacă nu dădeai tu exemplul.

O îmbrăţişă mai strâns.

— Indiferent de motiv, ai fost foarte curajoasă.

Ea închise ochii, în timp ce mângâierea lui îi liniştea nervii agitaţi. Nu era prima dată când se atingeau, dar simţea ceva fierbinte înăuntrul ei, poate o reacţie la atac.

Dorea să-l îmbrăţişeze pentru totdeauna. Dorea să-l sărute, să se întindă lângă el…

Alarmată, îşi dădu seama că dorinţa se împletea cu şocul şi cu teama resimţite. Atracţia crescuse treptat şi în momentul acela era gata să izbucnească. Îl dorea pe David cu o putere care depăşea tot ceea ce simţise vreodată pentru un alt bărbat.

Umezindu-şi buzele, se uită la el. Privirile lor se întâlniră şi David rămase nemişcat. Apoi îi ridică bărbia cu un deget şi îşi apăsă buzele peste ale ei.

Gura ei se deschise sub sărutarea lui şi Jocelyn fu cuprinsă de un curent de energie, arzându-i simţurile şi învălmăşindu-i mintea. O mai sărutase o dată când delira şi ea se întrebase cum ar fi sărutul lui atunci când e deplin conştient. Acum ştia şi experienţa era zdrobitoare.

Închiseră ochii şi, preţ de câteva clipe preţioase, ea nu mai gândi, nu se mai îndoi de nimic, pur şi simplu există. Avea parte de putere, de un port sigur…

Nu. Porturile sigure erau o iluzie periculoasă. Deschise ochii, dorind să scape de intimitatea înfricoşătoare a atingerii lui.

Simţind schimbarea în reacţia ei, David puse capăt sărutului, cu o privire întrebătoare. Jocelyn nu avea idee ce se citea pe faţa ei, dar el îi dădu drumul şi se îndepărtă, cu obişnuita lui expresie calmă şi detaşată.

Jocelyn îşi aranjă părul cu mâini tremurătoare, ca şi cum astfel şi-ar fi putut recăpăta autocontrolul.

— Tâlharii sunt morţi?

David merse la cel pe care îl împuşcase el şi îngenunche, verificându-i pulsul.

— Acesta da.

Părând ostenit, se duse la celălalt tâlhar şi îi dădu jos masca, descoperind o faţă tânără, dar aspră. Bărbatul era inconştient de la căzătură şi rana de la umăr sângera, dar respiraţia era puternică.

— Acesta probabil va supravieţui până la spânzurătoare.

Jocelyn răsuflă cu zgomot, deşi nu fusese conştientă că îşi ţinuse respiraţia.

— Mă bucur că nu l-am omorât, deşi probabil ar fi meritat-o.

David ridică privirea.

— Şi eu mă bucur. Crima pătează sufletul, indiferent cât de justificată ar fi. Vocea îi era sumbră.

— Am făcut ceea ce era necesar. Dumnezeu va decide dacă am făcut ce era drept.

Coborând privirea, David scoase o batistă şi începu să bandajeze strâns rana tâlharului.

Jocelyn îl urmări în tăcere, incapabilă să-şi ia privirea de la el. Deşi nu arăta diferit, percepţia ei asupra lui se schimbase radical. Nu vedea în el gentlemanul elegant, ci trupul musculos, puterea perfect controlată. Era complet conştientă de puterea sa pur masculină şi nu mai fusese niciodată atât de conştientă că era femeie.

— Milady?

Scoasă din reverie, se întoarse şi o văzu pe Marie care luase o ploscă de coniac din trăsură şi i-o oferea stăpânei sale. Jocelyn reuşi să zâmbească.

— Bea tu prima. Tu eşti cea brutalizată de bestia aceea.

Fără să se încurce cu manierele politicoase, Marie duse plosca la gură şi luă o duşcă sănătoasă. Se înecă puţin, dar mâinile îi fură mai stabile când turnă băutura în capac, pe care îl folosea drept pahar, şi i-l întinse lui Jocelyn, care înghiţi ceva mai încet decât camerista ei. Închise ochii o clipă, simţind cum băutura o ardea pe interior.

— Eşti bine? o întrebă Jocelyn, cu mintea mai limpede.

— Mai bine decât aş fi fost dacă nu îl împuşcaţi, milady.

O trecu un fior involuntar.

Jocelyn îi zâmbi.

— Dacă doreşti să bei toată plosca şi să te îmbeţi cumplit, promit să trec cu vederea.

Marie chicoti.

— Nu e nevoie, dar voi mai lua o gură.

— Jocelyn, poţi să ţii caii pentru ca eu şi vizitiul să-l urcăm pe

individ în trăsură? strigă David. Trebuie dus la închisoarea din Hereford.

Jocelyn prinse de căpăstru calul din stânga, mângâindu-l pe bot. Căldura emanată de patruped era foarte liniştitoare după haosul atacului.

Cu greu, David şi vizitiul aruncară cadavrul unuia dintre tâlhari pe acoperişul trăsurii, apoi îl puseră pe cel rănit pe bancheta din spate. Nedorind să stea lângă el, Marie alese să i se alăture vizitiului, pe capră. Ultima parte a călătoriei către Hereford fu liniştită. David supraveghea cu atenţie prizonierul, cu pistolul încărcat la îndemână, dar bărbatul nu îşi recăpătă cunoştinţa.

Jocelyn se retrase încordată în colţul său, cu gândul în dezordine. Însemnase ceva acel sărut? înclina să creadă că nu. Scrisorile schimbate cu mătuşa sa Laura de-a lungul anilor o lămuriseră că exista o conexiune întunecată între violenţă şi pasiune.

Extenuată de munca de infirmieră după asediul de la Badajoz, Laura îşi vărsase toată groaza provocată de ceea ce văzuse, explicând că dacă oraşul ceda uşor în faţa atacului armatei, de obicei era tratat cu milostenie. Dar dacă atacatorii fuseseră forţaţi să ducă o luptă îndelungată şi costisitoare, după logica barbară a războiului oraşul era făcut una cu pământul atunci când îl cucereau, clădirile jefuite şi incendiate, locuitorii măcelăriţi şi violaţi. Badajoz fusese o astfel de victorie însângerată a britanicilor, iar Wellington îşi lăsase oamenii să-şi răzbune pierderile timp de două zile şi două nopţi. Violurile şi crimele se împletiseră ca sforile unei funii de spânzurătoare.

Experienţa periculoasă prin care trecuseră era un ecou slab al luptei eterne dintre ameninţarea morţii şi pasiunea pentru viaţă. David îi salvase de la necaz, iar apoi o sărutase. Un impuls masculin trecător, satisfăcător şi imediat uitat.

Reacţia lui Jocelyn era cu siguranţă izvorâtă din acelaşi amestec supărător, neînţeles, de frică şi de bucurie a supravieţuirii, dar, ca orice femeie, nu avea să uite prea repede. Îmbrăţişarea însemnase o percepere fizică intensă a bărbatului care se întâmpla să fie soţul său. Era extrem de conştientă că umărul lui David îl atingea pe al ei şi că îl dorea la modul cel mai antic şi primitiv. Închise ochii, parcă învinsă de atac, şi se rugă să îşi revină din această nebunie înainte de a ajunge la destinaţie.

CAPITOLUL 24

Când ajunseră la Hereford, David le instală pe cele două femei într-un salon privat la Green Dragon, apoi plecă să dea tâlharul pe mâna justiţiei. Jocelyn şi Marie băură un ceai înviorător, iar la întoarcere maiorul o găsi pe Jocelyn destul de calmă.

— Ce se va întâmpla cu tâlharul? întrebă ea, oferindu-i o ceaşcă de ceai.

— Juraţii au o întâlnire aici în Hereford, deci va fi judecat repede, spuse el, refuzând ceaiul printr-un gest al mâinii. Probabil peste o săptămână.

— Vom fi chemaţi ca martori ai atacului?

— Nu va fi necesar. Eu şi vizitiul putem depune mărturie mai bine decât tine şi Marie. Întrucât nu are antecedente, voi cere clemenţă. Tâlhăria la drumul mare este o infracţiune capitală, desigur, dar influenţa titlului meu ar trebui să ajute şi astfel îl vor deporta, în loc să îl ducă la spânzurătoare. David se plimbă prin salon, incapabil să-şi ascundă nerăbdarea. Este timpul să mergem. Aş vrea să ajungem la Westholme înainte de căderea nopţii.

— Desigur. Jocelyn îşi luă şalul şi săculeţul de mână, dându-şi seama că el îi evita la fel de mult privirea pe cât o evita ea pe a lui. Dacă nu reuşeau să uite această intimitate stânjenitoare, aveau să petreacă un sejur neplăcut în Herefordshire.

La patruzeci şi cinci de minute de oraşul Hereford, David începu să dea semne de tensiune.

— Recunoşti locurile? întrebă Jocelyn.

El aprobă din cap.

— Aproape am ajuns. Cea mai veche parte a moşiei se află într-o buclă a râului Wye, deşi cu timpul s-au mai adăugat pământuri.

Trăsura încetini şi viră între un stâlp de piatră şi un chioşc gol. În lumina slabă, vizitiul înaintă pe o alee lungă cu copaci deşi şi noduroşi.

— Ce copaci sunt aceştia, David? se interesă Jocelyn. Nu îi cunosc.

— Castani spanioli, mai bătrâni de două sute de ani, răspunse el, fără a se întoarce de la fereastră. Această alee are aproape o jumătate de milă.

Trupul lui era încordat ca un arc. Cu o zi înainte, ea şi-ar fi pus mâna peste a lui pentru a-şi manifesta compasiunea faţă de sentimentele sale legate de reîntoarcerea la căminul de mult pierdut. Acum, nu îndrăznea să îl atingă.

Când se opriră în faţa casei, David coborî din trăsură cu o

expresie întunecată.

Jocelyn îl urmă, privind cu interes structura haotică. Casa fusese extinsă în stiluri variate, dar piatra locală, cu o tentă caldă de roşu, îmbina toate secţiunile. Deşi îi lipsea grandoarea conacului Charlton, era frumoasă, iar dealurile din jur şi pădurile erau într-adevăr încântătoare, aşa cum promisese David.

Locurile fuseseră crunt neglijate însă. Observând mişcare cu colţul ochiului, ea văzu câteva căprioare care scăpaseră din parc şi ciuguleau acum tufişurile în voie.

David părea să fie cu mintea departe, iar Jocelyn putea doar să ghicească la ce se gândea.

— Intrăm? propuse ea, abia atingându-i mâneca.

Trezit din visare, el aprobă din cap şi urcară scările largi. David bătu la uşă cu ciocănelul în formă de cap de leu. Sunetul reverberă sinistru.

— Ştiau că venim azi? întrebă Jocelyn, în timp ce aşteptau să le deschidă cineva.

El privi faţada clădirii.

— Am trimis un mesaj, dar după cum arată locul, Westholme nu prea mai e populat.

După câteva minute de aşteptare, uşa se deschise şi apăru un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă.

— Domnul David! Bine aţi venit acasă.

Făcu o plecăciune adâncă.

— Sau mai bine zis, Lord Presteyne. Toţi din casă v-au aşteptat întoarcerea cu nerăbdare.

Intrând într-un hol înalt, David se uită la bărbat, apoi exclamă.

— Stretton, pe onoarea mea! Tu eşti majordom acum?

Bărbatul se înclină din nou.

— Am onoarea, domnule.

— Îţi aminteşti lupta cu fratele meu de care îţi spuneam? îi explică David lui Jocelyn. Stretton a fost unul dintre valeţii care m-au salvat. Este o plăcere să văd un chip familiar, îi spuse el majordomului. Nu m-am gândit că mă va recunoaşte cineva. Mă bucur să văd că ai avansat.

Îi întinse mâna. După un moment de ezitare, majordomul i-o strânse cu putere. Jocelyn se gândi că pe viitor cei doi se vor păstra în limitele rolurilor de stăpân şi servitor, dar în acea zi, recunoaşterea învinsese protocolul.

— Aceasta este soţia mea, Lady Presteyne, şi camerista domniei sale, *mademoiselle* Renault, continuă David. Sper că ne-au fost pregătite camerele?

— Da, domnule, dar mă tem că nu veţi găsi lucrurile aşa cum ar

trebui să fie. Fratele dumneavoastră, răposatul lord, nu a cheltuit bani pentru gospodărie. De asemenea, tuşi Stretton delicat, din cauza… înclinaţiilor lordului Presteyne şi ale domnului Timothy, a fost dificil să convingem fete tinere, decente, să vină să lucreze aici.

— Eşti singurul servitor care a mai rămas? întrebă David, arcuindu-şi sprâncenele.

— Nu chiar, domnule. Avocaţii nu au dorit să angajeze personal nou înainte de sosirea dumneavoastră, dar soţia mea, care găteşte bine, este în bucătărie şi câteva fete din sat vin în fiecare zi să ajute la curăţenie. Majordomul oftă. Mă tem că va dura ceva timp pentru a orândui casa.

Jocelyn se uită împrejur, observând simplitatea lemnăriei şi starea şubredă a mobilei. Aerul general de neglijare era suficient pentru a face orice majordom serios să îşi ceară scuze.

— Mă bucur că bucătăria funcţionează. Poate să ne prepare soţia ta o cină uşoară în, să zicem – David se uită întrebător la Jocelyn -, o jumătate de oră?

Ea aprobă din cap, bucuroasă că avea ocazia să se odihnească şi să se aranjeze.

— Se face.

Stretton sună un clopoţel de trei ori, probabil un semnal convenit cu soţia sa, apoi îi conduse pe David şi Jocelyn la etaj.

Dormitorul ei era la fel de ponosit ca şi restul casei, dar proporţiile erau graţioase, iar perdelele şi aşternuturile uzate fuseseră spălate recent. Stătuse la hanuri mult mai urâte.

Marie fu mai puţin înţelegătoare, bolborosind în barbă în franceză în timp ce despacheta pentru stăpâna sa.

Jocelyn se opri la o fereastră pentru a studia proprietatea. Casa era amplasată pe o ridicătură care îi oferea o privelişte încântătoare asupra câmpurilor şi a pădurilor, acum strălucind în lumina aurie a soarelui la apus. Curbura râului Wye se zărea la jumătatea distanţei. Deşi peisajul nu era la fel de impresionant ca şi cel din munţii galezi la vest, era foarte primitor. Nu era de mirare că David dorise să se întoarcă la Hereford când delirase.

Avea să fie un stăpân bun, asemenea tatălui său. Mai puţin ostentativ ca stil, dar cunoscând recoltele şi oamenii, făcându-şi timp să împartă o carafă de bere cu un angajat şi fără să-i fie frică să îşi murdărească mâinile dacă trebuia să facă ceva.

Zâmbind la o asemenea imagine, exploră restul camerelor. La stânga, găsi un salon mic într-un colţ al casei, cu vedere pe două părţi. O altă uşă ducea la o cameră de garderobă spaţioasă, care conţinea câteva dulapuri goale. Deschise uşa din celălalt capăt şi descoperi încă un dormitor. Bagajele lui David se aflau lângă pat, deşi, din fericire, el nu se afla în cameră.

Închise repede uşa. Desigur că li se pregătiseră apartamentele stăpânilor. Se gândi să verifice dacă uşa are încuietoare, apoi se certă singură. Avea să fie în siguranţă aici, aşa cum fusese şi în propria ei casă.

Întrebarea era, dată fiind reacţia ei alarmantă faţă de propriul soţ, dacă el avea să fie în siguranţă.

David înghiţi în sec când Jocelyn i se alătură în salonul de lângă sufrageria familiei.

Proaspătă ca o floare de primăvară, se schimbase într-o rochie verde de muselină care îi scotea în evidenţă nuanţele de verde ale ochilor şi îi descopereau gâtul zvelt şi o parte ademenitoare a umerilor de culoarea laptelui. Judecând după zâmbetul ei, îşi revenise în urma atacului. Pe drumul către Hereford fusese încordată ca un arc.

Reamintindu-şi sieşi că un gentleman nu trebuia să privească mai jos de faţa unei doamne – sau cel puţin nu trebuia să fie prins astfel -, îi trase un scaun. Stretton le aranjase locurile alături, nu la capetele opuse ale mesei. Conversaţia peste o masă lungă de doi metri tindea să fie limitată.

— Dacă aş fi ştiut în ce stare este casa, nu ţi-aş fi cerut să vii cu mine, spuse David, luând loc.

Ea râse.

— Este un palat în comparaţie cu casa în care am locuit împreună cu unchiul şi mătuşa mea în Fuente Guinaldo.

— Am uitat că eşti o veterană călită a Peninsulei. Se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel dacă s-ar fi întâlnit atunci. Poate inima ei ar fi fost mai disponibilă? Desigur, cu doi ani înainte el nu avea alte planuri decât să moară pe câmpul de luptă şi, probabil, nu ar fi îndrăznit să o curteze.

Trecuse mult timp de la ceaiul familiei Morgan, astfel că nu întârziară să mănânce. Aşa cum spusese majordomul, soţia lui gătea bine, iar mâncarea era consistentă şi satisfăcătoare.

— Mâncare bună şi vinuri excelente, remarcă Jocelyn după ce farfuriile fură luate.

— Nu mă surprinde, spuse David fără entuziasm. Cred că şi caii sunt la fel de buni. Se pare că ultimul lord a cheltuit o grămadă de bani pe propriile plăceri şi a ignorat restul în totalitate.

Jocelyn alese o piersică proaspătă din bolul cu fructe şi începu să cureţe coaja pufoasă cu un cuţit subţire şi ascuţit.

— Casa nu a mai avut nicio stăpână de la plecarea mamei tale?

— Câţiva ani, nu. Fratele meu mijlociu, Roger, a fost însurat, dar locuia mai mult la Londra decât aici. Nu au avut copii, iar văduva lui s-a recăsătorit de atunci. Şi Wilfred a fost căsătorit, dar soţia lui a murit la naştere cu mulţi ani în urmă, la fel şi copilul, iar el nu a mai găsit o altă femeie suficient de disperată pentru a-l lua de soţ.

— Sunt bani destui pentru a te ocupa de tot ce este nevoie aici? Tăie o felie de piersică zemoasă şi o savură cu plăcere evidentă.

— Rowley aşa crede, dacă fac economii şi investesc şi ultimul bănuţ în proprietate, spuse el, dorindu-şi să sărute buzele cu aromă de piersică. Îmi va lua ani de zile să le pun pe toate la locul lor, dar se poate face, şi asta este tot ce contează. Învârti absent vinul în pahar, gândindu-se la copilăria lui la Westholme. Au fost mai multe momente bune decât rele. Nu cred să existe o slujbă care să-mi facă mai mare plăcere.

— Să vorbesc cu Stretton să angajăm nişte fete în casă? Acum că fraţii tăi nu mai sunt, nu ar trebui să fie dificil să găsim femei care să lucreze aici.

— Ar fi de mare ajutor, dacă nu te deranjează.

Ea zâmbi.

— Îmi place să angajez oameni şi să dau ordine. Chiar tu ai spus că sunt una dintre cele mai descurcăreţe femei pe care le-ai cunoscut.

— A fost mai degrabă un compliment. Nu înţelesese niciodată cum unii bărbaţi erau atraşi de femei neajutorate ca nişte pui de găină.

Preţ de o clipă, o conştientizare intensă plană deasupra lor.

— E cea mai ciudată zi de naştere pe care am avut-o până acum, spuse ea la întâmplare, lăsând privirea în jos.

— Dumnezeule mare, chiar azi împlineşti faimoşii douăzeci şi cinci de ani? De ce nu mi-ai spus? exclamă el. Ştiam că e în perioada aceasta, dar nu îmi aduc aminte să-mi fi spus data exactă. Data de 20 august. Va trebui să ţin minte pe viitor.

Deşi, probabil, era prostesc să facă referire la un viitor în condiţiile în care căsătoria lor urma să dispară asemenea ceţii de dimineaţă. Se întrebă dacă aveau să se întâlnească ocazional în Londra, salutându-se politicos din cap, sau poate avea să îşi scrie o dată pe an, ca şi cum nu ar fi fost la un moment dat, pentru o scurtă perioadă de timp, soţ şi soţie.

— Westholme are o pivniţă faimoasă de vinuri şi sunt sigur că asta include şi şampania, zise el, amintindu-şi că mariajul nu fusese încă anulat. Coborâm să vedem ce a mai lăsat Wilfred?

— Arată-mi drumul. Înghiţi ultima bucată de piersică. Mai bine sărbătorim o aniversare cu şampanie, decât cu tâlhari şi gloanţe.

CAPITOLUL 25

Stretton aduse două sfeşnice cu lumânări, un tirbuşon şi două pahare şi îi conduse către pivniţa de vinuri.

— Pentru partea aceasta din Westholme nu sunt necesare scuze, îi informă majordomul, descuind uşa masivă armată cu benzi de fier. Am avut ordine ferme din partea defunctului Lord Presteyne ca pivniţa de vinuri să aibă prioritate în faţa sarcinilor generale. Am devenit expert în hrănirea vinului de Bordeaux. Tonul său sarcastic dădea de înţeles că şi-ar fi putut folosi timpul mult mai bine.

Când Stretton deschise uşa, David scoase un fluierat.

— Nici Prinţul Regent nu s-ar ruşina cu o astfel de pivniţă.

Luă unul dintre sfeşnice, lăsându-l pe celălalt majordomului pentru a lumina drumul pe scările întunecate.

— Te poţi întoarce la treburile tale. Eu şi Lady Presteyne vom explora pivniţa singuri.

Stretton îi dădu lui Jocelyn cele două pahare de vin, apoi plecă. Ridicând sfeşnicul pentru a vedea pe unde calcă, David o invită pe Jocelyn înăuntru, cu un gest curtenitor.

— Bun venit în ceea ce a fost, cu siguranţă, partea preferată a lui Wilfred din Westholme.

— Dumnezeule! exclamă ea, intrând în aerul rece şi uscat. Cred că depăşeşte pivniţa de vinuri de la Charlton. N-aş fi crezut că e posibil aşa ceva.

Şi David era impresionat. Multe locuri păreau mai mari în copilărie decât la maturitate, dar nu şi pivniţa de vinuri de la Westholme. Locul era imens, cu rânduri peste rânduri de butoaie. Deasupra fiecăruia atârna un afiş pedant pe care scria data, calitatea şi originea vinului dinăuntru.

De-a lungul pereţilor erau rafturi pline cu sticle, atent înclinate pentru a păstra dopul umed, iar într-un colţ se afla o masă de lucru lângă un dulap în care erau probabil dopuri de plută, sticle şi pâlnii.

Jocelyn se îndreptă spre cel mai apropiat culoar, zgomotul paşilor săi fiind atenuat de stratul gros de rumeguş care acoperea podeaua.

— Locul acesta e mai curat decât sala de operaţii de la spital.

— Din păcate aşa este. El o urmă. Până şi rumeguşul este proaspăt, aşa cum impun toţi viticultorii serioşi. Cred că îi lua ceva timp lui Stretton să se ocupe de asta.

— Ce a vrut să spună cu hrănirea vinului de Bordeaux? îl privi peste umăr. Umărul său gol, îmbietor. Îmi imaginam că îi aruncă bucăţi de pâine şi brânză.

El chicoti.

— Vinul de Bordeaux nu este foarte bogat, astfel că se recomandă adăugarea ocazională de mici cantităţi de coniac bun, franţuzesc în butoi. La fel se face adesea şi cu burgundul, în vreme ce, uneori, se adaugă lapte proaspăt muls pentru a îndulci vinurile albe.

— De unde ştii atât de multe despre vinuri? întrebă ea curioasă, urmărind cu degetele doagele de stejar ale unui butoi cu vin de Xeres.

— Vinul a fost un fel de hobby pentru tatăl meu. De aceea e pivniţa atât de mare. Obişnuia să mă aducă aici şi să-mi explice cum se pun sticlele pe raft, cum se slăbesc vinurile prea aspre şi alte trucuri asemenea. Lui David îi plăcuseră acele incursiuni cu tatăl său, dar se cutremură când îşi aminti un eveniment de-a dreptul sinistru.

— Ţi-e rece? întrebă Jocelyn, observându-i reacţia.

— Mi-am amintit doar când m-a închis Wilfred aici. Nu m-au găsit până a doua zi, când majordomul a coborât pentru vinul de cină.

— Ce lucru îngrozitor! exclamă ea şocată. Câţi ani aveai?

— Opt sau nouă. Nu a fost chiar atât de rău. Era şi una dintre pisicile de la bucătărie închisă aici. Mi-a ţinut de urât. Îl ajutase să nu înnebunească în întuneric, punându-i-se în poală şi torcând. De atunci îi plăceau felinele – şi se ferise să afle fraţii lui asta, de teamă să nu ucidă pisicile din bucătărie şi din hambar dacă ar fi aflat că astfel îl puteau supăra.

Jocelyn miji ochii.

— Îmi pare rău că nu am fost eu cea care l-a împuşcat pe Wilfred. Mi-ar fi făcut plăcere.

— Mai bine să fie acest păcat pe umerii lui Timothy, îşi reluă cercetarea. Avem o rezervă bună de cidru de Westholme. Mă bucur să văd ca s-a păstrat tradiţia.

— Aveţi o presă de cidru pe moşie?

— Da, Herefordshire este recunoscut pentru cidru. La Westholme avem hectare întregi de livezi de meri. Lovi uşor un butoi. Astea sunt pentru servitori. Puteau să aleagă între cidru şi bere slabă la masă şi, când eram mic, alegeau aproape întotdeauna cidru. Vrei să guşti?

Ea întinse un pahar.

— Te rog.

Răsuci robinetul şi Jocelyn colectă o cantitate mică de cidru maroniu şi limpede în fiecare pahar. Gustă şi David. Aroma bogată de măr îi aduse aminte numaidecât de copilărie, de zilele frumoase de toamnă când se făcea prima presare a cidrului. Această ocazie fusese întotdeauna motiv de sărbătoare la moşie, cu dansuri şi ospeţe în livadă. Se hotărî să reinstituie acest obicei dacă Wilfred îl descurajase. După o înghiţitură precaută, Jocelyn termină restul paharului dintr-o suflare.

— E bun. Nu e prea dulce şi are exact atâta alcool cât să îl facă interesant. Privirea ei se îndreptă spre pivniţa de vinuri. Nu va trebui

să mai cumperi vreodată vin nici dacă trăieşti o sută de ani.

— Cred că vinurile valorează o avere. Dacă le-aş vinde aş putea strânge nişte bani pentru moşie.

— Atâta timp cât nu vinzi tot, spuse Jocelyn, puţin surprinsă. Tatăl meu obişnuia să spună că vinul bun este distincţia mesei unui gentleman.

— Voi păstra suficient cât să-mi păstrez reputaţia. Acum, unde o fi şampania? Sau crezi că era o băutură prea frivolă pentru Wilfred?

— Poate pe un raft de pe perete?

Ce-i drept, un raft întreg era dedicat şampaniei. El studie opţiunile, lumina ameţitoare a lumânărilor alunecând peste rândurile de sticle.

— Al naibii să fiu dacă ştiu care e cea mai bună. Va trebui să presupun că Wilfred nu ar fi ţinut nimic care să nu fie de primă clasă. Doamnă, alegeţi.

— Asta, spuse ea, lovind uşor o sticlă, după ce se gândi puţin.

El puse sfeşnicul pe o masă de lucru din apropiere, apoi deschise şampania. În ciuda grijii lui, vinul ţâşni din sticlă când sări dopul. Râzând, Jocelyn îi întinse paharele.

— Sunt sigură că un purist ar fi oripilat să ne vadă bând din pahare pentru cidru, dar nu voi spune nimănui, dacă păstrezi şi tu secretul.

— Aşa facem. După ce turnă vinul spumant, ridică paharul în cinstea ei. La mulţi ani, fata mea dragă. Îţi doresc ca anul care vine să fie aşa cum îţi pofteşte inima.

Sorbi şampania dintr-o singură înghiţitură prelungă, gândindu-se că dacă n-ar fi existat termenul acestei aniversări, nu ar fi cunoscut-o.

— Ahhh… făcu Jocelyn încântată după ce termină băutura. Cidrul a fost bun, dar prefer şampania.

— E destulă cât să te scalzi în ea, dacă doreşti.

— Ar fi o mare risipă! întinse paharul pentru încă un rând. În lumina slabă, părul ei părea închis la culoare, cu excepţia reflexelor roşcate ce scânteiau la lumina lumânărilor. Deşi aerul era rece, pielea ei nu părea înfrigurată, atât cât se vedea din decolteu. Cât despre el – nu îi era frig deloc. Dimpotrivă. Încălzit şi puţin nechibzuit, reumplu paharele.

— Uneori, seara târziu la popota ofiţerilor, când bărbaţii încep să se prostească, ne încrucişam braţele în timp ce beam din pahare în cinstea cuiva. Zâmbi. Probabil ca să nu cădem. Ritualul presupunea să goleşti paharul dintr-o singură înghiţitură.

— Sună interesant. Jocelyn ridică braţul drept şi îl încolăci pe după al lui. Diferenţa de înălţime o făcu să râdă. Eşti prea înalt, domnule.

— Între un bărbat şi o femeie se pot face întotdeauna ajustări. Se

aplecă puţin pentru a reduce din diferenţă, în mod ciudat, deşi ea îl considera prea înalt, el nu o găsea prea scundă. Era… exact cum trebuie.

— În cinstea ta, milady, spuse el, privind-o în ochi. Râsul ei se stinse şi îl urmări cu ochi mari şi vulnerabili, în timp ce îşi sorbeau amândoi băuturile.

Bulele care-l pişcau de limbă păleau în comparaţie cu fierbinţeala din sânge în timp ce inhala parfumul de iasomie, şampanie şi femeie. Erau atât de apropiaţi, încât faldurile rochiei sale de muselină se frecau de coapsele lui.

Cu pulsul accelerat, el luă cele două pahare şi le puse cu grijă pe masă, lângă sfeşnic. Apoi, cu şi mai mare grijă, îi prinse faţa în palme şi o sărută tandru. Ea expiră cu un murmur şi se retrase doi paşi în spate, până când se lipi de perete, însă buzele ei moi erau primitoare, iar braţele i se deschiseră şi apoi se odihniră pe ale lui.

Limbile li se atinseră şi pulsul lui acceleră până ajunse să semene cu bătăile unei tobe de luptă.

— Ai gust de piersici şi de şampanie, şopti el, plimbându-şi degetele prin părul ei şi scoţând agrafele care îl ţineau prins. Una după alta, agrafele căzură la pământ cu un sunet ascuţit până când părul castaniu se revărsă în valuri peste umerii ei. Îşi afundă faţa în părul mătăsos, îmbătat de mirosul iasomiei.

— Este… este greşit, şopti ea, în ciuda faptului că îşi arcui gâtul pentru ca el să-şi poată trece buzele peste pielea albă şi sensibilă.

— Suntem soţ şi soţie, Jocelyn. Îi urmări curbura urechii cu limba. Cum poate să fie ceva greşit? Te dezgust?

— Nu. O, nu. Trase aer în piept. Dar… e vorba despre altcineva. Ştiai asta de când ne-am cunoscut.

Îşi mută atenţia asupra celeilalte urechi şi simţi cum sânii ei se lipesc de el când inspira.

— Acest altcineva – cum aş putea să-i spun, de dragul conversaţiei?

Ea închise ochii.

— Spune-i… ducele.

David îşi reprimă un oftat. Trebuia să fie un duce.

— Eşti cu adevărat îndrăgostită de acest duce?

Mâinile lui alunecară de-o parte şi de alta a trupului ei, urmărind formele suave ale taliei şi şoldurilor în timp ce încerca să-i mângâie fiecare bucăţică de piele.

— Puţin, da, spuse ea, cu glas gâtuit. Este… suficient.

I se păru interesant că voia să fie doar puţin îndrăgostită. Ulterior avea să se gândească din nou la acest lucru. Mâinile lui îi mângâiau spatele, un paravan între formele pline şi moi şi peretele aspru de piatră.

— Mi-ai spus odată că îi plac femeile experimentate. Dacă veţi fi împreună, nu va fi dezamăgit, poate chiar furios, să descopere că eşti mai puţin experimentată decât se aştepta?

După pauza pe care o făcu până să răspundă, îşi dădu seama că se gândise şi ea la asta.

— Credeam că bărbaţii apreciază inocenţa, spuse ea nesigur.

— Depinde de bărbat şi de circumstanţe. Îi cuprinse cu palmele sânii plini, încântători, frecându-i cu degetul mare până când sfârcurile se întăriră sub materialul rochiei. Eşti o femeie pasională, Jocelyn. Ar trebui să înveţi ce înseamnă asta.

Jocelyn deveni rigidă.

— Nu voi fi pasională! Mama mea a fost şi ne-a distrus pe toţi.

Durerea din glasul ei îi străpunse inima. Cu tandreţe îi mângâie părul şi îşi frecă buzele de ale ei, delicat, neameninţător, până când se relaxă din nou.

— Îţi jur pe Dumnezeu, şopti el, dacă permiţi unui bărbat experimentat să te introducă pe tărâmul pasiunii când tu îl doreşti mai mult decât te doreşte el, el îţi va pune stăpânire pe suflet, însă tu, pe al lui, nu. Asta îţi doreşti?

— Nu, niciodată, răspunse ea, pulsul accelerându-i sub buzele lui.

David trase de fundele care îi legau rochia la spate.

— Atunci trebuie să mă laşi să îţi arăt ce înseamnă pasiunea, pentru a fi mai puternică. Mai în siguranţă.

Scoase un sunet între râs şi plâns.

— Eşti lipsit de scrupule.

— Desigur. Rochia odată desfăcută, el îi dezveli umerii, scoţând la vedere cămaşa de corp cu borduri de dantelă.

— Sunt bărbat şi te doresc, normal că sunt lipsit de scrupule, murmură el, văzând-o alarmată la gândul iubirii. Eu te doresc pe tine, iar tu doreşti să fii educată. Sigur ne putem înţelege.

Avu nevoie doar de încă o clipă pentru a-i dezlega corsetul. Bărbatul înghiţi în sec când acesta se desprinse de trupul ei, lăsând sânii moi să ia forma lor naturală, provocatoare. Dându-i jos cămaşa, îi acoperi sânul cu gura, limba jucându-se cu sfârcul întărit.

— Încerci… încerci să mă derutezi, spuse ea, încercând să o spună pe un ton acuzator, nu exaltat.

— Aşa e, replică el simplu, căldura respiraţiei sale umplându-i distanţa dintre sâni. Vreau să nu te gândeşti la nimic altceva decât la locul acesta, la prezent şi la noi.

Îi supse celălalt sân în timp ce îi ridică fusta cu o mână, unghiile lui zgâriindu-i genunchiul. Apoi îşi strecură mâna între coapsele ei, mângâind-o cu blândeţe în părţile ei intime.

Se simţise dezgustată şi umilită când o examinase moaşa, dar atingerea lui era diferită, atât de diferită încât îi înecă amintirile într-

un val de căldură, umezeală şi dorinţă. Se zvârcoli, fără a fi sigură dacă voia să scape sau încerca să se frece de degetele lui cunoscătoare. Îşi înfipse mâinile în talia lui, în căutarea unui sprijin.

Oare avea dreptate că trebuia să capete mai multă experienţă pentru a avea şanse să-i menţină interesul lui Candover?

Dacă atingerea ducelui avea să o supună şi mai mult decât a lui David, avea să fie de-a dreptul blestemată. Nu putea să gândească, nu putea.

— Este o greşeală, exclamă ea, cu o notă de disperare în glas. O greşeală teribilă.

El înmărmuri pe loc, cu privirea căutătoare.

— Chiar simţi asta cu adevărat?

— Da, şopti ea, lacrimile şiroind în timp ce căldura şi dorinţa îi răscoleau venele.

— Îmi pare rău, Jocelyn. Îndreptându-se, o cuprinse cu braţele, mângâindu-i spatele gol. Nu vreau să-ţi fac ceva ce nu-ţi place.

Trupul lui era o barieră caldă, puternică în faţa lumii, îşi ascunse faţa în umărul lui, simţind materialul rece pe lângă faţa ei înfierbântată, în timp ce inima îi bătea cu putere. Îi veni să-l muşte şi nu îşi putu da seama dacă de furie sau din nevoia de a-l gusta, aşa cum o gustase el. Să îl absoarbă până când aveau să devină un singur trup.

Închise ochii strâns, străduindu-se să se controleze.

— Nu… nu mi-a displăcut ce ai făcut, îngăimă ea, dar nu ştiu dacă e o dovadă de înţelepciune sau de nebunie să cedez în faţa argumentelor tale.

Degetele lui îi mângâiară uşor ceafa, provocându-i fiori pe şira spinării.

— Nici eu nu ştiu sigur, spuse el pe un ton mucalit. Poate ar fi mai bine să te gândeşti la asta mai târziu, cu mintea limpede. Cu siguranţă nu pot gândi clar când te ţin în braţe.

Râse înecat, gândindu-se că, după acea noapte, avea să fie imposibil să-şi mai imagineze o minte clară vreodată.

Adormi foarte greu în noaptea aceea, cu privirea pierdută în întuneric. Când conducea patrule pe teritoriu periculos, îşi perfecţionase arta de a-şi limpezi mintea, astfel încât fragmentele de informaţii să plutească, să se rotească şi să se combine intuitiv pentru a-l îndruma pe el şi pe oamenii lui prin pericol, către siguranţă.

Acum încercase să facă acelaşi lucru cu Jocelyn. În tot acest timp, avusese impresia exasperantă că nu reuşise să-i înţeleagă esenţa evazivă. În noaptea aceea, ea mai dezvăluise câteva piese lipsă din întreg. Se temea de pasiune, de iubire, şi mama pe care spusese că abia şi-o amintea avea de-a face cu toate astea. Majoritatea divorţurilor erau aprobate din cauză că femeile comiteau adulter

flagrant şi probabil acesta fusese şi cazul părinţilor lui Jocelyn, distrugând familia în văpaia durerii şi a scandalului.

Şi totuşi, în ciuda temerilor lui Jocelyn, era avidă de căldură şi de iubire. Îi aducea aminte de un pisoi neîmblânzit care îşi dorea să se apropie, dar o lua la goană la prima mişcare. Cu toate acestea, trupul ei răspundea chiar şi atunci când mintea ei se retrăgea. Trebuia să încerce să o câştige prin pasiune şi prietenie, fără a folosi vreodată cuvântul periculos „iubire". Era un mod ciudat de a-şi curta nevasta, în special ţinând seama că majoritatea femeilor râvneau la suspine dulci şi la jurăminte, dar el avea să facă tot ce era necesar pentru a se apropia suficient de mult încât să creeze legături trainice.

Oftă şi închise ochii, obosit după ziua lungă, plină de evenimente. Nu ar fi fost rău să îşi aducă aminte că fusese pe patul de moarte cu doar câteva săptămâni înainte.

Întorcându-se pe cealaltă parte şi îmbrăţişând o pernă, un substitut al naibii de slab pentru soţia sa, se rugă să aibă dreptate cu privire la misterioasa Lady Jocelyn.

CAPITOLUL 26

Sângele înfierbântat îi aduse o noapte fără odihnă. Jocelyn se foi şi se răsuci, alternând gândurile negre despre întâlnirea ei cu David cu dispreţul faţă de sine pentru că se bucurase, ca o târfă nenorocită, de sărutările şi mângâierile sale. Fusese întotdeauna de părere că avea un temperament ferm. Petrecuse ani de zile căutând atent bărbatul care să fie un partener de viaţă potrivit. Şi acum că îl găsise, se lăsa tulburată de un altul.

Trebuia să recunoască faptul că David era un bărbat excelent – bun, hazliu, prietenos şi atrăgător pe deasupra, Dar asta nu îi dădea dreptul să îşi ofere trupul unui bărbat în timp ce mintea ei era la altul.

În mod paradoxal, pe când se ridică din pat, îşi dădu seama că David avusese dreptate să îi spună că trebuia să înveţe ce era pasiunea, chiar dacă argumentul său fusese, fără îndoială, în propriul interes. Dacă voia să-şi controleze corpul, trebuia mai întâi să îl înţeleagă.

În plus, gustând deja din cupa pasiunii, înţelese mai bine că ignoranţa ei nu l-ar fi fermecat pe Candover, O considera eligibilă numai datorită statutului de femeie măritată, deci trebuia măcar să înveţe cum să sărute.

Deşi jenată de propria-i neruşinare, trebui să admită că i-ar fi făcut plăcere să mai ia câteva lecţii de dragoste de la David.

Marie intră, aducând ceaiul pe o tavă. Jocelyn se gândi să nu uite să comande ciocolată, preferinţa ei pentru micul dejun.

— Cum e camera ta de la mansardă? întrebă ea, amestecând lapte în ceai.

Nu fu o întrebare potrivită.

— Nu seamănă cu Cromarty House, mărturisi Marie cu o expresie chinuită.

— Presupun că aşa este. Jocelyn sorbi din ceai. Înveseleşte-te. Peste o săptămână, galezul tău va fi aici, să împartă cu tine exilul din civilizaţie.

— Ha! Unde a fost când am avut nevoie de el, când eram atacată de bandiţi sălbatici? spuse camerista, indignată.

— Lordul Presteyne s-a dovedit capabil să ne protejeze pe toţi, o atenţionă Jocelyn.

Marie pufni.

— Ar fi fost mult mai romantic să fiu salvată de bărbatul meu, nu de al dumneavoastră.

Jocelyn se înecă cu ceaiul.

— Nu este bărbatul meu.

— Este soţul dumneavoastră, nu-i aşa? Şi dacă îl lăsaţi să scape, va fi o nechibzuinţă fără seamăn. Marie o privi pe Jocelyn ca o dădacă severă.

— Ajunge, *mademoiselle*! spuse Jocelyn cu o voce de gheaţă, trântind ceaşca în farfurioară.

Uneori se gândea la avantajele de a avea servitori care să fie intimidaţi de stăpân, şi acesta era unul dintre cazuri.

— Ce rochie purtaţi în dimineaţa aceasta, milady? întrebă Marie, deloc intimidată.

— Cea albastru-închis de muselină.

Jocelyn se aştepta să ajungă în locuri pline de praf în acea zi, astfel că trebuia să poarte ceva ce nu se murdărea uşor. Rochia de zi avea şi un guler înalt, mai sever, lucru care se potrivea cu dispoziţia ei.

Se îmbrăcă, apoi coborî, tremurând pe dinăuntru, nesigură cum avea să dea ochi cu David după intimităţile din noaptea precedentă.

— Lordul Presteyne a coborât? întrebă ea prudent, văzându-l pe Stretton.

— A ieşit foarte devreme, milady. Doriţi să luaţi micul dejun?

Relaxându-se, Jocelyn comandă un ou fiert şi pâine prăjită, apoi se aşeză la masă şi începu să lucreze la o listă cu întrebări pentru Stretton. Majordomul avea să fie un aliat capabil, dar avea nevoie de îndrumări cu privire la necesităţile lui David, cel puţin în primele faze de repunere pe picioare a gospodăriei.

Îşi terminase micul dejun şi părăsea încăperea, când David intră în casă.

Cu cizmele de călărie şi pantaloni din piele de căprioară, putea să lumineze ziua oricărei femei – mai puţin dacă femeia se simţea stânjenită şi vinovată.

Înainte ca Jocelyn să apuce să roşească, el îi ridică bărbia şi o sărută, cald şi ferm. Preţ de o clipă, înmărmuri, şocată. Dar nu fusese un sărut de seducţie, dominaţie sau posesiune, ci mai degrabă o manifestare prietenoasă, necomplicată, de afecţiune care o făcu să se simtă extrem de bine.

În clipa în care îi dădu drumul, stânjeneala ei din noaptea precedentă dispăruse.

— Bună dimineaţa. Văd că te-ai trezit devreme, spuse ea, cu respiraţia întretăiată.

— L-am chemat pe vechil să discut cu el ce ar trebui făcut. Trebuie să găsesc un cal, ca să pot vedea totul cu ochii mei. Prinzând-o de braţ, o conduse către uşă. Să mergem să verificăm grajdurile împreună. Pricepându-te la cai, probabil eşti la fel de curioasă ca mine.

Optimismul său era contagios. Pe când ajunseră, conversau la fel

de relaxat ca întotdeauna. Totuşi, amândoi tăcură când intrară în grajd. Asemenea pivniţei de vinuri, grajdurile erau întreţinute perfect şi caii erau superbi. Jocelyn se uită lacomă la bidiviii eleganţi de vânătoare, o pereche superbă de telegari pentru trăsură şi caii musculoşi folosiţi la munci grele. Până şi tatăl ei ar fi fost impresionat.

— Aproape că te face să-i ierţi lui Wilfred toate păcatele, observă ea, oprindu-se la boxa unei iepe cenuşii superbe. Cel puţin câteva dintre ele, adăugă tânăra, amintindu-şi cum Wilfred îl închisese pe David în pivniţa de vinuri.

— Fratele meu chiar se pricepea la cai. David se uită cu tristeţe la culoarul lung cu boxe. Păcat că nu s-a gândit să investească banii în creşterea animalelor sau în culturi mai bune.

Vizita lui la vechil părea să fi fost instructivă. Jocelyn mângâie botul catifelat al iepei cenuşii.

— Tu le vei face pe amândouă, nu-i aşa? Vei avea o fermă prosperă şi cai frumoşi.

— Cu timpul, aşa sper. Suspină, pierzându-şi din entuziasm. Dar nu chiar acum.

Cu averea ei, ar fi putut să le facă pe toate pe loc, fără să vândă vin şi cai, se gândi ea, scoţând sunete prosteşti în faţa iepei. Împreună ar fi făcut o partidă excelentă – numai că el nu era partenerul pe care şi-l dorea şi nici ea nu era aleasa lui.

— Dumneavoastră sunteţi noul lord? întrebă o voce politicoasă. Eu sunt Parker, grăjdarul.

Jocelyn şi David se întoarseră spre nou-venit. Parker părea emoţionat, deşi se relaxă la întrebările uşoare ale lui David. Jocelyn presupuse că fostul baron fusese temperamental şi servitorii învăţaseră să fie prudenţi în preajma lui.

David îl rugă pe Parker să pună şaua pe un murg cenuşiu.

— Vrei să mă însoţeşti la călărie? o întrebă pe Jocelyn, în timp ce Parker îi pregătea calul. Pot pune să ţi se pregătească iapa până te schimbi în costumul de călărie.

Ea şovăi, tentată, dar apoi clătină din cap.

— Probabil e mai bine să vezi Westholme singur.

— Cred că ai dreptate.

— Cu permisiunea ta, voi sta de vorbă cu Stretton ca să aflu ce trebuie făcut în casă.

El zâmbi, dându-i acea senzaţie de căldură interioară.

— Ţi-aş fi adânc recunoscător. Pot să conduc o companie de soldaţi, dar despre cum se conduce o gospodărie ştiu chiar mai puţine decât despre agricultură.

— Atunci merg să-mi văd de treburi, spuse ea, bucuroasă că îi putea fi de folos.

Merse la pas cu ea.

— Parker va avea nevoie de ajutor la grajduri. Crezi că l-aş putea lua pe Rhys Morgan, dacă vrea şi el?

— E o idee bună. Şi-a făcut de lucru, însă nu este destul de muncă pentru el şi grăjdarul din Londra. Cred că se va bucura să îşi găsească un rost atât de aproape de familie.

Murgul îl aştepta pe David afară, astfel că acesta urcă în şa şi îşi luă rămas-bun până la ora cinei. Ea îl privi îndepărtându-se, constatând fără surprindere că era un călăreţ excelent. Făcea totul bine într-o manieră modestă, fără pretenţii. Se întrebă cum avea să se descurce în societate, unde pretenţiile erau adesea un mod de viaţă, Dar chiar şi acolo, caracterul şi adevărata valoare aveau să-i atragă respectul din partea oamenilor care contau. Dacă dintr-un motiv sau altul nu s-ar fi căsătorit cu Jeanette, nu ar fi dus lipsă de femei tinere, dornice să devină Lady Presteyne.

Şi cu acest gând deosebit de deprimant, se întoarse în casă.

David o sărută pe Jocelyn din nou când se întâlniră la prânz. De data aceasta, în loc să tresară, îi răspunse la sărut cât se poate de fermecător. Făcea progrese. Zâmbind, o însoţi în sufragerie.

— A fost o zi productivă?

— Casa are mare nevoie de ceară de albine şi multă muncă, dar structura e sigură, cu excepţia unei mici probleme cu apa, în pod. Am găsit nişte mobilă veche superbă acolo, deci majoritatea încăperilor pot fi redecorate cu costuri minime. Mâine vor veni opt sau zece femei din sat să ajute. Surâse în timp ce-şi aranja şervetul. Toate ard de curiozitate să viziteze conacul şi să te zărească pe tine, dacă au noroc.

— Le va face mai mare plăcere să vadă o doamnă distinsă din Londra, cred. Ce crezi despre casă în sine?

Ea se aplecă în faţă, cu ochi strălucitori.

— E de-a dreptul superbă. Camerele sunt dispuse cum trebuie, iar ferestrele mari din aripile mai noi oferă privelişti încântătoare. Şi lumina e splendidă. Putem…

Vocea ei ezită.

— Poţi transforma casa într-o atracţie turistică.

— Ar fi o mană cerească dacă ai putea să redecorezi cu mobila existentă, spuse el, mulţumit la aluzia neintenţionată la acel „noi”. Mă tem că, pentru moment, nu vor fi bani pentru casă.

Ea gustă o lingură de supă de măcriş.

— Ce ai descoperit în turul moşiei?

— Rowley şi vechilul nu au exagerat cu privire la ceea ce trebuie făcut. Se strâmbă. De asemenea, este remarcabil cum te dor muşchii de la călărit după câteva luni de pauză.

Ea chicoti, dar se abţinu să comenteze.

— Aş aprecia opinia ta despre moşie. Când ai putea să vii cu mine într-o plimbare călare?

Ea se gândi.

— Ar trebui să rămân acasă mâine dacă vin femeile la curăţenie. Poimâine ar fi bine?

El aprobă din cap, puţin dezamăgit. De-abia aştepta să îi arate Westholme. Cu siguranţă dragostea lui pentru acel loc avea să se reverse şi asupra ei. Îi plăcea deja casa şi îi plăcea să fie sărutată. Dacă avea să se îndrăgostească de moşie, poate că, într-un final, avea să se îndrăgostească şi de el.

CAPITOLUL 27

Găsise casa din pur noroc. Sally, aşezată pe podea, unde alcătuia tot felul de liste, ridică privirea, uitându-se fericită prin camera de zi goală. Când se întâlnise cu avocatul familiei Lancaster, pomenise din întâmplare despre căsătorie. Rowley ştia despre o casă goală la doar o stradă de cabinetul lui Ian, astfel că Sally şi logodnicul său merseseră să o vadă.

Se îndrăgostiseră amândoi de casă şi semnaseră, pe loc, contractul de închiriere. Casa era perfectă – convenabilă pentru afacerea lui lan, dar, din fericire, bine compartimentată şi mult mai spaţioasă decât camerele înghesuite de deasupra cabinetului. Lui Sally îi convenea să rămână în acea zonă pentru a putea continua să-i viziteze pe soţii Launceston, acum în calitate de prietenă, nu ca angajată. Deşi aduseseră deja o nouă guvernantă, soţii Launceston fuseră generoşi şi o lăsaseră să locuiască la ei până la nuntă. Acum, Sally îşi petrecea zilele făcând planuri pentru noua casă şi ajutându-l pe lan. Erau vremuri fericite, pline de posibilităţi.

Ridicându-se în picioare, traversă camera, admirând mulurile splendide şi felul în care lumina strălucea pe podeaua lustruită din lemn de stejar. Nimic nu era la fel de grandios ca la Cromarty House, ceea ce i se potrivea foarte bine lui Sally. Era loc suficient pentru un trai elegant şi decent şi într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, pentru copii, îşi putea imagina să trăiască tot restul vieţii în acea casă, zilnic recunoscătoare pentru cât de binecuvântată fusese.

Într-un acces de exuberanţă cum nu mai simţise din copilăria sa la Westholme, îşi întinse braţele şi se învârti pe podea de parcă ar fi avut din nou şase ani. Fu oprită de auzul unui râset venind din capătul celălalt al camerei.

Cu obrajii arzând, îşi îndreptă privirea spre uşa de la intrare şi văzu că Ian tocmai intrase, folosind cea de-a doua cheie. Cu umerii lui laţi conturaţi de razele soarelui, arăta atât de chipeş încât aproape o durea inima.

— Speram să te găsesc aici. Aruncându-şi nepăsător pălăria pe podea, se îndreptă către ea, cu ochi aprinşi. Văd că te distrezi de minune, fetiţo.

Se abandonă în braţele lui, răsucindu-l pe jumătate în exuberanţa ei.

— Într-adevăr. O, Ian, nu-mi vine să cred că totul e adevărat. Că tu eşti adevărat.

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut cât se poate de adevărat. După o îmbrăţişare care îi dădu lui Sally furnicături până în vârful

degetelor, el se retrase şi îi privi faţa mânjită.

— Văd că ai fost în mansardă şi ai adunat tot praful pe tine.

— Mă tem că nu voi fi niciodată la fel de strălucitoare ca Jocelyn.

— Dacă te-ar interesa strălucirea, nu mi-ai fi de niciun folos. Cuprinzându-i umerii cu un braţ, o conduse până în sufrageria care se deschidea din camera de zi. Ai terminat cu listele?

— Da. Casa e în stare bună. E nevoie de curăţenie şi, probabil, de zugrăveală, dar am putea să ne mutăm şi mâine dacă vrem.

— De fapt, spuse el ezitând, mă gândeam să ne căsătorim mâine.

Sally se întoarse, privindu-l surprinsă.

— Mâine? Nu în octombrie?

— Am primit o scrisoare de la mama mea azi. Fratele meu, Diarmid, se căsătoreşte peste două săptămâni şi vor fi şi unul sau două botezuri în familie. Îi luă mâinile într-ale sale. La sfârşitul verii am cel mai puţin de lucru şi m-am gândit că ar fi o vreme perfectă să te duc în Scoţia, ca să-mi cunoşti familia. Mi-ar plăcea să mă laud cu tine. Şi în plus, nu am mai fost acasă de ani de zile.

Deci Scoţia încă era acasă, în ciuda tuturor locurilor îndepărtate pe care le văzuse. I se părea înduioşător.

— Desigur, dacă este să călătorim împreună, trebuie să fim căsătoriţi.

— Da. Faţa lui fu luminată de un zâmbet lent. Şi am descoperit că nu mă pricep deloc să aştept.

Căldura din ochii lui aproape că o topi. Restul lumii vedea doar doctorul tăios şi genial, dar acest aspect tandru, devotat al firii sale era numai pentru ea. Cu inima plină ochi de iubire, îşi trecu degetele prin părul său alb şi bogat, pentru simpla plăcere a atingerii.

— Atunci, cu orice preţ, draga mea, să ne căsătorim mâine-dimineaţă.

După două zile de munci casnice anevoioase, Jocelyn avea nevoie de distracţie. Îmbrăcată în costumul de călărie preferat, albastru, în stil milităresc, coborî scările de la Westholme, gândite perfect pentru intrări grandioase, strălucind acum de la lac.

David citea o scrisoare, dar când ridică privirea rămase fermecat.

— Bună dimineaţa, Jocelyn. Un costum extrem de elegant. Croit după uniforma Regimentului 10 Husari, dacă nu mă înşel?

— Desigur. Îşi înălţă capul, pentru a primi sărutul lui de bun venit. Buzele lui erau, în acelaşi timp, liniştitoare şi provocatoare. Un efect de-a dreptul remarcabil.

— Atâtea şnururi aurii sunt irezistibile, zise ea cu respiraţia tăiată, când sărutul luă sfârşit.

El zâmbi.

— Ar fi o lezmajestate dacă aş spune că uniforma arată mai bine pe tine decât pe Prinţul Regent?

— Nu lezmajestate, domnul meu – trădare! Dar nu te voi da în vileag, spuse ea cu mărinimie.

David ridică scrisoarea pe care o citea.

— Asta tocmai a sosit de la Londra. Sally şi Ian s-au căsătorit şi sunt pe drum spre Scoţia.

— Chiar aşa! Ce i-a făcut să nu mai aştepte până în toamnă?

— După spusele surorii mele, consultă David scrisoarea, „îmi pare rău că nu aţi fost prezenţi la nuntă, dar este o perioadă excelentă pentru a vizita Scoţia şi, desigur, nu pot rezista gândului de a-l avea pe Ian doar pentru mine timp de o lună întreagă. Poate ne vom opri la Westholme când ne întoarcem în sud."

— Splendid! Deci au parte de un voiaj de nuntă în toată puterea cuvântului. Sunt sigură că Sally a fost o mireasă frumoasă.

David se uită din nou la scrisoare.

— „Spune-i lui Jocelyn că la nuntă am purtat rochia verde de mătase cu decolteu remarcabil, distrăgându-i lui Ian atenţia până într-atât încât a trebuit să i se reamintească să spună da. Am fost foarte mândră de mine."

Jocelyn râse.

— Şi chiar ar trebui să fie mândră. Datorită lui Sally, Ian Kinlock va fi un bărbat mai fericit şi, probabil, chiar un doctor mai bun.

Ridicându-şi fusta bogată, ieşi pe uşa pe care David i-o deschise, simţindu-se puţin tristă. Trebuia să fie minunat să fii atât de sigur ca Ian şi Sally. În seara în care îşi anunţaseră logodna, văzuse foarte clar cât de potriviţi erau unul pentru celălalt. Înfloreau împreună. Jocelyn nu se simţise niciodată atât de sigură, despre nimeni şi nimic. Se decise repede să nu se indispună. Era o zi de vară perfectă şi avea un cal superb de călărie, o moşie frumoasă de văzut şi o companie excelentă.

Deşi Westholme fusese crunt neglijată, pământul era bun, cu o combinaţie judicioasă de terenuri agricole şi păşuni pentru animale. Strategia îi părea corectă – preţul pieţei fluctua, iar varietatea avea să menţină un venit constant. Pe lângă cereale, iepuri şi mere, aveau porci, o cireadă mică de vaci de lapte şi o cireadă mult mai mare de vaci de carne denumite după ţinutul Hereford.

— E nevoie de mai multe animale. Un taur bun ar trebui să rezolve problema, spuse ea, în timp ce studiau vitele.

Pe faţa lui nu se mişcă nici un muşchi, dar mintea ei zbură la ceea ce făcea un taur bun. Roşind puţin, îşi umbri ochii şi privi în zare.

— Văd o turlă de biserică. Ai fost în sat deja?

— Nu, dar cred că e un moment potrivit pentru asta.

După zece minute de călărit, ajunseră în satul Westholme. Construit din piatră locală, era atrăgător, deşi un ochi avizat putea observa semnele lipsei de întreţinere.

— Unele acoperişuri sunt dezgustătoare. Sper că au prioritate pe lista lucrurilor ce trebuie făcute.

El aprobă din cap.

— Am dormit în destule cocioabe ponosite în Spania. Nu cred că ar trebui să treacă şi alţii prin asta.

Conversaţia lor luă sfârşit când toţi cei din sat, cu mic, cu mare, ieşiră din case pentru a-l vedea pe noul lord. Având experienţă cu salutarea locuitorilor şi lăudarea copiilor, Jocelyn acceptă cu uşurinţă atenţia. Deşi rolul de moşier nobil era nou pentru David, şi el se descurca foarte bine. Aşa cum îi plăcea tatălui lui Jocelyn să spună, un adevărat gentleman nu era niciodată pus în încurcătură.

În timp ce ea şi David îşi luau rămas-bun, o fetiţă ieşi în fugă dintr-o casă, împingând un buchet de flori în mâinile lui Jocelyn.

— Pentru dumneavoastră, milady.

— Mulţumesc, spuse ea, mişcată de gestul fetei. Aceşti oameni aveau mare nevoie să creadă în noul Lord Presteyne. Deja le câştigase pe jumătate inimile. Până la Crăciun aveau să-i fie loiali până la moarte – aşa cum şi el avea să le fie loial.

Puţin tristă, adulmecă trandafirii încărcaţi cu parfumul verii târzii. Ce aveau să creadă sătenii când ea avea să plece, fără să se mai întoarcă? Oare David avea să le spună că mariajul luase sfârşit? Cu siguranţă ar fi fost mai uşor să îi lase să creadă că murise. Sau poate avea să se întoarcă într-o zi cu o altă soţie, fără a da vreo explicaţie. Aşa ar fi făcut un lord.

— Ne oprim? întrebă Jocelyn, trecând pe lângă biserica aflată la marginea satului.

— E o idee bună. El descălecă şi priponi calul, apoi ridică braţele pentru a o ajuta să coboare. Strânsoarea fu puternică, masculină. O ţinu puţin mai mult decât ar fi fost strict necesar. Suficient de mult pentru a-i aminti de pivniţa răcoroasă de vinuri şi de îmbrăţişările fierbinţi.

La naiba, totul îi aducea aminte de acel moment! îşi ridică fusta de la pământ şi intră în biserică. Era foarte veche, cu o turlă pătrată care data din perioada normanzilor. Se plimbă de-a lungul culoarului central, bucuroasă că vicarul nu era acolo. Absenţa lui însemna că se putea bucura de lumina caldă şi de parfumul subtil de tămâie şi de pietate fără a fi nevoită să poarte vreo conversaţie.

Cea mai izbitoare caracteristică era o fereastră mare cu vitralii, deasupra altarului. În locul unui subiect religios, desenul reprezenta un soare la răsărit, revărsându-şi razele peste copaci şi flori, şi un porumbel alb în zbor, simbolizând Sfântul Duh.

— Vechea fereastră a fost grav deteriorată, iar tatăl meu a înlocuit-o cu aceasta, spuse David, văzând încotro era îndreptată privirea ei. A rugat-o pe mama mea să facă desenul pentru vitralii, ca

un omagiu adus dragostei lor pentru natură. Iniţialele ei sunt în partea de jos.

— Ce mod frumos de a-ţi arăta preţuirea, murmură ea. Charlton nu avea niciun monument închinat mamei sale. Până şi ecoul numelui fostei contese dispăruse de mult.

Puţin melancolică, deschise o uşă lăturalnică şi intră în curtea umbrită de copaci a bisericii.

— Presupun că aici sunt înmormântaţi părinţii tăi? întrebă ea peste umăr.

— Fratele meu nu a permis ca mama mea să fie înmormântată aici, deşi tata şi-ar fi dorit, spuse David sec. În ochii lui Wilfred, mama lui era adevărata şi unica soţie.

— Poate că a reuşit să ţină trupul mamei tale departe de acest cimitir, dar cu siguranţă nu i-a putut ţine spiritul departe de al tatălui tău. Se gândi la strălucirea ferestrei din vitralii. Am convingerea că acum sunt împreună.

Privirea lui se înduioşă.

— Sunt sigur că ai dreptate.

În capătul cimitirului se afla un monument mare, înscripţionat cu numele Lancaster. Jocelyn se îndreptă către el, dar se opri, zărind două morminte noi în partea dreaptă. Gravurile proaspete marcau locurile de veci ale lui Wilfred Lancaster, cel de-al şaselea Baron Presteyne, şi onorabilului Timothy Lancaster. Lângă Wilfred se găsea un mormânt mai vechi, acoperit cu iarbă moale. Onorabilul Roger Lancaster.

Cu tristeţe, contemplă locurile veşnice ale celor trei fraţi. Odată fuseseră copii, simboluri ale speranţei. Cineva îi iubise. Oare se iubiseră unii pe alţii? Oare ce defect al minţii îi făcuse atât de nepăsători şi de cruzi?

Încă mai avea buchetul în mâini, astfel că, din impuls, aşeză câte un trandafir pe fiecare mormânt. După ce îl puse pe ultimul, simţi cum David se apropiase în spatele ei.

Îşi puse o mână pe umărul ei.

— Ai un suflet generos.

— Mie îmi este uşor să fiu generoasă. Nu eu am fost chinuită, răspunse ea. Ei au murit, tu eşti încă în viaţă. A trecut vremea mâniei.

Îi strânse mai tare umărul.

— Eşti înţeleaptă. Voi încerca să fac aşa cum sugerezi.

Îşi puse rapid mâna peste a lui. Era întotdeauna mai uşor să oferi înţelepciune decât să te foloseşti de ea tu însuţi. Numai de-ar fi putut să-şi lase propriul trecut în urmă.

— Unde e înmormântat tatăl tău?

— Aici. Ţinând mâna uşor pe spatele ei, o conduse de cealaltă parte a monumentului familiei. Se uită gânditor la piatra de mormânt.

— Am trecut pe aici o dată, când mergeam să mă alătur regimentului meu. A fost singura vizită de la moartea tatălui meu încoace.

Jocelyn îi înmână în tăcere restul buchetului. El scoase un boboc auriu, înainte de a pune restul florilor pe mormântul tatălui său. Apoi se întoarse şi puse bobocul la reverul hainei lui Jocelyn, palma lui atingându-i uşor sânul în timp ce fixa floarea la butonieră. Intimitatea fugitivă, neintenţionată, fu ciudat de provocatoare. Amicii păstrau o anumită distanţă între ei. Ea şi David renunţaseră la spaţiul acela fără a se gândi.

— Am adus tot ce trebuie pentru picnic, spuse el. Vrei să mâncăm în livadă?

Zâmbind, îl luă de braţ şi se întoarseră la cai. Nici nu observă cât de uşor îşi potriveau pasul.

Livada se întindea pe câteva dealuri, iar David o duse pe creasta celui mai înalt, care oferea o privelişte peste râul Wye şi câmpiile colorate din Westholme. Avea de gând să-i îmbete simţurile cu frumuseţe, pentru ca ea să nu mai vrea să plece.

O ajută să descalece, bucurându-se de greutatea mâinilor ei pe umerii lui, de atingerea fustei grele pe picioarele lui. Ea nu se mai trase înapoi. În schimb, îi acceptă atingerea, poate chiar o menţinu puţin, conştient provocatoare.

Dându-se la o parte, Jocelyn culese un măr din cel mai apropiat pom.

— Cred că livada arată spectaculos primăvara, când toţi copacii înfloresc.

— Aşa e. Îmi plăcea să mă întind aici şi să ascult zumzăitul albinelor. Mirosul era îmbătător. Umblă în sacul atârnat de şa şi scoase o pătură pe care o întinse pe iarbă.

— Pomii nu au fost tăiaţi şi îngrijiţi aşa cum trebuie, dar majoritatea sunt încă sănătoşi şi fac mere. Un an, doi, de îngrijire atentă şi recolta va fi din nou ca pe vremea tatălui meu.

După ce-i dădu un măr calului, ea se uită către casă, a cărui acoperiş era vizibil de la distanţă.

— În liniştea de la ţară, e greu să crezi că agitaţia din Londra chiar există.

— Londra are farmecul său, dar îmi voi petrece cu plăcere mare parte a timpului aici. Scoase din saci pachete cu mâncare şi o carafă de lut cu cidru. Tot ce avem la masă provine de pe moşie.

Ea se aşeză graţios într-o spumă de falduri în timp ce el scoase brânză, şuncă şi pâine proaspătă.

Până şi ceapa fusese cultivată şi murată la moşie, în oţet de Westholme. După plimbarea călare de dimineaţă, amândoi se înfruptară cu o poftă sănătoasă. Îi plăcea că Jocelyn nu ciugulea din

mâncare ca o pasăre.

— Absolut perfect, oftă ea după ce termină de mâncat. Să te plimbi pe pământul tău, să mănânci fructele rodite de câmpurile tale – nimic nu poate fi mai satisfăcător. Tatăl meu spunea mereu că puterea Angliei vine din faptul că avem suflet de ţărani, nu ca aristocraţii francezi care trăiau la Curte şi pierdeau contactul cu rădăcinile lor.

— Nu limita zicala la Anglia. Spune în schimb că este puterea britanicilor, sugeră el, terminând ultima bucată de brânză.

— Îmi cer scuze. Cu o aroganţă tipic englezească, uit adesea de celelalte popoare britanice.

— Dacă ai fi crescut aici, nu ai uita, spuse el leneş, întinzându-se pe pătură. Acestea sunt Mărcile Galeze, zonele de graniţă pe care lorzii englezi le-au apărat de celţii sălbatici. Timp de secole s-au purtat lupte pentru ţara asta, iar amintirile merg până departe în urmă.

— De unde din Ţara Galilor se trăgea mama ta?

— Caerphilly. Tatăl său era învăţător. El şi tatăl meu împărtăşeau pasiunea pentru clasificarea florilor sălbatice şi au corespondat pe teme academice ani de zile. S-au întâlnit când tata era în apropiere de Caerphilly şi a dorit să-i arate corespondentului său ceea ce el considera o nouă specie de orhidee sălbatică.

Zâmbi amintindu-şi povestea pe care mama sa le-o spusese de nenumărate ori.

— Orhideea s-a dovedit a fi fost deja clasificată, iar tatăl meu s-a ales, în schimb, cu mama. Nu prea ieşea în lume şi a fost absolut fericit să se îndrăgostească de cineva sub rangul său. Probabil credea că dacă el o iubea pe mama, oricine altcineva avea să o iubească.

— Asta cu siguranţă nu se întâmplă în societatea noastră, remarcă Jocelyn sec.

— Prima lui soţie a fost nepoata unui duce şi pe fiii ei i-a învăţat că rangul este totul. Mama nu a avut nicio şansă să-i câştige de partea ei.

Jocelyn luă o gură de cidru, apoi îi întinse carafa.

— Te simţi mai degrabă galez sau englez?

David se gândi în timp ce bău din carafă.

— La exterior, cu siguranţă, englez, un produs al locului unde am crescut şi al felului în care am fost educat. Dar la interior… chicoti el. Iezuiţii spun că dacă au parte de un băiat până la vârsta de şapte ani, e al lor pe viaţă. Cei mai mulţi dintre noi avem mame, nu iezuiţi, deci din punctul acesta de vedere sunt un galez ascuns prin vrajă în trupul unui ofiţer şi gentleman englez.

Jocelyn întoarse privirea fără vreun comentariu, iar David îşi aduse aminte că ea nu avusese parte de mama ei nici măcar şapte ani. Câţi ani avusese când familia ei se destrămase? Destul de mare, probabil, pentru a fi marcată pe viaţă.

— Dacă eşti mai mult galez decât englez, probabil că îţi plac prazul şi narcisele, spuse ea pe acel ton detaşat şi rece pe care nu-l mai auzise de mult, chiar când el se gândea dacă era cazul să o întrebe despre mama sa.

— M-ai prins, veni replica promptă. Primăvara, Westholme e acoperit cu narcise. Eu şi Sally am ajutat-o pe mama să planteze bulbii când eram mici.

Jocelyn zâmbi, relaxată din nou.

— Şi acum te-ai întors acasă. Uneori, viaţa aduce finaluri fericite neaşteptate.

— Îmi pare rău că nu vei avea parte de acelaşi lucru cu Charlton, spuse el, întrebându-se dacă mariajul lor se încadra în categoria finalurilor fericite.

Ea îşi ridică genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele.

— Stă în firea lucrurilor ca femeia să fie luată de acasă pentru a crea un cămin nou. Într-o bună zi îmi voi găsi o altă casă.

Incapabil să lase o asemenea ocazie să treacă pe lângă el, se ridică într-un cot, cu privirea intensă.

— Westholme ar putea fi casa ta.

Jocelyn înghiţi în sec şi întoarse privirea, iar el simţi că afurisitul de duce era prezent între ei, însoţindu-i la picnic.

— Preţul ar fi prea mare, şopti ea, cu glas gâtuit.

— Crezi? adăugă o nuanţă de ordin vocii sale, iar ea se întoarse, fără tragere de inimă, cu faţa către el. Îi întinse mâna. Nesigură, i-o strânse, iar el se lungi pe spate, trăgând-o deasupra lui.

— Acesta este un preţ mare? murmură el, prinzându-i capul în mâini şi trăgându-i buzele peste ale lui.

— Ştii că nu e aşa, ticălosule, suspină ea, înainte ca buzele lor să se întâlnească languros în căldura verii.

Avea gust de raze de soare şi de cidru. Sărutările din ultimele zile o făcuseră mai puţin timidă, astfel că îi exploră gura cu entuziasm inocent, delicios de excitant, în timp ce sărutul continua, el îşi folosi mâinile pentru a o aranja în aşa fel încât şoldurile lor să fie aliniate, fusta ei învăluindu-l.

— Ahhh… murmură el. Stai foarte bine aşa.

Îi trase fusta suficient de sus pentru a-şi putea strecura o mână între picioarele ei acoperite de dresuri, peste formele calde şi ferme. Când degetele îi mângâiară interiorul coapsei, Jocelyn îşi presă şoldurile de ale lui. El gemu, simţind erecţia provocată de presiunea trupului ei şi fiind deranjat de prea multele straturi de material care le stăteau în cale.

— Nu cred că în acest moment ai putea să convingi un tribunal că eşti incapabil să îţi îndeplineşti datoriile conjugale, îl atenţionă ea, înecată de râs.

— Din fericire, am dat deja declaraţiile şi nu este niciun judecător prezent aici.

Prinzând-o de mijloc, se rostogoli peste ea, gâtul ei fiind perfect poziţionat pentru ca el să poată să o sărute, delicat şi provocator.

— Nu e prea dificil să te abţii atât de mult? spuse ea, cu respiraţia tăiată.

Era în acelaşi timp o întrebare şi un avertisment că nu voia să meargă prea departe. Nici el nu voia, nu încă.

— Prefer să sufăr puţin aici decât să fiu calm şi întreg la minte oriunde altundeva.

Îi acapară din nou buzele, mângâindu-i curbele ascunse ale sânilor până când amândoi începură să gâfâie.

— Trebuie să-ţi fie cald în costumul acesta gros, şopti el, dornic de mai mult.

Cu o mână desfăcu şnururile aurii care legau jacheta în partea din faţă. Haina se desfăcu, materialul închis la culoare făcându-i pielea să-i pară nespus de moale şi delicată. Sub jachetă avea un corset alb, care lăsa la vedere puţin din decolteu. O linse, ca şi cum ar fi fost un tort de îngheţată pentru desfătarea lui.

Jocelyn îi mângâie ceafa cu vârful degetelor, unghiile trimiţând mici şocuri de excitare în corpul lui.

El îşi mută mâna mai jos. Fusta i se răsucise deasupra genunchilor, astfel că era mai uşor să o mângâie acolo unde coapsele se atingeau între ele. Icni când el atinse partea aceea sensibilă. După prima clipă de şoc, îşi desfăcu picioarele şi începu să se mişte în ritmul mângâierilor lui.

Scoase un geamăt profund, gâfâit, incredibil de erotic, înfierbântat, duse mâna la nasturii de la pantaloni, trăgând de ei până îl izbi un moment de luciditate. La naiba, uitase de tot, mai puţin de nevoia de a se îngropa în ea. Preţ de o clipă, oscilă pe marginea prăpastiei, fluxul de sânge luptându-se cu raţiunea.

Raţiunea învinse. Poate că trupul lui Jocelyn dorea, dar mintea şi inima ei nu fuseseră câştigate încă, iar seducţia putea aduce un moment de plăcere cu preţul pierderii încrederii ei.

Cu un oftat, se întoarse pe spate, întregul trup pulsându-i atât de puternic încât abia putea respira.

— Am ajuns la limita abţinerii, e timpul să ne oprim.

— Încerci să mă înnebuneşti? întrebă ea, împletindu-şi degetele printre ale lui, cu o voce înecată de frustrare şi râs.

— Cu siguranţă mă înnebunesc pe mine, fără măcar să încerc. Întoarse capul, fiind acum faţă în faţă. În timp ce studia adâncimea şi emoţia lipsită de apărare din ochii el căprui, simţi cum îl cuprindea un sentiment de tandreţe.

În fiecare zi se apropiau tot mai mult, ceea ce însemna că până şi

nebunia îşi merita preţul.

CAPITOLUL 28

Dacă intenţia lui David era să o scoată din minţi, se descurca destul de bine, îşi spuse Jocelyn ironic.

Următoarele zile fură liniştite, la suprafaţă, dar fiinţa lui, precum şi senzaţiile euforice pe care le trăise, îi erau mereu prezente în minte. Pasiunea era ceva atât de periculos, încât pentru prima dată în viaţă înţelese de ce femeile alegeau să se călugărească.

Dar ea nu era făcută pentru mănăstire şi, în plus, mănăstirea nu era un loc pentru o englezoaică modernă, cu atât mai puţin pentru una care îşi dorea copii. Fără îndoială că reacţia ei la mângâierile lui David se datorase în mare măsură faptului că totul era nou pentru ea. Şi, bineînţeles, faptului că îl plăcea foarte mult…

Ori de câte ori gândurile ei ajungeau în acel punct, începea să viseze cu ochii deschişi cum se abandona în braţele lui, apoi trebuia să se trezească din nou la realitatea lumească, de care nu ducea lipsă. Revitalizarea casei şi a personalului reprezenta o sarcină dificilă.

Femeile sârguincioase venite la curăţenie alungară ani întregi de murdărie în doar câteva zile, şi unele dintre ele fură angajate permanent. Hugh Morgan sosi cu două zile înainte de data la care era aşteptat. După expresia satisfăcută a lui Marie, ea fusese cea care îl ademenise să-şi scurteze vacanţa. Jocelyn îl puse prompt la muncă.

Mobila uzată din cauza anilor de neglijare fu urcată în mansardă, în timp ce alte piese bine făcute de pe vremea bunicului lui David fură aduse jos pentru a fi curăţate şi reparate. Câteva trebuiau retapiţate, dar una dintre femeile din sat se dovedi a fi maestră la aşa ceva. Un set de draperii nefolosite din brocart fu transformat în cuverturi splendide pentru scaune şi pentru sofa.

Pe lângă mobilă şi draperii, Jocelyn descoperi covoare orientale superbe care fuseseră făcute sul şi date uitării din motive de neînţeles. Împachetate în rămurele vechi de levănţică pentru a ţine la distanţă moliile, covoarele erau intacte şi foarte frumoase. În combinaţie cu mobila restaurată şi draperiile, cele mai bune făcură camerele principale să arate îngrijite şi pline de viaţă. O transformare completă ar fi luat ani de zile; totuşi se făcură multe într-un timp scurt, iar ea se bucura imens să facă această muncă.

Singura ei distracţie erau plimbările călare de dimineaţă împreună cu David. Împreună, cei doi explorau câmpurile şi cărările din Westholme. Dar nu se mai opriră la picnic sub meri. Era şi aşa destul de distrasă.

Cu toate acestea, îi accepta sărutările, ori de câte ori se întâlneau.

La începutul celei de-a doua săptămâni a lui Jocelyn la

Westholme, Stretton le întrerupse întâlnirea de dimineaţă, dregându-şi glasul în semn că intenţiona să abordeze un subiect important.

— Da, Stretton? spuse Jocelyn răbdătoare, cunoscându-i deja obiceiurile.

— S-ar putea, Lady Presteyne, fiind proaspeţi însurăţei, să nu vă daţi seama că mâine este ziua de naştere a domnului.

Ea puse creionul jos, indignată.

— Vai, afurisitul nu a pomenit nimic despre asta! Şi când te gândeşti că m-a certat pentru că nu-l informasem despre ziua mea de naştere. Deci douăzeci şi şapte august. Mi-e ruşine să recunosc, dar nici măcar nu ştiu câţi ani are. Nu… nu mi s-a părut niciodată important.

Se căsătorise cu un bărbat fără viitor.

— Împlineşte treizeci şi doi de ani, milady.

Ar fi zis că era mult mai matur când s-au întâlnit prima dată. Acum, treizeci şi doi de ani părea vârsta potrivită.

— Trebuie să pregătim ceva special pentru cina de mâine.

Împreună alcătuiră un meniu cu mâncărurile preferate ale lui David şi cât mai multe ingrediente de pe moşie. Jocelyn scria cuvântul şampanie – servită la masă, nu în pivniţă – când Stretton îşi drese din nou glasul. Trebuia să îl înveţe să vorbească direct.

— Da?

— Ar mai fi ceva potrivit pentru seara de mâine, spuse majordomul. Dacă nu vă deranjează, vreţi să coborâţi în camerele servitorilor?

Fusese în bucătărie şi în cămară, desigur, dar nu intrase în camera lui Stretton. El se dădu la o parte, lăsând-o să intre, iar Jocelyn dădu cu ochii direct de un tablou de mărime medie, atârnat pe peretele opus.

Întruchipa un bărbat înalt, demn, de vârstă mijlocie, o femeie mult mai tânără şi doi copii, în jur de trei şi şapte ani.

Studiind portretul mai cu atenţie, realiză că toţi cei din tablou, cu excepţia bărbatului, aveau ochii de acel verde deosebit.

— Familia lui David, murmură ea. Cum a ajuns tabloul aici?

— Portretul se afla în dormitorul bătrânului lord. După moartea sa, domnul Wilfred m-a pus să îl iau de acolo şi să-i dau foc. Nu mi s-a părut că ar fi corect, milady, aşa că l-am pus într-una dintre magaziile de la bucătărie, ştiind că tânărul lord nu avea să intre vreodată acolo. Când, într-un final, am devenit majordom, l-am mutat aici.

— Ai făcut bine.

Jocelyn nu-şi putea lua privirea de la tablou. Fusese pictat de Sir Joshua Reynolds, renumit pentru felul în care reuşea să surprindă esenţa subiecţilor săi. Tatăl lui David avea o mână erudită, un om nu foarte atent la aspectele vieţii cotidiene. Mama sa era o femeie scundă,

senină, cu păr brunet şi obraji trandafirii, ca ai doamnei Morgan. Poate că acel ten luminos era caracteristic galezilor. Se vedea clar că Sally era fiica ei, având un aer hotărât până la încăpăţânare, chiar şi la vârsta de trei ani.

Cât despre David, arăta absolut adorabil. Oare fiul lui avea să aibă un aer la fel de năzdrăvan?

— Va însemna foarte mult pentru Lord Presteyne, spuse Jocelyn, reamintindu-şi că astfel de speculaţii nu erau treaba ei.

Îl privi curioasă pe Stretton.

— De ce nu ai plecat? Wilfred pare să fi fost de-a dreptul groaznic.

— Aşa a şi fost, mărturisi majordomul. Dar acesta este căminul meu. Familia Stretton a servit întotdeauna familia Lancaster. Tonul său deveni ironic. Nu este nevoie să-i plăcem.

— Pare să-ţi placă David.

— Cui nu i-ar plăcea? A fost întotdeauna diferit de fraţii săi. Foarte protector faţă de sora sa şi lipsit de orice urmă de snobism. Influenţa mamei sale, desigur. A fost cu adevărat o doamnă, în ciuda sorginţii umile. Ce poveşti v-aş putea spune… Clătină din cap, amintindu-şi.

Jocelyn decise că nu ar fi fost o strategie bună să îl încurajeze pe Stretton să bârfească, oricât de fascinant ar fi fost.

— Pune, te rog, să fie adus tabloul sus pentru a decide unde să-l atârnăm.

După multe frământări, Jocelyn decise că portretul avea să arate cel mai bine deasupra şemineului din camera de zi. Aranjă cu Stretton să îl agaţe acolo în timpul cinei aniversare. Până atunci, majordomul avea să-l ţină ascuns. Se gândi că avea să fie cel mai frumos cadou de ziua lui David.

Corespondenţa de după-amiază de a doua zi aduse veşti de la mătuşa Elvira. Jocelyn studie scrisoarea având o presimţire, sigură că nu avea să afle nimic îmbucurător. Fu aproape să o lase deoparte până după aniversare, dar curiozitatea o învinse. Deschise plicul şi citi:

Draga mea nepoată, în urma unor investigaţii am aflat că nu l-ai întâlnit niciodată pe maiorul David Lancaster în Spania şi că aşa-zisa „afecţiune care durează de ceva vreme" nu este decât un cinic mariaj de convenienţă.

Avocatul meu a mai descoperit că aţi depus actele pentru anulare. Nimic din toate astea nu este ceea ce bietul tău tată îşi dorea pentru singura sa fiică şi am fost asigurată că orice instanţă ar lua o poziţie categorică faţă de încercarea ta de a ocoli condiţiile testamentului său.

Deşi nu am nicio îndoială că am putea câştiga un proces în instanţă, nu am vrea să recurgem la astfel de măsuri neplăcute. De asemenea, sunt sigură că nu doreşti să îţi dezonorezi familia, aşa cum a făcut-o mama ta.

De aceea, eu şi Willoughby suntem dispuşi să împărţim averea familiei Kendal, urmând ca tu să primeşti douăzeci la sută, iar restul să revină soţului meu, care ar fi trebuit să fie moştenitorul de drept de la bun început. Vei rămâne cu o situaţie foarte bună, aşadar sunt sigură că vei aprecia justeţea şi generozitatea ofertei noastre.

Cu toate acestea, dacă refuzi acest compromis, mă tem că nu vom avea de ales şi îţi vom intenta proces.

Aştept răspunsul tău în decurs de două săptămâni.

Elvira Cromarty.

Într-un acces de furie, Jocelyn mototoli scrisoarea şi o azvârli în şemineu, dorindu-şi ca focul să fi fost aprins chiar şi în acel anotimp. Dar mânia ei se topi repede, lăsând-o cu o durere de tâmple.

Trebuia să fi ştiut că idilele rurale nu puteau să dureze la nesfârşit. Odată ce mătuşa ei se hotărâse să investigheze, informaţiile nu fuseseră greu de găsit. Câteva întrebări adresate tovarăşilor de armată ai lui David, care nu ar fi avut niciun motiv să nu spună adevărul, şi se adeverise că Jocelyn şi David nu se cunoscuseră în Spania. Poate că anularea nu era o practică general cunoscută, dar fără îndoială avocaţii şi angajaţii lor bârfeau între ei.

Toţi ceilalţi o făceau.

Probabil contesa fusese informată că nu erau dovezi puternice în cazul unui proces şi optase pentru o tentativă de intimidare. Elvira, care trebuia să asigure viitorul progeniturilor sale, ar fi avut mai mult de pierdut în urma unui scandal, dar dacă numai câteva scrisori ameninţătoare i-ar fi adus o parte din moştenirea lui Jocelyn, nu ar fi fost o pierdere de vreme.

Jocelyn se încruntă. Instinctul o îndemna să-i spună Elvirei să o dea în judecată şi să se ducă naibii. Nu ar fi fost doar satisfăcător, ci şi foarte posibil ca, dacă ea refuza să coopereze, unchiul Willoughby să intervină şi să-i interzică soţiei sale să intenteze proces. Deşi era precaut când venea vorba de personalitatea puternică a Elvirei, îi displăcea şi mai mult notorietatea.

Dar dorinţa sa de a lupta putea fi greşită, întrucât izvora, probabil, din antagonismul permanent dintre ea şi mătuşa ei. Poate ar fi fost mai înţelept să negocieze un aranjament decât să se supună chinurilor unui proces.

Se cutremură amintindu-şi divorţul părinţilor săi. Adulţii din viaţa ei probabil crezuseră că o apăraseră de scandal, însă ea aflase. Îi auzise pe servitori şoptind între ei.

Văzuse curioşii stând la poarta casei Cromarty, citindu-le setea în priviri.

Cea mai rea era o imagine stacojie imprimată în mintea sa din ziua în care mătuşa Laura o scosese la o îngheţată.

Trecură pe lângă vitrina unei tipografii în care erau expuse cele

mai recente benzi desenate politice şi de scandal. Oamenii stăteau în faţa vitrinei râzând în hohote şi citind subtitlurile. Jocelyn auzise numele Cromarty, însoţit de cuvinte pe care nu le înţelese şi văzuse desenele răutăcioase cu bărbaţi şi femei făcând lucruri pe care nu le înţelegea. Mătuşa Laura, palidă şi supărată, o dusese de acolo cât putu de repede. Uitând de îngheţată, se întorseseră acasă şi nu vorbiseră niciodată despre acel episod. Amintirile îi făceau rău la stomac chiar şi acum.

Deşi nu îi plăcea să recunoască, Lady Cromarty avea dreptate: răposatul conte nu ar fi fost de acord cu faptele fiicei sale. Dacă îi dădea Elvirei douăzeci la sută din averea sa, tot ar fi rămas cu mai mulţi bani decât ar fi avut nevoie vreodată.

Dar gândul de a o lăsa pe Elvira să câştige îi făcu sângele să-i fiarbă în vene. Poate le-ar fi putut da bani direct unora dintre verii săi mai tineri? îi erau dragi şi ar fi îndeplinit un scop dublu, ajutându-i să îşi câştige independenţa, fără să îi dea mătuşii satisfacţia unei victorii depline.

Trebuia să discute toate astea cu David; cu mintea lui calmă şi logică ar fi ajutat-o să decidă ce era mai bine să facă. Dar nu în acea seară. Era ziua lui de naştere, nu era momentul pentru o conversaţie despre ceva atât de neplăcut precum ameninţările mătuşii ei.

CAPITOLUL 29

Dorind ca David să aibă parte de o cină cât mai specială, Jocelyn făcu eforturi suplimentare cu privire la aspectul său, îmbrăcând o rochie de mătase aurie cu paspoal negru şi cu un decolteu spectaculos. Marie îi prinse părul sus într-o cascadă de onduleuri şi bucle care îi accentuau lungimea graţioasă a gâtului. Ca bijuterii, alese o pereche de cercei şi un colier asortat de aur ţintuit cu topaze şi smaralde mici care îi scoteau în evidenţă culoarea ochilor.

Eforturile sale fură justificate de admiraţia din privirea lui David când intră în salon.

— Arăţi deosebit de fermecător în această seară, draga mea fată, spuse el zâmbind. E vreo ocazie specială?

Fără să aştepte răspunsul, o trase în braţele sale pentru sărutul de întâmpinare, mângâindu-i cu un deget spatele gol deasupra răscroielii rochiei într-un fel care îi provocă fiori lăuntrici. Se relaxă în îmbrăţişarea lui, putând să uite de ultima mutare a mătuşii sale.

— Cu adevărat specială, prietene misterios, replică ea, dezlipindu-se de el cu reticenţă. Este ziua ta de naştere.

— Dumnezeule mare, aşa este, zise el în timp ce intrau în sufragerie. Ca să fiu sincer, am uitat. Au trecut ani de zile de când nu mai dau atenţie zilei în care mai îmbătrânesc cu un an. Presupun că Stretton ţi-a spus, adăugă el după ce o ajută să se aşeze.

— Desigur. Cei mai vechi servitori ai familiei ştiu întotdeauna totul. Tu eşti centrul acestei lumi şi dacă aş fi avut mai mult timp aş fi organizat un ospăţ pentru ca toţi locuitorii din Westholme să poată sărbători alături de tine. Zâmbi cu răutate. Ştii cum se face. Un taur la proţap deasupra unui foc deschis, butoaie cu cidru şi bere, jocuri, cântece, dansuri.

El se cutremură.

— Îmi pare bine că nu ai făcut aşa ceva. Nu sunt încă pregătit să joc rolul de stăpân al conacului chiar până în cel mai mic detaliu.

Jocelyn zâmbi şi ridică paharul în cinstea lui.

— Este o sarcină pe care o vei îndeplini la perfecţie, Lord Presteyne.

El ridică paharul în răspuns.

— Aşa sper, Lady Presteyne.

Expresia din ochii lui îi provocă fiori. Poate ar fi trebuit să sugereze să coboare în pivniţă după şampanie. Ar fi putut deveni un obicei la Westholme…

Nu. Nu era treaba ei să instituie noi obiceiuri. În curând avea să părăsească Westholme, probabil fără a se mai întoarce vreodată. Dar

pentru moment, aveau să sărbătorească ziua lui David aşa cum el nu se aşteptase.

Cina se desfăşură mai pe îndelete, mai elaborat decât de obicei, schimbându-se tacâmurile de două ori şi servindu-se o varietate de vinuri. Povestiră despre modul în care avansau proiectele lor, schimbând idei şi oferindu-şi sugestii. Uneori îşi atingeau mâinile şi o dată ea îi dădu o bucată de tartă cu mere din furculiţa ei. Era o cină de îndrăgostiţi, constată Jocelyn, simţindu-se la fel de spumoasă ca şi vinul, căci privirile şi atingerile erau mult mai importante decât supa sau salata. Da, era periculos, dar nu o lăsa inima să pună capăt acelui joc al seducţiei.

Întrucât erau doar ei doi, nu ajunseră la momentul în care doamnele se retrăgeau, lăsându-i pe bărbaţi cu ale lor. Rămaseră cu paharele de şampanie în faţă, conversaţia trecând de la viitoarea conferinţă de pace de la Paris la cel mai bun soi de grâu.

Studiind felul în care lumina lumânării contura trăsăturile chipului lui David, se întrebă când devenise atât de chipeş. Când se întâlniră pentru prima dată, fusese îngrozitor de slab, tenul era aproape transparent deasupra pometţilor. Încă mai putea pune câteva kilograme, dar acum era un bărbat în toate puterile, radiind o stăpânire de sine tăcută şi o virilitate aproape irezistibilă. Privirea ei zăbovi asupra buzelor sale, amintindu-şi gustul lor, apoi urcă, descoperind că o scruta cu la fel de multă atenţie.

Preţ de o clipă, simţi un fior care aproape îi sfâşie inima. Ar fi putut să rămână acolo, să renunţe la celălalt bărbat din viaţa sa, aşa cum el renunţase la cealaltă femeie. Îi dăduse clar de înţeles că era dispus să îşi respecte jurămintele luate. Putea să-şi facă loc pe această proprietate încântătoare, să petreacă nopţile în braţele lui…

Nu. Ar fi fost periculos de uşor să se îndrăgostească de David şi nu avea tăria sau curajul să rişte. Se ridică în picioare.

— Cât de târziu s-a făcut! exclamă ea vesel. E aproape ora zece şi brusc sunt atât de obosită, încât abia mai pot ţine firul conversaţiei.

David se uită la ceasul de pe poliţă.

— Ai dreptate, spuse el cu regret. Iar eu trebuie să mă trezesc devreme să merg la Hereford pentru judecarea tâlharului. Vise plăcute, Jocelyn.

Se ridică în picioare şi vru să o sărute de noapte bună, însă ea se feri, de teamă să nu plângă. Trebuia să părăsească Westholme cât mai curând, îşi dădu ea seama, înainte să piardă orice urmă de bun-simţ.

La etaj, somnoroasă, Marie o ajută să se dezbrace, îi perie părul şi o înveli, după care se retrase în cămăruţa ei de la mansardă. În ciuda oboselii, Jocelyn se răsuci de pe-o parte pe alta, incapabilă să adoarmă. Luna plină îşi revărsa lumina argintie prin fereastră, provocându-i o agitaţie intolerabilă, în timp ce mintea şi trupul ei

pulsau de dorinţă.

Se gândi să tragă draperiile în speranţa că întunericul avea să-i potolească anxietatea, dar problema venea din interiorul său, nu din cer. Era inconfortabil de conştientă de propriul trup, de moliciunea transparentă a cămăşii de noapte de muselină pe pielea sa, de greutatea ca de fulg a cearşafului care limita lăţimea patului, de revărsarea razelor lunii care o făceau să dorească pasiunea mai intern decât siguranţa. Era profund conştientă că era femeie şi e a stătuse prea mult timp departe de bărbaţi.

În cele din urmă, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre fereastră. Luna care o tulbura era sus pe cer, o zeiţă primitivă a feminităţii pe care trupul ei striga să o venereze.

Undeva în casă, auzi bătăile unui ceas. Numără douăsprezece. Miezul nopţii, ora magică.

Îşi aduse aminte că nu-i arătase lui David portretul de familie. Nu urcase în cameră încă, altfel l-ar fi auzit dincolo de uşa prin care comunicau dormitoarele lor.

Din impuls, refuză să lase lucrurile aşa. Îşi puse un capot albastru de mătase peste cămaşa de noapte şi părăsi camera, luând un sfeşnic cu trei braţe de pe hol pentru a-şi lumina drumul pe scări. Umbre fantastice o însoţiră prin casa tăcută, contribuind la atmosfera ireală.

David stătea încă acolo unde îl lăsase, cu cravata descheiată şi haina aruncată neglijent pe un scaun în noaptea caldă de august. Părul îi era ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el, iar în faţă avea o sticlă de coniac pe jumătate goală.

Expresia lui era indiferentă când ea intră în cameră, dar deveni îngrijorată când o văzu.

— S-a întâmplat ceva, Jocelyn? întrebă el, ridicându-se.

Ea clătină din cap, simţind greutatea părului pe umeri.

— Nu chiar. Nu puteam să dorm şi mi-am adus aminte că am uitat să-ţi arăt ceva. Este un cadou pentru tine de la Stretton sau, poate, de la Westholme.

— Sunt intrigat. Zâmbi leneş, însoţind-o în camera cealaltă.

Profund conştientă de înălţimea şi de puterea lui, îl conduse în camera de zi. Stretton nu o dezamăgise, iar tabloul familiei lui David se alia acum deasupra şemineului. Fără cuvinte, ridică sfeşnicul, luminându-l.

El trase aer în piept, privirea sa devorând imaginile pictate.

— Nici nu ştiam că acest tablou mai există încă. Am presupus că Wilfred l-a distrus.

— Aşa a intenţionat, dar Stretton l-a ascuns. Ea studie tabloul din nou, gândindu-se ce treabă minunată făcuse Reynolds, surprinzând spiritul acelei familii. Este un tablou frumos. Familia ta era fericită pe atunci?

— Da, în special când băieţii cei mari erau plecaţi la şcoală. Tatăl meu se simţea mai bine cu a doua sa familie decât cu prima. Nu cred că a ştiut vreodată de ce răutăţi erau în stare fiii săi mai mari. Privirea sa nostalgică studie din nou tabloul. Sau poate nu voia să ştie. Era un om bun, căruia nu-i plăceau experienţele negative.

— Ai moştenit puterea de la mama ta?

— Probabil că da. A fost în stare să construiască o viaţă nouă pentru copiii ei şi nu am văzut-o niciodată să-şi plângă de milă pentru ceea ce pierduse. Atinse rama, degetele sale urmărind spiralele aurite. Poate că se bucura să nu mai fie stăpâna conacului.

Îl invidia pe David pentru încrederea sa, pentru faptul că accepta să i se spună că e puternic şi nu punea niciodată la îndoială acest lucru. Ea nu credea să fi fost vreodată capabilă să accepte confortabil un compliment în toată viaţa ei. Căpătase foarte devreme convingerea că nu valora mare lucru.

Privirea lui se întoarse către camera de zi. Ea grupase mobila din mansardă în jurul a trei covoare orientale, creând zone confortabile de conversaţie pentru a diviza spaţiul imens. Lumina lumânărilor strălucea pe podeaua lăcuită şi reflecta culorile bogate ale covoarelor.

— Camera asta nu a arătat niciodată atât de bine. Ai ochiul format pentru frumuseţe.

Se uită din nou la ea, întâlnindu-i privirea. Jocelyn nu şi-ar fi putut lua ochii de la el nici pentru toate comorile Arabiei.

— De ce stai singur atât de târziu? întrebă ea blând.

— Mă… mă gândeam. La tine. Tonul grav al vocii sale părea să o mângâie. Cât de frumoasă eşti. Cât de greu îmi este să mă abţin de fiecare dată când te ating.

Ea se apropie, aproape atingându-l cu sânii, cu capul înclinat pe spate pentru a-i susţine privirea.

— De ce te străduieşti atât să te abţii? îl întrebă, uluită de propria îndrăzneală.

El rămase complet nemişcat, fără să încerce să se retragă ori să se apropie de ea.

— Ţi-am promis libertatea şi trebuie să îmi ţin promisiunea. Deja am mers mai departe decât ar fi trebuit.

— Am semnat actele pentru anulare şi vom avea amândoi parte de libertate. Dar cum rămâne cu noaptea aceasta? Cine va şti, cui îi va păsa ce se întâmplă între noi?

— Mie îmi pasă, şi sper că şi ţie. Pielea i se întinse peste obraji. Dar nu sunt sigur că tu ştii ce vrei.

Îşi puse mâna pe braţul său, simţindu-i muşchii de oţel sub mâneca hainei.

— Ştiu că vreau să mă ţii în braţe, murmură ea, cu voce răguşită şi dornică. Ştiu că lecţiile de pasiune pe care mi le-ai dat până acum

sunt doar o uvertură pentru marile simfonii ale vieţii.

Mâna civilizată, cuvenită unui ofiţer şi gentleman, dispăru.

— Eşti sigură?

Gândul îi înteţi respiraţia, făcând-o să vrea să fugă ca vântul – şi să fie prinsă de leu.

— Pe cât de sigură pot fi în această lume imperfectă.

El îi luă sfeşnicul din mână şi îl puse pe poliţa şemineului, dar orice urmă de control dispăru când gura i-o întâlni pe a ei. Dorinţa pe care amândoi o negaseră explodă într-o sete care nu putea fi stinsă doar cu sărutări.

O mai îmbrăţişase şi înainte abil şi cu pasiune, dar acum era mult, mult mai mult, atât iască pentru foc, cât şi promisiunea împlinirii. Braţele lui o cuprinseră, trăgând-o atât de aproape încât îi simţi inima bătând prin sâni, nasturii hainei lui apăsându-i trupul prin cămaşa de noapte.

Trase de cămaşa lui, desfăcând-o pentru a-i putea atinge pielea caldă. Deşi îl văzuse gol când fusese bolnav, dorea acum să-i redescopere trupul în deplină putere şi virilitate. Îşi deschidea şi închidea palmele convulsiv pe spatele lui, omagiindu-i parcă muşchii încordaţi. Când îi trecu mâna peste piept, degetele găsiră cercul plat al sfârcului. Întrebându-se dacă avea să simtă aceeaşi senzaţie ca şi ea, strânse miezul între degetul mare şi cel arătător. David gemu, întregul corp devenindu-i rigid.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

Apoi, cu respiraţia istovită, o lipi de el.

— De data asta, o facem aşa cum trebuie.

O purtă pe braţe ca şi cum nu ar fi fost mai grea decât un copil. În timp ce urcau scările, îşi îngropă faţa în umărul lui, lacrimile umplându-i ochii de înţelegerea faptului că ceea ce păruse sigur şi înţelept în obscuritatea nopţii era efemer precum lumina lunii care le lumina calea.

CAPITOLUL 30

Când ajunseră în camera ei, îi dădu drumul pentru a putea încuia uşa. Ea îl privi, o siluetă sculptată de lumina lunii şi de umbre. David înghiţi în sec văzând cum faldurile moi ale cămăşii de noapte curgeau senzual peste trupul ei copt. Slujnica Dianei, o nimfă a nopţii care fura sufletele bărbaţilor.

Aşteptase şi se rugase ca acest moment să vină, când inima ei avea să se deschidă către el, dar totul părea prea neaşteptat.

— E ultima şansă să te răzgândeşti, Jocelyn, spuse el tremurător, zbătându-se între dorinţă şi teama de a face ceva greşit.

— Nu am nicio îndoială.

Privindu-l intens, îşi desfăcu panglica halatului şi se scutură pentru ca mătasea să-i alunece de pe trup, aşezându-i-se la picioare.

— Tu ai vreo îndoială, domnul meu?

— Absolut niciuna.

— Atunci lasă-mă să te văd, şopti ea.

Îşi smuci cravata de la gât. Apoi îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe podea. Admiraţia din privirea ei îl excită, fiind mai mult decât pregătit. Suspectând că nu era bine să lase o fecioară să vadă prea mult dintr-un bărbat nestăpânit, se apropie de ea şi o luă în braţe.

Părul ei i se revărsă peste braţ când se întoarse pentru a-l săruta. Cămaşa ei era legată cu o panglică; el o desfăcu şi lăsă hainele să-i cadă peste umeri, de-a lungul trupului, folosind asta drept scuză pentru a-i mângâia fiecare centimetru de piele caldă.

Ea se aplecă spre el, mângâindu-l. Sânii săi plini erau insuportabil de excitanţi pe pieptul lui gol. Gâfâind, o aşeză pe pat, apoi îşi dădu repede jos restul hainelor şi se întinse lângă ea.

Lumina lunii aduse cu sine nebunia. Jocelyn ar fi trebuit să se simtă timidă, dar flacăra din ochii lui o aprinse şi pe ea. Adora să îl privească, îi adora fiecare bucăţică a corpului, atât de diferit de al său în lumina stranie, îi adora cicatricele care îi dovedeau curajul.

Gemu când el îi prinse sânii în mâini, ţinându-i strâns în timp ce îi sărută şi îi supse până când se temu să nu ia foc. O mânuia ca un muzician priceput care primise un instrument preţios, buzele şi mâinile sale calde atingând nişte coarde ce rezonau în întreaga ei fiinţă.

Agitate, mâinile ei dansau peste trupul lui, conştientizând textura pielii sale moi şi a părului care o gâdila.

Nu exista timp, doar senzaţii. Mângâie umflătura caldă care o apăsa pe picior. El scoase un sunet profund, aspru ce o excită la fel de

violent ca şi mâna care i se strecurase între coapse. Exploră mai departe, prinzând capul sexului fascinant, ferm, dar elastic.

— Dacă vrei să dureze, e mai bine să ai grijă, doamnă, o atenţionă el, smucindu-se.

Jocelyn îi dădu drumul repede, masându-i spatele şi umerii în timp ce el îi săruta urechile şi gâtul şi gura, din nou şi din nou. Abia putu să separe torentul de senzaţii, până când căldura din zona şoldurilor deveni un foc mistuitor. Nimic nu mai exista în afară de atingerea degetelor lui pricepute şi de febra răspunsului ei. Se prăbuşea, se prăbuşea…

Îl muşcă de umăr, cutremurându-se în timp ce trupul îi era torturat de convulsii. Ar fi fost îngrozită dacă nu s-ar fi aflat în paradisul sigur al îmbrăţişării lui, auzindu-i şoaptele satisfăcute.

— Da. Da…

Se agăţă de el, tremurând.

— Deci asta este lecţia de pasiune pe care voiai să o învăţ, spuse ea, ameţită.

— Ei, draga mea fată, este doar primul pas dintr-o explorare nesfârşită. Se mişcă între picioarele ei desfăcute poziţionându-se la intrarea în trupul iubitei sale.

Ea se încordă, prudentă în faţa invaziei, dar el nu se grăbi, urmărindu-i buzele cu limba, atrăgând-o într-un nou sărut, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Ea se relaxă şi în curând dorinţa începu din nou să îi curgă în trup. Îşi frecă şoldurile de ale lui, invitându-l timid. Presiunea şi frecarea creară senzaţii noi, un gol dureros şi o dorinţă de împlinire.

În timp ce limbile lor se împreunau într-un dans erotic mâna lui alunecă între ei, găsind un loc atât de sensibil încât îi tăie respiraţia. Atingerea lui o încălzi, urcând-o într-o spirală tot mai strânsă până spre culmea extazului, o promisiune a nebuniei, dar ori de câte ori se apropia de vârful de pe care se mai prăbuşise înainte, mâna lui se oprea, până când Jocelyn simţi că dorinţa avea să-i consume fiecare oscior.

— Şi… şi acum, domnul meu? întrebă ea când nu mai putu să îndure, arcuindu-şi instinctiv şoldurile în sus, invitându-l fără cuvinte.

Îi întâmpină mişcarea împingându-se puternic, alunecând adânc în interiorul ei. Fu un moment de disconfort acut, care se stinse treptat pe măsură ce începu să simtă pulsul înfierbântat care îi unea. Aceasta era apropierea după care tânjise, fuziunea arhetipală dintre bărbat şi femeie, ritualul antic al nopţii.

Se legănă înspre el. El începu să se mişte, mai încet la început, apoi mai repede, până când controlul său epuizat se sfărâmă.

— O, Dumnezeule, Jocelyn…

Cu un geamăt, îşi îngropă faţa în unghiul dintre gâtul şi umărul

ei, revărsându-se în ea.

Ea îi strigă numele, răvăşită de pasiunea care depăşise tot ce îşi imaginase vreodată, şi totuşi purta un sâmbure de blândeţe şi grijă care aproape o făcu să plângă de recunoştinţă.

Răscolită de emoţii peste puterea ei de înţelegere, poate ar fi plâns, dar el îi legănă trupul epuizat odată cu al lui mângâindu-i părul cu blândeţe, ca şi cum ar fi fost cea mai scumpă fiinţă din lume. David adormi în curând, însă ea rămase trează, dorindu-şi să nu se mai facă dimineaţă. În aceste câteva ore, mintea ei trecu dincolo de întrebări şi de îndoieli, temându-se că nu avea să mai simtă niciodată o asemenea linişte.

El se trezi după apusul lunii şi se întoarse pe spate, trăgând-o după el, astfel încât să o întindă de-a lungul trupului său, ca la picnicul din livadă. Dar de data aceasta erau goi, nu îi separa nimic. Mângâierile senzuale şi suspinele languroase duseră la o nouă împreunare lentă, profund satisfăcătoare, ea impunând ritmul contopirii.

În sfârşit, cu capul legănat pe umărul lui David, Jocelynadormi, epuizată ca un copil.

David se trezi foarte devreme. Camera era umbroasă în lumina slabă, iar afară păsările îşi începuseră recitalul din zori. Simţi o dorinţă absurdă să li se alăture cu propria lui euforie. Jocelyn stătea adunată sub braţul său, arătând mai degrabă ca o fată de şaptesprezece ani, decât ca o femeie de douăzeci şi cinci.

O sărută uşor pe frunte şi ea se întoarse către el cu un oftat. Arăta încântător cu părul roşcat răsfirat peste pernă, dar şi tulburător de vulnerabilă.

Rezistă tentaţiei de a o trezi. În ciuda magiei nopţii care tocmai trecuse, bănuia că pe lumină avea să se simtă puţin stânjenită. Urma să treacă ceva timp până când doamna rece, stăpână pe sine să-şi accepte pe deplin existenţa secretă de fecioară pasională a lunii. Numai bine că trebuia să meargă la Hereford pentru proces. Absenţa lui avea să-i dea timp lui Jocelyn să se obişnuiască cu schimbarea din relaţia lor, poate chiar să înceapă să plănuiască viaţa lor împreună.

Coborî tiptil din pat, trăgând cu blândeţe pătura peste umerii ei. Dormea încă adânc, astfel că se limită să o sărute nespus de uşor, înainte de a se întoarce în camera lui pentru a se îmbrăca.

După ce îi lăsă un mesaj pentru când avea să se trezească, porni spre Hereford, nerăbdător să treacă orele lungi până avea să o întâlnească din nou.

Jocelyn se trezi lent, cu un amestec delicios de langoare şi durere neaşteptată. Obrazul îi era iritat, ca şi cum ar fi fost zgâriat de ceva ţepos. Îl atinse absentă, apoi amintiri le năvăliră. Faţa lui David lângă a ei, cuvintele şoptite în ureche. Pasiune, abandonare şi împlinire,

dincolo de cea mai vie imaginaţie a sa.

Întoarse capul şi descoperi că era singură în pat. Se ridică şovăind. Perna de alături purta încă urma lui David şi pe ea se afla un trandafir, cu un mesaj înfăşurat în jurul tulpinii. Floarea fusese culeasă în cel mai potrivit moment, când petalele tocmai începuseră să se deschidă şi câteva picături de rouă stăteau ca nişte bijuterii pe suprafaţa purpurie. Roşu pentru pasiune. Ezită înainte să ridice floarea, avertizată de instinct că mesajul avea să îi schimbe lumea irevocabil.

Dar lumea se schimbase deja. Inspirând parfumul delicat al trandafirului, desfăcu biletul.

Jocelyn – cu infinit regret, trebuie să merg la Hereford pentru proces şi nu *te voi vedea până spre seară. Te iubesc, David.*

Se holbă la scrisoare, simţind cum inima i se sfărâma în bucăţele dureroase. Durerea fu mică la început, compusă din fracturi lente, apoi ţâşni în toate direcţiile, sfărâmându-se de sentimentele de vină, teroare şi singurătate care îi brăzdau spiritul.

Mâhnirea o copleşi. Plângând cu sughiţuri, îşi îngropă faţa în palme, ţinând trandafirul strâns în pumnul drept. Căutase prietenie şi pasiune, nu agonia toridă a iubirii. Incapabilă să reziste, se jucase cu focul, iar acum se arsese.

Cum putuse fi atât de nesăbuită să creadă că putea evita devastarea? Se distrusese pe sine şi îl rănise grav pe David.

Nu putea să o iubească, pentru că nu o cunoştea cu adevărat. În claritatea albă, fierbinte a patului conjugal, unde nimic nu putea fi ascuns, avea să-i vadă repede defectele. În acel moment, iluzia iubirii avea să dispară, înlocuită de indiferenţă, sau chiar mai rău.

Iar asta nu putea suporta. Se prăbuşise deja în abis. Acum trebuia să plece, înainte de anihilarea finală care avea să vină, inevitabil.

Îşi plănuia amorţită fuga când Marie intră cu tava de dimineaţă.

— Buna dimineaţa, milady. O nouă zi superbă.

Veselia îi dispăru când îşi văzu mai bine stăpâna.

— Milady! Ce s-a întâmplat?

Punând tava pe masă, luă halatul de mătase albastră de pe jos şi îl înfăşură în jurul umerilor goi ai lui Jocelyn.

Jocelyn se uită la petele stacojii întinse pe cearşaful alb, acolo unde picăturile de sânge se scurgeau din mâna ei împunsă de spini. Tulpina trandafirului se rupsese sub spasmul ei de nefericire.

Conştientizarea durerii o ajută să-şi limpezească mintea.

— Trebui să plecăm în dimineaţa aceasta, ne întoarcem la Londra, spuse ea cu glas tremurător.

Camerista se încruntă.

— Dar lordul Presteyne va fi la Hereford toată ziua.

— Dânsul nu vine cu noi. Spune-i vizitiului să pregătească

trăsura, apoi strânge-mi lucrurile. Vreau să plec înainte de amiază.

Marie îşi muşcă buza, privirea ei perspicace interpretând dezordinea din cameră.

— Milady, sunteţi sigură? Dacă a avut loc o ceartă, nu ar fi mai bine să aşteptaţi şi să discutaţi cu domnul?

— Fă cum îţi spun, zise ea, pe punctul de a răbufni.

Tonul ei amuţi protestele cameristei. Cu ochii mari şi îngrijoraţi, Marie plecă să anunţe vizitiul despre plecarea grabnică.

Gândindu-se la tot ce era de făcut, Jocelyn se dădu jos din pat şi îşi legă halatul în jurul taliei, apoi îşi duse cana cu ciocolată la birou. Căldura îi limpezi puţin mintea. Luptându-se cu un nou val de lacrimi, începu să-i scrie un bilet lui David. Avea destul timp să sufere pe drumul spre casă.

Capitolul 31

Într-o oră fură gata de plecare. Jocelyn se uită o ultimă dată prin cameră. Deşi stătuse acolo doar o scurtă perioadă, o întrista profund gândul că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Marie o întrerupse din contemplaţie.

— Lady Jocelyn, în legătură cu Hugh Morgan.

Jocelyn se întoarse şi citi anxietatea pe chipul cameristei.

— Da?

— Lucrează pentru dumneavoastră, sau pentru lordul Presteyne?

— Ah, nu m-am gândit la asta. Se încruntă. Deşi ea îl plătea, tânărul era servitorul personal al lui David. Roagă-l să vină aici.

Marie reveni împreună cu iubitul ei.

— Morgan, întrucât eşti valetul lordului Presteyne, mi s-ar părea normal să rămâi la dispoziţia lui. A fost foarte mulţumit de serviciile tale şi presupun că va dori să te păstreze.

Îşi apăsă tâmplele, încercând să ghicească ce reacţie va avea David în urma plecării ei.

— Dacă lordul Presteyne decide să renunţe la serviciile tale din cauza asocierii cu mine în trecut, te poţi întoarce la Londra. Acelaşi lucru e valabil şi pentru fratele tău, Rhys, dacă preferă să lucreze pentru mine decât aici, la Westholme.

Hugh se uită la Jocelyn cu tristeţe în ochi.

— Lady Jocelyn, v-a rănit cumva domnul? Dacă a făcut-o…

Arăta atât de protector încât Jocelyn simţi un nod în gât când dădu să răspundă.

— Dimpotrivă, eu sunt cea care l-a rănit pe el.

Cu chipul rigid, părăsi camera, lăsându-i pe Marie şi Hugh să se uite după ea.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo? întrebă galezul. Doamna arată ca şi cum însuşi diavolul i-a păşit pe mormânt.

— Nu ştiu, răspunse Marie tristă. Ieri totul era lapte şi miere între ei, apoi, în dimineaţa aceasta plângea de ţi se rupea sufletul şi uite că trebuie să plecăm numaidecât.

Hugh o îmbrăţişă.

— Rămas-bun, draga mea. Cunoscându-l pe lordul Presteyne, vă vom urma la Londra de îndată ce se întoarce acasă.

— Nu vreau să te părăsesc, se tângui Marie, cu ochii plini de lacrimi. Lasă-mă să rămân sau vino cu noi la Londra. Poţi fi din nou valetul doamnei.

— Nu, fetiţo, i-ai văzut privirea. Deocamdată, milady are nevoie de tine şi cred că lordul va avea nevoie de mine. O sărută cu putere,

fiindu-i deja dor de ea. Vom fi împreună din nou, curând, promit.

Uitându-se în agonie o ultimă dată peste umăr, Marie luă cutia cu bijuterii a stăpânei şi părăsi camera.

Hugh găsi o fereastră de unde putu să le urmărească pe cele două femei urcându-se în trăsura care le aştepta, ajutate de majordomul nemulţumit.

Şi plecară.

Era după-amiaza târziu când David se întoarse acasă, deschizând nerăbdător uşa principală fără a mai aştepta să vină un servitor. Intrând în hol, fu întâmpinat de Stretton cu o privire sumbră. David îşi dădu jos pălăria şi i-o aruncă majordomului.

— Unde este Lady Presteyne? Din nou în mansardă?

— Doamna a plecat la Londra în această dimineaţă, domnule, răspunse Stretton, arătând de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, dar nu acolo.

— A plecat? repetă David, neînţelegând.

— Da, domnule.

Probabil primise un mesaj urgent de la vreo rudă. O chestiune de viaţă şi de moarte.

— Presupun că a lăsat o scrisoare pentru mine, spuse el, simţind deja un nod în stomac, prevestitor de dezastre.

— Da, domnule.

Majordomul îi înmână un bilet sigilat.

David îl deschise în grabă şi citi:

David – îmi pare rău. Nu am intenţionat niciodată să te rănesc. E mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

Jocelyn.

Cuvintele îl loviră ca un trăsnet. Reciti biletul de două ori, încercând să îl înţeleagă, dar nu mai află nimic altceva. Nu era… nimic.

Trecu pe lângă majordom şi urcă scările, sărind peste câte trei o dată. Spera să fie o glumă bizară.

Trântind la perete uşa de la camera ei, realiză că dispăruse orice urmă că fusese ocupată recent. Dezordinea elegantă de parfumuri şi perii dispăruse de pe masa de toaletă, lăsând în urmă doar mireasma de iasomie.

Neîncrezător, atinse salteaua goală, vrând parcă să simtă căldura lăsată de noaptea precedentă, dar nu mai găsi nicio urmă a bucuriei pe care o împărtăşiseră. Bucuria pe care el crezuse că o împărtăşiseră.

Se uită prin cameră. Singurul semn că fusese ocupată era un ghemotoc de hârtie din şemineul gol. Îl ridică, sperând să fie o ciornă a scrisorii de adio care să dea mai multe explicaţii decât cea lăsată la Stretton.

Era gata să arunce foaia văzând că nu era scrisul ei, apoi o citi

când observă că era de la Lady Cromarty. La naiba. Ce însemnau ameninţările contesei?

Simţi cum i se formează sloiuri de gheaţă în stomac, care apoi se extinseră în tot corpul în timp ce îi veneau în minte diferite posibilităţi. Oare Jocelyn se hotărâse că nu mai voia să anuleze căsătoria, întrucât asta avea să o facă vulnerabilă în faţa încercării de extorcare a mătuşii sale? Renunţarea la feciorie putea fi plănuită pentru a submina cazul doamnei Cromarty.

Sau – Dumnezeu să-l ajute – poate se hotărâse că era pregătită să se întoarcă la ducele său şi nu voia să se prezinte înaintea lui ca o porumbiţă inocentă. Cine ar fi fost mai potrivit să o elibereze de fecioria nedorită decât soţul ei temporar?

Cooperase cu ardoare. Fusese o elevă competentă şi acum se putea oferi lumii ca femeie. Şi totuşi, îi venea greu să asocieze un asemenea sânge rece cu imaginea sa despre Jocelyn, cu sinceritatea şi căldura ei.

Crezuse că era dispus să se culce cu ea doar pentru plăcerea momentului, fără a se ataşa emoţional, iar apoi fusese îngrozită de declaraţia lui de dragoste?

Poate se înşelase intuind căldură şi vulnerabilitate sub aspectul ei sofisticat. Crescuse într-o lume total diferită de a lui, în care domnii şi doamnele se comportau într-un fel neînţeles pentru oamenii de rând.

Mototoli scrisoarea în mână. În mod normal, bărbaţii erau învinuiţi că se foloseau de femei şi apoi le abandonau, iar acest caz părea să fie complet pe dos. Nu putea aprecia ironia.

Îşi opri gândurile dându-şi seama că nici măcar nu ştia dacă erau logice sau nu. Singurele fapte incontestabile erau biletul care spunea că nu mai voia să îl vadă vreodată şi scrisoarea de la mătuşa ei care transforma un act de dragoste într-un pumn de cenuşă.

Se holba absent pe fereastră când Morgan intră în cameră.

— Domnule, aş dori să vorbim despre Lady Jocelyn, spuse el şovăielnic.

— Nu prea avem ce să vorbim. Înghiţi cu greu, străduindu-se să afişeze o expresie calmă faţă de cele petrecute. A fost… drăguţ din partea ei să vină şi să ajute la organizarea gospodăriei.

— Marie mi-a spus că în această dimineaţă doamna plângea ca şi cum ar fi avut inima frântă, adăugă Morgan, neacceptând să fie ignorat. Când am întrebat-o pe doamna dacă i-aţi greşit cu ceva, mi-a spus că, dimpotrivă, ea v-a rănit pe dumneavoastră.

Văzând expresia de pe chipul stăpânului său, Hugh roşi.

— Nu vreau să fiu neloial faţă de dumneavoastră, domnule, dar dânsa va fi întotdeauna prioritară, datorită felului în care s-a purtat cu fratele meu.

Amintindu-şi de Rhys, David se întrebă dacă o femeie care salvase

un soldat deprimat şi olog din simplă bunătate, putea să fie într-adevăr o seducătoare fără suflet. Încruntându-se, încercă să pună totul cap la cap. Jocelyn nu fusese îndurerată cu o noapte înainte, putea să jure asta. Doar dacă ar fi putut să mintă nu doar cu cuvintele, ci şi cu trupul, venise la el mânată de dorinţă şi experimentase plăceri euforice.

Oare era supărată pe el pentru consumarea căsătoriei? Prea multă şampanie i-ar fi putut înceţoşa judecata, făcând-o să dea vina pe el pentru cele întâmplate. Ceea ce ar fi fost al naibii de nedrept, căci o întrebase de nenumărate ori dacă era sigură şi, din experienţa lui, soţia sa fusese întotdeauna corectă.

Îşi dădu seama că nu avea rost să facă speculaţii; era puţin probabil ca purtarea lui Jocelyn să fie cauzată de ceva evident.

În ciuda faţadei calme, aparent încrezătoare, ştia că se temea de însuşi conceptul de iubire. Undeva în adâncul ei avea nişte răni redeschise acum de vulnerabilitatea pasiunii şi de declaraţia lui de dragoste.

Gândurile sale confuze fură întrerupte de vocea hotărâtă a lui Hugh.

— Marie spune că Lady Jocelyn e îndrăgostită de dumneavoastră. Toţi cei din casă văd asta.

Îndrăgostită de el? David înmărmuri. Ar fi fost nebun să accepte mesajul scurt, fără noimă al lui Jocelyn. Singurul mod în care avea să o lase să-l părăsească era ca ea să îl privească în ochi şi să jure că nu îl dorea.

— Pune-mi câteva lucruri în geantă. Plec numaidecât la Londra, comandă el, îndreptându-se către uşă.

— Vă însoţesc, domnule, spuse valetul hotărât. I-am promis lui Marie că mă voi întoarce la ea cât mai repede cu putinţă.

— Atunci va trebui să le aducem pe amândouă înapoi acasă, spuse el, invidios pe relaţia acelor oameni cumsecade, mult mai simplă decât căsătoria lui greşit concepută.

CAPITOLUL 32

Jocelyn se întoarse la Londra atât de repede cât putură să o ducă o trăsură bună şi caii de închiriat. Pe tot parcursul călătoriei studie inelul de logodnă pe care David i-l pusese pe deget şi se gândi, cu tristeţe, la trecutul său. Mulţi pretinseseră că o iubeau şi ea refuzase cu uşurinţă declaraţiile lor, considerându-le semne de pasiune copilărească sau goană după avere.

David, în schimb, reuşise să o transforme în cenuşă cu doar câteva cuvinte. Se insinuase în viaţa ei cu bunătatea, curajul şi râsul său. Gândindu-se că inima lui aparţinea altei femei, îşi permise să se apropie prea mult, iar acum plătea pentru asta.

Ajunseră la Londra târziu în după amiaza celei de-a doua zile. Jocelyn era deja epuizată de gândurile care îi zdruncinaseră mintea în pas cu sunetul copitelor cailor. Concluzia inevitabilă era amară: durerea prezentului izvora din trecutul insuportabil pe care refuzase să-l recunoască.

Venise timpul să îşi înfrunte trecutul, cu orice preţ. Poate era slabă dincolo de orice speranţă de salvare, dar nu trebuia să fie şi laşă.

În noaptea aceea avea să doarmă la Londra, iar a doua zi avea să se ducă în Kent, la Lady Laura, singura persoană care avea răspunsurile la întrebările ei.

Intrând în foaierul casei sale, studie grandoarea familiară. Grandios, dar incredibil de gol. Ce făcea o femeie singură cu atâta spaţiu?

Ducând cutia cu bijuterii, Marie o luă în sus pe scări, Compasiunea ei tăcută o făcuse o bună însoţitoare în lunga călătorie din Hereford. Avea să rămână cu Jocelyn sau avea să se întoarcă la Westholme, la iubitul ei, lăsându-şi stăpâna şi mai singură decât era?

Simţind că nu era în stare să urce cele două etaje, Jocelyn intră în salon, dându-şi jos mănuşile istovită.

Ceru ceai şi abia ce-şi savura băutura fierbinte, aşteptând să se învioreze, când se deschise uşa.

În cameră intră Lady Laura, izbitor de atrăgătoare în rochia de seară albastră cu o croială modernă.

— Te-ai întors, ce surpriză plăcută, draga mea! exclamă ea plină de căldură. Unde e David?

Jocelyn se ridică şi îşi îmbrăţişă mătuşa din toată inima.

— Ce mă bucur că eşti aici, hohoti ea, înecându-se în lacrimi. Aveam de gând să vin la Kennington mâine, să te văd. A venit şi unchiul Andrew?

— Da, are ceva treabă la gărzile călare. Ne întâlnim mai târziu la

o petrecere.

Cu privirea îngrijorată, Lady Laura îşi conduse nepoata la sofa, aşezându-se lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Arăţi răvăşită.

Jocelyn se lăsă pe spate şi se şterse la ochi cu dosul palmei.

— E complicat. Ai timp să vorbim înainte să pleci?

— Ştii că am întotdeauna timp pentru tine, o asigură mătuşa sa, devenind şi mai îngrijorată. Ce doreşti să discutăm?

De unde să înceapă? De la dezastrul pe care îl provocase în viaţa ei şi a lui David? Sau poate de mai devreme, de la tragedia care îi stricase viaţa iremediabil?

— Povesteşte-mi despre mama mea, îi ceru, cu expresia feţei rigidă.

— Ai refuzat întotdeauna să vorbeşti despre Cleo, spuse Laura surprinsă. De ce întrebi acum?

— Pentru că trebuie să înţeleg, replică Jocelyn aspru. Ce fel de persoană era? De ce a divorţat tata de ea? Chiar era o femeie uşoară, cum se vorbeşte?

— Draga mea fată, cine ţi-a spus aşa ceva? exclamă mătuşa sa, îngrozită.

— Toată lumea! îţi aminteşti caricaturile pe care le-am văzut în vitrina tipografiei?

Laura tresări.

— Nu mi-am dat seama că erai destul de mare ca să înţelegi ce însemnau caricaturile şi comentariile acelea.

Lady Laura nu avea mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani când se petrecuse acel episod, se gândi Jocelyn. Trebuie să fi fost la fel de supărată ca nepoata ei. Chiar mai mult, poate, deoarece trebuise să înfrunte bârfele răutăcioase din saloanele şi din sălile de bal londoneze în fiecare zi. Nu era de mirare că fusese nerăbdătoare să fugă cu Andrew.

— Nu a fost singura ocazie. Buzele lui Jocelyn se schimonosiră. Servitorii o numeau curvă când credeau că nu aud. La fel şi domnişoarele de familie bună de la internatul exclusivist din Bath la care m-a trimis tata, de unde am fugit. A mai fost acel lord care a încercat să mă seducă la balul de debut al propriei sale fiice, presupunând că nu eram mai bună decât ea. Aşa mamă, aşa fiică, asta mi-a spus înainte să-şi vâre limba în gura mea.

— Dumnezeule mare, de ce nu mi-ai spus niciodată? Sau tatălui tău? Laura era şocată. Ai părut întotdeauna atât de… puţin preocupată. Aveai doar patru ani când a plecat mama ta, şi nu părea să-ţi fie dor de ea. Dacă ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu ea, eu nu am auzit.

— Bineînţeles că nu am întrebat! Jocelyn începu să tremure.

Chiar şi un copil mic ştie că astfel de subiecte sunt interzise.

— Cleo era încăpăţânată şi a făcut nişte greşeli grave, dar nu era o femeie uşoară, rosti Laura apăsat. Ea şi tatăl tău au avut o relaţie furtunoasă şi s-au căsătorit după doar câteva săptămâni. Când flăcările de început ale pasiunii s-au stins, au descoperit că nu aveau mai nimic în comun.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ar fi putut să ducă vieţi separate, ca mulţi alţi oameni la modă, dar fiecare a vrut să… îşi îndeplinească visurile. Să fie un iubit perfect. Nu se puteau accepta unul pe altul aşa cum erau. Certurile erau teribile. Se certau în public, se certau acasă. Între ei era un fel de dragoste ciudată care se manifesta prin mânie şi ură. Nu îţi aminteşti nimic din toate astea?

— O, ba da, şopti Jocelyn. Ţin minte. Închise ochii strâns, amintindu-şi cum strigase tatăl său. „Eşti femeie, ceea ce înseamnă că eşti o mincinoasă lacomă şi o curvă. Blestemat fie ceasul când te-am cunoscut!” Mama sa îi răspunsese prin furie şi porţelanuri sparte, blestemându-şi bărbatul pentru cruzimea şi lipsa de loialitate de care dăduse dovadă. Jocelyn se ghemuise neobservată într-un colţ al camerei de zi imense de la Charlton, ţintuită la vederea mâniei părinţilor săi, prea speriată ca să fugă. Cearta şi toate celelalte îi erau imprimate în suflet.

Se apăsă cu mâna pe abdomen, încercând să aline durerea care se afla acolo de o viaţă întreagă.

— Amintirile mele sunt incomplete. Spune-mi ce s-a întâmplat, aşa cum ştii tu.

Laura îşi muşcă buzele.

— Când urma să îmi fac intrarea în societate, părinţii tăi ajunseseră deja în punctul în care nu precupeţeau niciun efort pentru a-şi face rău unul altuia. Tatăl tău şi-a luat drept amantă una dintre cele mai cunoscute curtezane din Londra, ceea ce era destul de grav. Explozia finală s-a produs când a îndrăznit să se afişeze cu ea la unul dintre balurile organizate de Cleo în chiar această casă.

Stăteam de vorbă cu Cleo când Edward a adus-o pe amanta lui în sala de bal. Cleo s-a făcut albă la faţă. Avea o ţintă perfectă şi cred că dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi împuşcat în inimă. În schimb, după o ceartă cu scântei purtată în faţa a jumătate din lumea bună a Londrei, ea a plecat de la bal cu baronul von Rothenburg, un diplomat prusac care o curta insistent.

Cleo şi Rothenburg au început o aventură flamboaiantă care i-a dat tatălui tău suficiente dovezi pentru divorţ. Nu a mai pus niciodată piciorul în această casă după noaptea balului. Tatăl tău a refuzat să o mai lase să intre, nici măcar ca să-şi adune lucrurile personale. A pus să se împacheteze tot şi a trimis bagajele acasă la Rothenburg,

împreună cu provocarea la un duel. Edward nu a fost rănit, dar Rothenburg a fost împuşcat în plămân, lucru care a contribuit la moartea sa, cinci ani mai târziu.

Jocelyn îşi frecă tâmplele dureroase.

— Dumnezeule, câte vieţi a distrus femeia aceasta?

— Nu trebuie să o învinovăţeşti pe mama ta pentru divorţ. A fost la fel de mult şi vina tatălui tău. Poate chiar mai mult, spuse mătuşa sa cu tristeţe. I-am iubit pe amândoi, dar între ei exista o legătură catastrofală care scotea ce era mai rău din fiecare.

— Dar ea a fugit cu un alt bărbat, exclamă Jocelyn plină de dispreţ. O soluţie minunat de morală la problemele ei.

— Cleo nu a fost o femeie uşoară. Nu şi-ar fi luat niciodată un amant dacă tatăl tău nu i-ar fi forţat mâna. A ajuns să îl iubească pe Rothenburg, dar el era catolic şi familia lui nu ar fi sprijinit căsătoria cu o femeie divorţată. Deşi ar fi luat-o de soţie chiar şi aşa, ea nu a vrut ca baronul să se înstrăineze de familia lui, aşa că a stat cu el ca amantă până la final.

— Cum a murit? întrebă Jocelyn, luptându-se cu o urmă de admiraţie pentru refuzul mamei sale de a distruge relaţia iubitului său cu familia.

— A doua zi după înmormântarea lui Rothenburg, a ieşit la o plimbare călare pe armăsarul lui şi… a încercat să sară peste un canal care era prea lat. Au murit şi ea şi calul. Laura închise ochii, cu suferinţa întipărită pe chip. Te rog, nu o judeca prea aspru, Jocelyn. Poate că nu a fost înţeleaptă în ceea ce priveşte iubirea, dar avea o inimă mare şi o oferea cu generozitate.

Deci asta era povestea nobilei, frumoasei, pasionatei Cleo, contesă de Cromarty. Chinul cu care Jocelyn trăise toată viaţa, încă de când era copil, izbucni în valuri sfâşietoare.

— Dacă a fost atât de minunată, atunci ce era în neregulă cu mine? strigă Jocelyn cu glas chinuit, abia capabilă să vorbească.

Se întoarse către mătuşa sa cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

— Ce a fost atât de oribil, sau groaznic de greşit la mine pentru ca propria mea mamă să mă abandoneze fără niciun cuvânt? Fără nicio remuşcare sau regret?

Încercă să continue, dar nu fu în stare. Se lăsă încet în genunchi, ghemuindu-se, cuprinzându-şi picioarele cu braţele într-o încercare frenetică de a vindeca rana primordială care îi distrusese sufletul.

— Ce am făcut rău? se tângui ea, simţindu-se sfâşiată în două. Ce am făcut rău?

— Dumnezeule mare din ceruri! strigă Laura cu vocea tremurată. O clipă mai târziu, se aşeză pe podea lângă Jocelyn şi o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil. Fata mea dragă, asta ai crezut în toţi aceşti ani? De ce nu m-ai întrebat niciodată? Ţi-aş fi putut spune adevărul.

— Ştiam adevărul. Jocelyn se schimonosi. Că mama era o femeie uşoară şi că mă părăsise fără ca măcar să se uite în urmă.

— Dar nu aşa au stat lucrurile! Cleo a încercat disperată să câştige custodia ta. O dată a mers la Charlton să te vadă când credea că Edward era la Londra, dar era acasă şi a ameninţat-o cu un bici pentru cai. I-a spus că o omoară dacă mai încearcă să se apropie de tine. A încercat să-l convingă că, întrucât nu-i puteai moşteni titlul, trebuia să rămâi cu ea. Când a refuzat, a căzut în genunchi şi l-a implorat să o lase să te vadă, dar el nu i-a permis. Laura începu să plângă. Am fost îngrozită, dar abia când am avut şi eu copii am înţeles pe deplin câtă suferinţă a îndurat.

— Tata îşi dăduse, probabil, seama că eram folositoare drept armă cu care să-şi pedepsească soţia pe care o ura, conchise Jocelyn cu amărăciune. Şi poate că ea mă dorea din acelaşi motiv. Să-i facă rău lui. Eu eram pionul prins la mijloc între rege şi regină.

— Nu confunda furia lui Edward faţă de Cleo cu dragostea lui reală pentru tine, o atenţionă Laura. Mi-a spus mai târziu că era îngrozit că avea să te răpească şi să te ducă pe continent cu Rothenburg, şi avea dreptate să se teamă. În cazul unui divorţ, femeia nu are niciun drept. Cleo fusese catalogată drept adulteră în ochii lumii şi justiţia nu avea cum să o ajute. Dacă te-ar fi putut răpi, sunt convinsă că ar fi făcut-o. În următorii cinci ani, până la moartea ei, tatăl tău s-a asigurat să fie tot timpul un valet sau un alt servitor de încredere în preajma ta, să te păzească.

— A concediat-o pe bona mea, Gilly, de teamă că îi era loială mamei mele, nu lui?

Laura suspină.

— Mă tem că da. I-am spus că era o cruzime atât faţă de tine, cât şi faţă de Gilly, dar se temea că avea să te ducă la mama ta. Poate ar fi făcut-o. Servitorii o adorau pe Cleo. Îi semeni în multe feluri.

Pierderea lui Gilly, caldă şi iubitoare, fusese ca şi cum şi-ar fi pierdut mama a doua oară. Apoi o pierduse pe mătuşa Laura din cauza căsătoriei. Până la vârsta de cinci ani, Jocelyn aflase deja că a iubi pe cineva însemna să-l pierzi.

— De unde ştii atâtea despre gândurile şi sentimentele mamei mele? întrebă Jocelyn, curioasă.

— Îmi devenise ca o soră şi nu puteam suporta ideea să o pierd. Am corespondat până la moartea ei. Îi trimiteam desenele pe care le făceai, îi povesteam cum creşti. După ce m-am căsătorit şi am plecat de la Charlton, am pus-o pe menajeră să îmi scrie despre tine ca să-i pot povesti mamei tale. Cleo întreba dacă vorbeai vreodată despre ea, dar tu nu ai spus niciodată vreun cuvânt, murmură Laura. Nu suportam să-i sporesc nefericirea, aşa că o minţeam şi îi spuneam că o pomeneşti adesea.

— Mă gândeam la ea tot timpul, dar îmi era frică să întreb, şopti Jocelyn.

Laura îi mângâie părul cu tandreţe.

— De ce-ţi era frică?

Jocelyn închise ochii strâns, încercând să înţeleagă această nouă perspectivă asupra lucrurilor.

— Cred că… credeam că dacă aş fi întrebat vreodată de ea, *papa* avea să mă alunge de acasă şi pe mine.

— N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Laura o îmbrăţişă. Te-a iubit mai mult decât pe oricine şi orice în viaţa sa. Întrucât nu întrebai de mama ta şi păreai fericită, a crezut că era mai bine pentru tine să nu deschidă subiectul. Era mulţumit să creadă că scăpaseşi neafectată.

— Neafectată? râse Jocelyn, cu o nuanţă isterică în glas. Întreaga mea viaţă a avut de-a face cu divorţul lor.

— Nimeni nu s-a gândit că te-a afectat atât de tare sau că ai fost victima unor asemenea batjocuri şi insulte. Dar să nu te îndoieşti niciodată că ai fost iubită, spuse Laura, aşezată pe călcâie. Cred că principalul motiv pentru care Edward nu s-a recăsătorit a fost ca să-ţi poată acorda mai mult timp şi mai multă atenţie.

— Şi eu care credeam că îi plăcea să aibă o gamă variată de amante, replică Jocelyn acid. Şi asta îi formase concepţia despre lume: bărbaţii erau nestatornici din fire. Unchiul Andrew a fost un soţ fidel? Există oare aşa ceva?

În secunda următoare îşi dori să nu fi întrebat, dar mătuşa sa rămase calmă.

— Da, Drew a fost fidel. Mi-a dat cuvântul şi nu m-am îndoit niciodată. Aşa cum nici el nu a avut vreo ocazie să se îndoiască de mine.

— Sunteţi chiar atât de fericiţi pe cum păreţi? stărui Jocelyn. Mă întreb dacă există căsătorii fericite pentru oamenii de rangul nostru.

— Cât de cinică ai devenit, constată Laura oftând. Da, draga mea, eu şi Drew suntem fericiţi. Am avut certurile noastre – orice cuplu trece prin aşa ceva. Însă dragostea care ne-a unit de la început a devenit tot mai puternică peste ani.

— Crezi că mama chiar m-a iubit? întrebă Jocelyn nesigură.

— Ştiu cu certitudine. Cleo mi-a trimis o scrisoare chiar înainte să moară. Mai târziu mi-am dat seama că… îşi lua rămas-bun. Laura înghiţi în sec. Spunea că cel mai mare regret din viaţa ei era acela că te pierduse şi că nu avea să te vadă crescând. Ţi-a trimis un dar, dar am ezitat să ţi-l dau. Pentru că refuzai întotdeauna să vorbeşti despre mama ta, nu am vrut să risc să te supăr. De-aş fi fost mai înţeleaptă… Se ridică şi întinse mâna pentru a o ajuta şi pe Jocelyn. Vino! E timpul să fac ceea ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă.

CAPITOLUL 33

Fără să scoată o vorbă, Jocelyn o urmă pe mătuşa sa la etaj, în apartamentul pe care soţii Kirkpatrick îl împărţeau de fiecare dată când veneau la Cromarty House. Şi întotdeauna împărţeau acelaşi pat, nu ca alte cupluri de seama lor. O altă dovadă că mariajul putea fi şi fericit.

Lady Laura deschise cutia cu bijuterii, scoase un cloisonne oval, plat, lung de vreo opt centimetri pe care i-l dădu lui Jocelyn. Era o cutiuţă pentru portrete, una splendidă.

Puţin neîndemânatică, Jocelyn găsi închizătoarea pe lateral şi o deschise. În interior se afla miniatura unei femei cu părul auriu, o frumuseţe izbitoare, cu ochi căprui. În rama cealaltă era o bucată de pergament cu un scris delicat care spunea: „Fiicei mele Jocelyn, cu toată dragostea".

Strânse convulsiv cutia în mână, revederea chipului matern declanşându-i un val de amintiri. Jucându-se în grădină, mama ei împletindu-i flori în păr. Plimbări călare în braţele mamei sale pe un bidiviu ce alerga pe dealurile de la Charlton, mama sa nederanjată de faptul că, din greşeală, Jocelyn tocmai stricase boneta cea nouă.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Jocelyn se bucură de amintirile frumoase pe care le îngropase împreună cu durerea insuportabilă. Mama sa o iubise. Deşi plecase, se uitase în urmă, la fel de răvăşită din cauza despărţirii ca şi Jocelyn.

Mătuşa sa îi cuprinse umerii şi o lăsă să plângă.

— Îţi înţelegi mama mai bine acum? întrebă Laura, când lacrimile se opriră.

Jocelyn dădu din cap afirmativ.

— Nu ştiu dacă cicatricele se vor vindeca vreodată, dar cel puţin acum ştiu unde sunt şi cum au ajuns acolo.

— Vrei să stau cu tine în seara asta? Pot renunţa fără probleme la petrecere.

— Aş prefera să fiu singură. Am multe lucruri la care să mă gândesc. Suspină. Poate acum o să pot face ordine în încurcătura pe care mi-am creat-o singură.

— Probleme cu David?

— Mi-e teamă că da. Probleme serioase.

— Este la fel ca Andrew, draga mea, murmură Laura. Dacă vrei ca mariajul să fie real, David nu te va dezamăgi niciodată.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru asta. Nedorind să spună mai multe, Jocelyn schimbă subiectul arătând către ţinuta mătuşii sale. Va trebui să te schimbi. Rochiei nu i-au făcut bine lacrimile mele

vărsate cu duiumul.

— Un preţ mic pentru rezolvarea problemelor după atâţia ani, o linişti Laura, chemând camerista. Eşti sigură că vei fi bine?

— Foarte sigură. O sărută timid pe obraz. Întotdeauna te-am considerat ca pe o mamă. Acum am două.

Laura zâmbi.

— Îmi doream o fiică, dar nu aş fi putut să o iubesc mai mult decât pe tine.

Amândouă erau ameninţate de izbucnirea unui nou şuvoi de lacrimi, dar camerista mătuşii intră înainte ca emoţiile să le biruiască. În timp ce camerista se foia pe lângă rochia şifonată a stăpânei sale, Jocelyn plecă. Acum, că îşi recuperase trecutul, trebuia să descâlcească complicaţiile create în prezent.

Cu Isis torcându-i fericită în poală, Jocelyn stătu trează până târziu, gândindu-se la viaţa ei, la părinţii ei. Rămânea supărată pe tatăl său pentru că îi refuzase orice comunicare cu mama, dar explicaţia lui Lady Laura o ajutase să-i înţeleagă motivele. Deşi se temuse întotdeauna că dragostea lui era fragilă şi putea să dispară dacă nu îi făcea pe plac, nu-i refuzase nimic. Faptul că nu avusese încredere în iubirea lui fusese greşeala ei, nu a lui.

Îi înţelese până şi blestematul de testament, aşa ma nipulator cum era. Cu toate că nu-i împărtăşise rezervele pe care le avea faţă de căsătorie, contele ghicise, probabil, că dacă ar fi lăsat-o după capul ei, ar fi murit fată bătrână. Niciodată subtil, contele îi aranjase viaţa în aşa fel încât să nu aibă încotro, ci să îşi înfrunte obligatoriu temerile.

Se considerase întotdeauna asemănătoare cu Lady Laura şi era adevărat că potrivirea fizică era remarcabilă. Dar semăna în multe privinţe şi cu Cleo. Povestea aceea cu pistoalele, de exemplu, pentru a nu mai menţiona temperamentul aprig, încăpăţânarea. Jocelyn îşi petrecuse toată viaţa suprimând acea latură a firii ei, dar făcea parte integrantă din ea. Dacă avea să îşi accepte mama, trebuia să se accepte şi pe sine.

Aşa să fie.

Înţelegerea şi acceptarea trecutului nu erau însă decât un prim pas. O conversaţie lungă şi dureroasă nu era de ajuns pentru a o convinge că era demnă să fie iubită. Nici chiar de către tatăl şi mătuşa sa nu se simţise pe deplin iubită. Existase întotdeauna o teamă vagă, aproape inconştientă că avea defecte ce nu puteau fi îndreptate şi că oricine ar fi văzut-o cu adevărat, ar fi părăsit-o.

Însă tânjea după dragoste, ceea ce însemna că trebuia să se socotească ea însăşi demnă de iubire. Nu era o sarcină uşoară. În mintea ei, ştia că era o femeie de ispravă. Încercase să se ghideze după valorile spirituale ale credinţei ei. Era generoasă cu timpul şi cu banii ei şi încerca să fie bună. Făcea tot ce putea ca să preţuiască oamenii

aşa cum meritau, în loc să-i dispreţuiască pe toţi cei care nu erau de acelaşi rang cu ea. Dar avea să-i ia mult timp pentru a se convinge în adâncul inimii că merita dragoste – dacă vreodată avea să reuşească acest lucru.

Doamne, nici măcar nu ştia ce este dragostea. Crezuse că fusese puţin îndrăgostită de ducele de Candover şi, chiar după toate cele petrecute cu David, aristocratul încă îi era prezent în minte. Era oare dragoste sau o iluzie plăsmuită de mintea ei raţională care îl considera un soţ potrivit – unul care nu avea să fie doborât de acel fel de pasiune distructivă care osândise mariajul părinţilor ei?

David Lancaster îi stârnise sentimente mai complexe. Se căsătorise cu el la întâmplare, se amuzase cu el, îl considerase un prieten de nădejde şi, într-un acces de dorinţă irezistibilă, îl ademenise în patul ei. Nu ştia dacă era vorba de dragoste, dar gândul de a-l pierde îi provoca un gol în stomac.

Avea s-o urmeze oare la Londra sau distrusese deja tot ce fusese între ei? Dacă nu venea, ar fi avut ea curajul să se întoarcă la Westholme? Trebuia, pentru că petrecuse prea mult timp din viaţă alergând.

Când se retrase în somnul agitat, mintea îi era amorţită din cauza îndoielilor.

Se trezi a doua zi dimineaţă simţind calmul nefiresc care urma după furtună.

Când li se alătură mătuşii şi unchiului ei la micul dejun, colonelul o studie cu atenţie înainte să plece la treburile lui, dar nu puse nicio întrebare lipsită de tact despre fostul ofiţer pe care-l avusese în subordine. Jocelyn îi fu recunoscătoare; nu ar fi fost capabilă să vorbească despre David.

Lady Laura îşi invită nepoata să o însoţească la croitoreasă, dar Jocelyn refuză, nepregătită să se ocupe de mărunţişurile vieţii cotidiene. În schimb, se duse în camera ei şi începu să scrie o relatare despre dezvăluirile mătuşii sale şi despre sentimentele pe care i le stârniseră.

Poate că procesul de transformare a emoţiilor vagi în cuvinte avea să-i clarifice îndoielile.

Târziu în cursul dimineţii se opri pentru o ceaşcă de ceai. Dacă David ar fi decis să vină după ea la Londra, putea să ajungă chiar în acea seară. Dorea să-l vadă, dar nu avea idee ce i-ar fi putut spune. Putea oare să-l anunţe că îl iubea, fără a fi totuşi sigură? Merita mai mult decât atât.

Umplu pagină după pagină pe măsură ce amintirile şi datele aflate i se ordonau în creier. Ciudat cât de limpede îi devenise mintea acum, că Lady Laura îi dăduse cheia către trecut.

Luă o pauză şi tocmai ce-şi relaxa degetele încordate când Dudley

intră cu o carte de vizită pe o tavă de argint.

— Aveţi un musafir, milady.

Ridicând biletul, văzu că era ducele de Candover. O trecură fiorii. Deci bărbatul care îi ocupase gândurile atâta timp, care fusese scutul ei împotriva realităţii materiale a lui David Lancaster, era acolo.

„Ne vedem în septembrie…" De fapt, se întorsese la Londra cu câteva zile mai repede decât trebuia. Coincidenţă, sau poate chiar era nerăbdător să o vadă? Se gândise la ea – poeziile pe care i le trimisese în dar o dovedeau.

Ei bine, dorise răspunsuri şi acum avea ocazia să afle câteva.

— Cobor imediat, îi spuse ea majordomului.

După ce Dudley plecă, se stropi cu apă rece pe faţă pentru a ascunde urmele lacrimilor vărsate, apoi se studie fără prea mare interes în oglindă. Marie îşi făcuse treaba bine – Lady Jocelyn Kendal era la fel de elegantă ca întotdeauna. Ciudat cum se gândea la sine tot cu acel nume, când, din punct de vedere legal, era Lady Presteyne.

Era un simbol al refuzului său sperios de a accepta căsătoria pe care o încheiase.

Încercă un zâmbet. Imaginea din oglindă nu era întru totul convingătoare, însă era acceptabilă. Fatalistă, coborî pentru a-şi întâmpina vizitatorul.

Extrem de chipeş, ducele se sprijinea relaxat de poliţa şemineului, dar se îndreptă când Jocelyn intră în camera de zi. Ochii cenuşii vădiră admiraţie la apropierea ei.

— Bună dimineaţa, Candover. Ce plăcere neaşteptată.

— Am fost chemat la Londra cu afaceri şi, trecând pe aici, am văzut că poarta era deschisă. Să vă găsesc astfel, e mai mult decât m-aş fi aşteptat. O privi cu căldura pe care o manifestase ultima dată când se văzuseră, la balul soţilor Parkingston. Deşi nu este încă septembrie, pot îndrăzni să sper că sunteţi pregătită – îi ridică mâna, sărutând-o prelung – pentru distracţie?

Deznădăjduită, Jocelyn constată că îi răspundea. Sperase să nu simtă nimic, însă rămăsese la fel de atrăgător. Mai mult decât atât, sub faţada rece legendară, ea simţise întotdeauna un bărbat cu adevărat de treabă, deşi l-ar fi rănit să afle că gândea astfel despre el.

Ştiind că trebuia să înveţe mai multe despre propriile sentimente, zâmbi cât de fermecător putu.

— Subiectul e deschis pentru discuţie, domnia voastră.

— Cred că îmi puteţi spune Rafe. Prefer asta decât Rafael. Faţa lui fu traversată de un zâmbet lent, intim. Faptul că am fost numit după un arhanghel este absolut nepotrivit, nu credeţi?

Apoi îi luă bărbia în palmă şi îşi lipi buzele de ale ei.

Jocelyn experimentă sărutul cu o ambivalenţă curioasă. Era un bărbat adevărat şi răspunsul ei instinctiv îi dădu clar de înţeles că îşi

câştigase pe drept reputaţia de amant splendid. Asta visase să descopere cu el.

Dar nu era David. Reacţia ei la gestul ducelui era fragilă, superficială în comparaţie cu furtuna de iubire pe care David o aprinsese în ea.

Singura mirare era cum de îi luase atât de mult timp să recunoască o emoţie care se dezvăluia acum atât de puternică, de neconfundat. Începuse să se îndrăgostească de David din primul moment când se uitase în ochii lui, la spital. Şi continuase să se îndrăgostească, negându-şi mereu sentimentele deoarece simplul gând o înfricoşa, în tot acest timp cât îşi spusese că David era doar un prieten bun, fratele pe care şi-l dorise întotdeauna, fusese deja îndrăgostită până peste cap de el.

David avea să se amuze când îi va spune asta, dar avea să fie un amuzament cald, nu unul batjocoritor. Acum că înţelesese, trebuia să meargă la el şi să îi ceară să-i ierte comportamentul haotic.

Dădu să se smulgă din braţele ducelui când uşa la camera de zi se deschise.

CAPITOLUL 34

David Lancaster şi Hugh Morgan călătoriseră aproape toată noaptea, la lumina lunii, ajungând la Londra imediat după prânz. Când traseră în faţă la Cromarty House, David abia avu răbdare să îşi regleze conturile cu vizitiul înainte de a sări din trăsură şi de a se năpusti pe scările de la intrare. Neavând cheie, trebuia să bată la uşă şi să aştepte, o veşnicie, i se păru lui.

Dudley îi deschise.

— Domnule! Ce… surpriză, exclamă el.

Hugh plecă în căutarea lui Marie.

— Unde este soţia mea? întrebă David. Pentru că, nu-i aşa, era încă soţia lui şi îi datora o explicaţie cel puţin.

— Doamna este în camera de zi. Dar… are musafiri.

Majordomul ridică vocea când David trecu pe lângă el şi se duse în camera de zi. Deschizând uşa, intră – apoi înmărmuri când o văzu pe Jocelyn în braţele unui bărbat care, probabil, era afurisitul de duce. Candover se numea, potrivit celor spuse de Hugh în timpul călătoriei.

Îl cuprinse o furie criminală, depăşind tot ceea ce trăise pe câmpul de luptă. Deci instinctul care îl condusese în privinţa lui Jocelyn nu fusese altceva decât o iluzie înşelătoare, compusă din visurile şi speranţele sale. Cu vara pe sfârşite şi cu fecioria nedorită dispărută, Jocelyn se întorsese la Londra la iubitul ei preferat.

Tabloul se sfărâmă când ea ridică privirea şi îl văzu. Crezu că situaţia nu ar fi putu fi mai rea, dar se înşelase.

— David! strigă Jocelyn, îndepărtându-se de intrus. Faţa îi radia, ca şi cum ar fi aşteptat cu nerăbdare întoarcerea soţului său, deşi era la jumătatea drumului către patul altui bărbat.

Sau trecuse de la feciorie la menage *a trois*, în doar trei zile?

Se îndreptă spre el, cu mâinile ridicate în semn de bun venit.

— Cum ai ajuns atât de repede? Nu credeam că ai să ajungi la Londra înainte de lăsarea serii. Apoi se opri brusc, văzându-i expresia feţei.

Ca întotdeauna, ea arăta sinceră şi inocentă. Stomacul lui David se contorsionă ştiind că nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. Era într-adevăr doamna modernă, gazda perfectă chiar şi în aceste circumstanţe.

Îşi încleştă mâinile, izbutind să-şi controleze furia.

— Este clar că sosirea mea este deopotrivă neaşteptată şi nedorită. Privirea lui trecu spre bărbatul care îl privea cu ochi mijiţi. Fără îndoială că nemernicul avea multă experienţă cu soţi furioşi. Presupun că dânsul este ducele de Candover? Sau poate draga mea

soţie îşi extinde favorurile chiar mai mult?

Ducele aprobă din cap.

— Eu sunt Candover. Şi dumneavoastră, domnule?

Deci aveau să fie civilizaţi. Cu amărăciune, David îşi aminti că Jocelyn nu pretinsese niciodată că l-ar fi vrut cu adevărat de soţ. Îi promisese că îi va restitui libertatea, iar mariajul lor nu-i dădea dreptul să o insulte în propria casă. Făcuse multe pentru el şi dacă era incapabilă să-i ofere dragoste era pierderea lui, nu crima ei.

Cu toate acestea, dorea să îl facă bucăţi pe duce, preferabil cu mâinile goale. Individul părea atletic, dar nu se compara cu un soldat antrenat. David se blestemă pentru simţul dreptăţii care-l împiedica să se repeadă asupra musafirului.

Violenţa i-ar fi alinat într-o oarecare măsură durerea şi mânia, dar nu avea dreptul să-l omoare pe Candover. Ducele se afla acolo chemat de Jocelyn.

— Numele meu este Presteyne, sunt soţul acestei doamne, deşi nu pentru mult timp, se prezentă el cu o voce tăioasă.

Privirea lui de gheaţă se întoarse către Jocelyn.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt amuzamentul. Îmi voi aduna lucrurile şi nu vă voi mai deranja.

Se întoarse şi plecă, trântind uşa în urma lui cu asemenea forţă încât se zgâlţâiră ferestrele.

Tremurând, Jocelyn se prăbuşi pe un scaun, cu mâinile apăsate pe piept. Fusese atât de fericită când, după sărutul lui Candover, se lămurise, în sfârşit, de adevăratele sentimente, că nici măcar nu se gândise cât de compromiţătoare erau circumstanţele – până nu văzuse expresia furioasă de pe chipul lui David. Nici dacă avea să trăiască o sută de ani nu avea să uite acea expresie, un amestec de furie şi durere brută.

De la acea primă întâlnire la spital, David se deschise în faţa ei cu generozitate totală, oferindu-i mereu bunătate şi alinare. Aproape comisese sperjur cu privire la o chestiune intimă umilitoare, pentru a-i oferi anularea căsătoriei.

Şi ea cum îl răsplătise? Când el îşi declarase dragostea şi fusese cel mai vulnerabil, ea îl respinsese şi îl părăsise fără nicio explicaţie. Când el lăsase mândria la o parte şi venise după ea, o găsise în braţele unui bărbat cu rang mai înalt şi cu o avere mai mare. Dumnezeule, în ce hal o dispreţuia acum!

Se uită absentă la uşa pe care ieşise el, conştientă că amorţeala pe care o simţea era o barieră extrem de subţire în drumul oceanului de durere. Nu avea să mai creadă niciun cuvânt din declaraţia ei de dragoste. Era ironia supremă ca în momentul în care descoperise iubirea, să fi distrus şansa de a o mai împărtăşi cu soţul său.

Uită de prezenţa lui Candover.

— Soţul dumitale nu pare să considere căsătoria una de convenienţă, comentă el sec.

Tăcută, ridică privirea, profund ruşinată că îl implicase într-o astfel de scenă.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Ce fel de joc jucaţi? Soţul dumitale nu pare genul de bărbat care să fie manipulat prin stârnirea geloziei. Poate că vă iubeşte, poate că îi vine să vă frângă gâtul, dar nu va juca acest joc de-a îndrăgostiţii. Privirea lui era aspră.

Cu efort, Jocelyn îşi adună puterile cât să poată vorbi, îi datora lui Candover sinceritate.

— Nu jucam niciun joc… încercam să descopăr ce simte inima mea. Abia acum am aflat ce simt pentru David, când este prea târziu.

Privirea lui se îmbună în faţa nefericirii sale.

— Încep să cred că sub suprafaţa aceasta dură ca marmura bate o inimă romantică. Dacă este adevărat, urmaţi-vă soţul şi aruncaţi-vă aşa fermecătoare cum sunteţi la picioarele lui, implorând iertare. Ar trebui să se răzgândească, cel puţin de data asta. Bărbatul iartă femeia pe care o iubeşte. Dar nu-i mai daţi ocazia să vă găsească în braţele altcuiva. Mă îndoiesc că vă va ierta şi a doua oară.

Se uită la el, sfâşiată între durere şi pofta de râs isteric.

— Sunteţi renumit pentru sângele rece, dar chiar şi aşa, poveştile nu vă pun în cea mai bună lumină. Dacă diavolul însuşi ar intra în cameră, cred că l-aţi întreba dacă nu cumva joacă whist.

— Să nu joci niciodată whist cu diavolul, draga mea. Trişează. Candover ridică mâna rece a lui Jocelyn şi o sărută uşor. În cazul în care soţul dumneavoastră refuză linguşelile, daţi-mi de ştire dacă doriţi o relaţie plăcută, fără complicaţii. Îi dădu drumul la mână. Nu aţi primi niciodată mai mult de la mine, ştiţi asta. Cu mulţi ani în urmă mi-am oferit inima cuiva care şi-a bătut joc de ea şi mi-a frânt-o, deci nu mi-a mai rămas nimic.

Puse mâna pe clanţă, apoi ezită, zăbovind cu privirea pe chipul ei.

— Îmi amintiţi de o femeie pe care am cunoscut-o odată, dar nu îndeajuns. Niciodată îndeajuns, spuse el cu o voce atât de joasă, încât abia distinse cuvintele. Apoi plecă.

Speriată de tristeţea din privirea lui, Jocelyn îşi dădu seama că nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat. Ce răni ascundea sub suprafaţa de un calm perfect? Nu se gândise să se întrebe, deoarece se ascunsese în umbră şi îşi trăise fanteziile. Nu înţelesese nimic.

Avea timp să se dojenească mai târziu. În momentul acela trebuia să se ocupe de nişte chestiuni mult mai importante. Ieşi din camera de zi şi urcă scările cu o viteză pe care nu o mai prinsese de pe la doisprezece ani.

Cu inima bătându-i nebuneşte, dădu buzna în camera albastră şi îl

găsi pe soţul său împachetând puţinele lucruri rămase într-un geamantan.

— Te rog, David, dă-mi voie să-ţi explic! spuse ea cu respiraţia tăiată după ce urcase două etaje. Nu era ceea ce părea a fi.

El îşi ridică sprâncenele batjocoritor.

— Vrei să spui că nu te aflai în braţele pasionale ale lui Candover? Nu credeam să am vederea atât de slabă.

Jocelyn tresări în faţa sarcasmului său. Până atunci nu-l mai văzuse furios. Văzuse bunătate, inteligenţă, umor, tandreţe nespusă, dar niciodată o astfel de mânie de gheaţă, terifiantă.

— Ba da, l-am lăsat să mă sărute, răspunse ea, străduindu-se să-şi controleze vocea. Am vrut să îmi înţeleg sentimentele faţă de el şi mi s-a părut cel mai rapid mod de a afla. Făcu un pas în direcţia lui. Am descoperit că nu doresc să anulăm căsătoria. Vreau să fiu soţia ta.

— Aşa? Te-ai decis că un soţ nominal îţi va oferi mai multă libertate ca să-ţi croieşti un drum promiscuu prin societatea mondenă? închise geamantanul cu zgomot.

Regret să te informez că valorile mele sunt şocant de convenţionale şi nu doresc o soţie cu etică modernă. Dacă vrei un soţ de ochii lumii, poţi să-ţi cumperi unul mult mai tolerant, după ce îţi recapeţi libertatea.

Ridică geamantanul şi se uită la ea cu privirea lipsită de orice expresie, dar cu trupul încordat din cauza tensiunii.

— Nu mă voi opune anulării. Dacă încerci să retragi cererea pentru a putea păstra ficţiunea acestui mariaj, voi intenta divorţ. Ducele te va găsi o amantă potrivită în aceste condiţii?

— David, te rog, nu pleca, îl imploră ea sfâşiată de mânia şi de suferinţa lui. L-am sărutat doar o dată. Nu-l vreau pe el, nu vreau o viaţă la modă, te vreau pe tine. M-aş considera binecuvântată să-mi petrec restul vieţii cu tine la Westholme.

El strânse din buze şi ea realiză disperată că spusese ceva greşit.

— Avidă după pământul meu, Lady Jocelyn? Ai putut să-mi cumperi trupul pe moarte, dar nu-l poţi cumpăra pe cel în viaţă. Dă-te la o parte acum.

În loc să se ferească, se propti în uşă, blocându-i calea. Cu o empatie devastatoare, îşi dădu seama că profunzimea mâniei sale era pe măsura suferinţei. Ea care îşi petrecuse întreaga viaţă chinuindu-se cu propriile sentimente de respingere, îi provocase aceleaşi răni bărbatului pe care îl iubea.

— Şi dacă îţi port copilul în pântece? întrebă ea nesigură, disperată să răzbată dincolo de mânia lui.

Văzu o scânteie în ochii săi şi, preţ de o clipă, crezu că reuşise. Apoi faţa lui se închise din nou.

— Dacă te mişti repede, poţi folosi asta ca avantaj pentru a-l

convinge pe Candover să te ia de soţie. Cred că are nevoie de un moştenitor.

— Termină! strigă Jocelyn în agonie, întorcându-se într-o parte pentru a-şi ascunde faţa. Termină!

David trase îndurerat aer în piept.

— Nu complica lucrurile mai mult decât este nevoie, Jocelyn. Mâinile lui puternice o apucară de umeri pentru a o da la o parte din drum.

Îi veni în minte un ultim şi fragil argument. Reprimându-şi lacrimile, se întoarse cu faţa la el.

— Ai studiat dreptul şi te mândreşti că ai o judecată dreaptă. Mă vei judeca fără să examinezi toate dovezile?

Îşi strânse buzele cu asprime.

— Am găsit scrisoarea de la mătuşa ta. Conţinutul ei mă face să cred că ai decis că fecioria nu mai este un avantaj şi că ai plănuit să mă seduci din acest motiv. Am ajuns aici şi te-am găsit în braţele bărbatului pe care ai pretins că îl doreşti de la început. Ce alte dovezi mai există?

Îl privi în ochi şi o îndureră ceea ce văzu.

— Vai, iubitul meu, asta ai crezut tu, că te-am invitat în patul meu din calcul, cu sânge rece? Am fost nesăbuită în multe feluri, dar nu am fost niciodată calculată. Inima şi trupul meu ştiau că te iubesc cu mult înainte să înţeleagă şi mintea mea. Temerile m-au împiedicat să recunosc că tu eşti bărbatul pe care l-am căutat toată viaţa.

I se zbătu un muşchi pe obraz.

— Atunci de ce-ai fugit şi mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi?

— Din motive complicate pe care abia acum încep să le înţeleg, mi-am permis să devin interesată doar de bărbaţi la care nu puteam ajunge, spuse ea poticnit. Bărbaţi care nu puteau să ţină cu adevărat la mine. Când ai lăsat acel bilet, spunându-mi că mă iubeşti, am fost copleşită de teamă şi de confuzie, aşa că am fugit.

— Nu înţeleg, spuse el, perplex. Dar cel puţin o asculta.

— Când m-am întors la Londra, am vorbit cu mătuşa Laura ca să aflu mai multe despre ceea ce am ascuns toată viaţa. Aveam doar patru ani când părinţii mei au divorţat în cel mai mare scandal din epocă. Nu am mai văzut-o pe mama niciodată. De atunci încoace, la un nivel mult prea adânc pentru a recunoaşte, am crezut că era ceva complet în neregulă cu mine. Mama mă abandonase şi mă temeam că şi tatăl meu avea să o facă dacă nu eram fiica perfectă, întotdeauna isteaţă şi drăguţă şi controlată. Am învăţat să joc foarte bine acest joc, dar doar asta a fost – un rol.

Îşi întoarse privirea de la el, venindu-i tot mai greu să-şi continue istorisirea.

— Dacă viaţa mea era o minciună, asta însemna că niciun bărbat

nu mă putea iubi, pentru că niciunul nu mă cunoştea. Oricine pretindea că mă iubeşte era fie un mincinos, interesat de averea mea, fie un prost sincer care avea să sfârşească prin a mă dispreţui dacă m-ar fi cunoscut mai bine. Nu puteam permite nici unui bărbat să se apropie suficient de mult pentru a-mi descoperi defectele fatale. Abia după ce Sally mi-a spus că doreai să te căsătoreşti cu altcineva am devenit conştientă de sentimentele pe care le nutream pentru tine. Zâmbi trist. Candover este un bărbat atrăgător, e uşor să visezi la el. Dar când l-am sărutat, mi-am dat seama că aspectul care mă atrăgea cel mai mult era faptul că nu mă iubea, ceea ce era perfect având în vedere că eu simţeam că nu merit să fiu iubită.

În faţa sincerităţii sale îndrăzneţe şi dureroase, mânia lui David începu să se topească. Abandonată de mama sa, îngrozită la gândul că avea să-i piardă pe toţi cei pe care îi iubea – nu era surprinzător că sub faţada senină se ascundea o frică mistuitoare. Piesele pe care le scosese la iveală începeau să formeze imaginea lui Jocelyn, copilul rănit şi femeia fascinantă. Copleşit de dragoste şi compasiune, ridică o mână pentru a opri valul de cuvinte îndurerate.

— Nu trebuie să mai spui nimic, Jocelyn.

Clătină din cap, cu ochii goi.

— A venit timpul să nu mă mai ascund. Când mi-ai lăsat biletul în care spuneai că mă iubeşti, m-a cuprins spaima, deoarece dacă mă iubeai, avea să fie doar o chestiune de timp până ai fi aflat ce era în neregulă cu mine. Glasul îi pieri înainte să termine. Puteam să supravieţuiesc fără respectul unei persoane la care nu ţin, dar să-l pierd pe bărbatul pe care îl iubesc ar fi fost prea mult pentru mine. Aşa că am plecat… înainte să mă alungi tu.

O înconjură cu braţele, dorindu-şi să poată vindeca rănile care o torturaseră toată viaţa.

— Îmi cer iertare pentru lucrurile oribile pe care le-am spus, şopti el, răguşit de emoţie. Nu ai făcut nimic ca să meriţi o asemenea cruzime din partea mea.

Agăţată încă de el, tremurând, simţi cum el îi masa gâtul şi spatele, încercând să-i relaxeze muşchii tensionaţi.

— Înţelegi acum de ce încerc să fiu un gentleman englez rece. Când iese la iveală galezul sălbatic şi pătimaş, nu mai ştiu ce înseamnă logica şi bunul-simţ. Nu aveam idee că sunt capabil de asemenea gelozie. Dar la urma urmei, nu am iubit niciodată aşa cum te iubesc pe tine. Se strâmbă ironic. Faptul că acel Candover e un duce înstărit şi chipeş nu m-a ajutat deloc. Dacă trebuie să-ţi clarifici sentimentele pe viitor, crezi că ai putea să experimentezi pe un pescar scund şi mai în vârstă?

Între râs şi plâns, Jocelyn ridică în cele din urmă privirea către el.

— Dacă îmi mai dai o şansă, nu va mai fi nevoie de alte

experimente.

Lacrimile îi invadau ochii, dar gura ei era caldă şi primitoare. O îmbrăţişă cu putere, folosindu-se de mâini şi de buze în nevoia primitivă de a şi-o adjudeca.

Pentru prima dată, îl sărută cu toată fiinţa ei, fără să ascundă nimic. Cu toate zidurile la pământ, erau uniţi într-o intimitate emoţională care izvora din suflet, lăsându-i pe amândoi marcaţi.

Reconcilierea se transformă în pasiune, în nevoia de a se apropia cât mai mult cu putinţă. Cu mâini neîndemânatice, sfâşiind materialul, traversară camera, lăsând în urma lor un şir de haine aruncate în grabă. De data aceasta nu exista nimic din tatonările noilor îndrăgostiţi. Se descoperiră reciproc la toate nivelurile şi rezultatul era un infern de dorinţă.

Jocelyn se prăbuşi pe spate în pat, trăgându-l după ea. Voia să-i absoarbă fiecare centimetru, să creeze o legătură care să îi ţină împreună până la sfârşitul vieţii şi dincolo de ea.

Făcură dragoste cu pofta disperată a doi oameni care fuseseră aproape să piardă tot ce preţuiau mai mult, rămânând încolăciţi chiar şi după ce terminară. David îi dădu drumul lui Jocelyn doar cât să tragă o pătură peste ei, înainte să o legene din nou la piept. În timp ce trupurile se linişteau şi respiraţia revenea la normal, sporovăiră ca nişte îndrăgostiţi, despre cum fiecare începuse să îl iubească pe celălalt, despre micile momente de răscruce şi despre descoperirile care puseseră bazele miracolului lor personal. Nu aveau niciun motiv să se grăbească, dar aveau toate motivele din lume să savureze dulceaţa apropierii.

— Mă bucur că servitorii tăi au atâta minte să nu intre fără să bată la uşă, murmură David mult, mult mai târziu. Nu aş vrea să stânjenesc vreo servitoare.

Jocelyn era atât de fericită, încât orice ar fi făcut-o să râdă.

— Dacă îmi cunosc bine personalul, au ghicit cu exactitate de ce suntem închişi aici de ore întregi, iar ei sărbătoresc cu şampanie în sala servitorilor. Din câte mi-a spus Marie, îşi făceau griji că voi rămâne fată bătrână şi au decis că tu ai fi soluţia perfectă.

Îşi odihnea capul pe pieptul lui, astfel că putea să-i şi simtă, nu doar să-i audă râsul.

— Ai nişte servitori excelenţi.

— Pot să presupun că Jeanette nu mai este relevantă? întrebă ea, privindu-l atent.

Cearcănele din jurul ochilor i se încreţiră răutăcios.

— Ca să fiu sincer, uitasem că i-am scris lui Sally despre Jeanette. A fost o aventură fulgerătoare care a luat sfârşit când ea m-a informat cu regret că un bărbat cu avere mai mare îi ceruse mâna şi că nu ar fi putut îndura viaţa asigurată de un salariu de ofiţer.

După şocul iniţial, am descoperit că nu-mi era deloc dor de ea. Jeanette este complet de domeniul trecutului, la fel ca şi anularea căsătoriei noastre. Începu să o sărute din nou. E prea târziu să te răzgândeşti, nevastă. Nu te mai las încă o dată să pleci.

Jocelyn închise ochii, auzind din nou ecoul cuvintelor „Până când moartea ne va despărţi”, de data aceasta cu o rezonanţă de infinită căldură şi protecţie.

— Am descoperit de ce mă simţeam nedemnă de a fi iubită, dar va trece mult timp până să îmi dispară toate temerile. Sper că vei fi răbdător dacă mă voi lipi prea strâns de tine.

David se răsuci astfel încât să se poziţioneze deasupra ei.

— Dacă ţi-e greu să crezi că te iubesc, va trebui să repet cuvintele în fiecare zi, până la sfârşitul vieţii. Te iubesc, Jocelyn. Crezi că te ajută?

Căldura îi învălui inima, extinzându-se până când fiecare fibră din trupul ei fu invadată de conştientizarea iubirii. Îi trase faţa către ea, gustând dulceaţa sărată a buzelor sale.

— Cu siguranţă, iubitul meu. Cu siguranţă.

EPILOG

Întrucât nunta lui David şi Jocelyn fusese făcută în mare grabă şi în cadru foarte restrâns, organizară o recepţie mare pentru a-şi anunţa oficial căsătoria în faţa prietenilor şi a rudelor. Asistă şi Richard Dalton, în cârjele sale, arătând pe bună dreptate mulţumit de sine însuşi pentru intuiţia care-i sugerase că cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt.

Elvira, contesa de Cromarty, a fost cuprinsă de o furie isterică la aflarea veştii că nepoata sa retrăsese cererea de anulare. Era destul de rău că averea lui Jocelyn îi scăpase pentru totdeauna. Încă şi mai rău a fost să descopere că fata şi soţul ei erau topiţi unul după celălalt. După cum îi spusese şi partenerului de suferinţă, Willoughby, cel puţin ar fi sperat să fie la fel de nefericiţi ca majoritatea cuplurilor căsătorite.

Când scrisoarea lui David ajunse într-o zi ploioasă la sora sa aflată în Scoţia, Sally îi povesti fericită lui Ian că fratele său şi soţia lui se îndrăgostiseră unul de altul şi erau acum căsătoriţi cu adevărat. Cu o strălucire poznaşă în ochi, el ridică privirea din cartea de anatomie pe care o răsfoia şi admise că mariajul era o treabă straşnică – accentul său scoţian era în plină floare -, deoarece combina tentaţia cu oportunitatea într-un mod cât se poate de satisfăcător. Luând cuvintele lui drept provocare, Sally începu să îl tenteze, fapt care duse la o lecţie de anatomie aplicată pe care amândoi o considerară mult mai plăcută decât ceea ce studiase Ian.

Pe un ton insinuant, colonelul Andrew Kirkpatrick îi aminti soţiei sale că femeile Kendal erau irezistibile pentru militari. Aceasta râse aprobator şi stinse lumânarea.

Încântaţi că nu trebuiau să decidă pe care dintre cei doi stăpâni să-l servească, Hugh şi Marie purceseră să facă planurile pentru propria nuntă. Rhys avea să fie cavaler de onoare.

Jocelyn îi scrise un bilet ducelui de Candover mulţumindu-i pentru răbdarea şi sfaturile sale şi îl îndemnă să se căsătorească, mariajul fiind una dintre cele mai fericite stări. El zâmbi cu tristeţe când îi citi mesajul, închină de unul singur în cinstea doamnei şi a soţului ei norocos, apoi sparse paharul în şemineu.

Deşi nu era foarte mulţumită că trebuia să îşi împartă stăpâna, Isis continuă să doarmă pe patul lui Jocelyn. La urma urmei, ea fusese prima acolo.

sfârşit

Observații

[←1]

Stradă din Londra renumită, printre altele, pentru Teatral Regal (n.red.)

Table of Contents

Observații